pinkfreud

TÜRK KIZININ 50 TONU

"Bayrampaşa'dan Berlin'e bir aşk hikâyesi..."

EDEBİYAT

pinkfreud

TÜRK KIZININ 50 TONU

DESTEK YAYINLARI: 731
EDEBİYAT: 197

PİNKFREUD / TÜRK KIZININ 50 TONU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Ali Türkmen

Destek Yayınları:
1.-7.Baskı: Aralık 2016
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-183-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

pinkfreud

TÜRK KIZININ 50 TONU

"Bayrampaşa'dan Berlin'e bir aşk hikâyesi..."

DESTEK
Yayınları

Hayatı boyunca toplam yedi kitap okuduğunu söyleyen –bunların dördünün ortaokulda öğretmen zoruyla olduğunu belirterek– O'na ithaf etmek isterdim bu kitabı.

Ama malum şahsın o yedi kitabı bile okumadığına eminken, bunu da okumayacağını bildiğim için yine kimseye ithaf edilmeyen, yalnız bir kitap bu.

Zaten kitap okumamakla övündüğünde anlamam lazımdı O'na âşık olmamam gerektiğini...

-1-

"Ulan madem bakiresin ne işin var gecenin beşinde bar tuvaletinde orospu!"

"Annemden de senden de nefret ediyorum."

Yirmi beş yıllık ömrümde ilişki diyebileceğim iki girişim de bu cümlelerle sonuçlandı. Tahmin ediyorsunuzdur ki ikisini de ben kurmadım. Bu iki cümle de âşık olduğumu düşündüğüm erkekler tarafından suratıma bağıra bağıra söylendi.

E tabii ki hak etmemiştim.

İlk cümle on dokuz yaşında, bir bar tuvaletinde kulaklarımda çınladı. Hemen ardından da okkalı bir tokat.

İlk ve son dayağım... Elveda kadınlığım.

Anlık bir travma, sonrasında ise dev bir kuraklık dönemi...

-2-

Teoman bir bar taburesinde babasının öldüğü yaştayken ben bir bar tuvaletinde Rihanna'nın Chris Brown'dan dayak yediği yaşta yedim tokadı.

Ama önce kısaca kendimden bahsedeyim. Adım Pelin. Annem ve babamın ikisinin de isimleri P harfiyle başladığı için bana da P ile başlayan bir isim koymayı uygun görmüşler. İlk akıllarına gelen Pelin olmuş. Harika bir yaratıcılık, kutluyorum...

Kardeşim olsaymış adını; kız olursa babaannemin ismi olan Pakize, erkek olursa dedemin ismi olan Emrullah koyacaklarmış. İyi ki ikisi de olmamış. Bir de onun suratını çekmek zorunda kalırdım "Ablamın adı Pelin, benimki niye Emrullah?" diye...

Ortalama bir şehirde, ortalama bir hayat sürdüm. Ortalama bir güzelliğe ve fiziğe sahibim. İlk bakışta güzel demezsin, ama tanısan seversin...

İstanbul'u ilk kez on dokuz yaşında gördüm. Elin ecnebisi çatır çatır sevişip on sekizine geldiğinde ana babasına eyvallahı çekip kendi hayatına yol alırken ben o yaşta dershaneye gidiyordum.

Belimden de kalın ders kitapları arasında ömrümün en güzel yıllarını heba ettim sanırım.

Küçük bir şehirdeyseniz ve pek de güzel bir kız değilseniz öyle filmlerdeki, dizilerdeki gibi lise aşklarınız olmuyor. Okulun en güzel kızı en yakışıklı oğlanıyla "çıkarken" siz de onun etrafındaki dertlerini dinlemek zorunda kalan kız grubunun bir üyesi oluyorsunuz.

Neyse lafı uzatmayayım. İlk aşkım öyle lisede falan olmadı. En ünlüsünden sınıfın en kırosuna kadar binlerce platoniğim oldu ama hiçbiriyle bire bir münasebetim olmadı.

Çok da zeki bir kız olmadığımdan, nasıl olduğuna hâlâ şaşırsam da, üniversiteyi kazanıp İstanbul'a gönderildim. Tabii ki yurda falan değil, evde kalmış halamın evinin bir odasına...

O zamanki arkadaş grubum şu an nerede, neler yapıyorlar bilmiyorum ama o dönemler tek ortak noktamız vardı: Hepimiz Anadolu'nun bağrından kopup gelmiştik ve bakireydik.

İstanbul'a yeni gelmiş bakire bir kızın kendisini gecelere atmasından daha tehlikeli ne vardır bilir misiniz?

İstanbul'a yeni gelmiş dört bakire kızın kendilerini gecelere atması!

Gecelere akmak dediğim de cuma akşamları dersten çıkıp Asmalımescit'de ya da Kadıköy'ün bitli barlarında litrelerce bira içmek!

Şimdi üzerine milyarlar verseler dört kişilik kız grubuyla bira mira içmem. (Nedenini sonra anlatacağım.)

Dört kişilik çılgın bakire grubumuzun birlikteliği elbette ki çok sürmedi. Bir tanesi sınıftan bir çocuğa hemen âşık oluverdi ve "çıkmaya" başladılar. (Seneler sonra evlendiklerini duyduk, bir bayram çocuğun annesine, bir bayram kızın annesine gidiyorlarmış.)

Diğerleri de kampus içinde hoşlanacak, beğenecek birilerini bulup yirmi dört saat o oğlanlardan bahsetmeye başladılar.

Sevgilisiz bir hayattan daha zor tek şey, flörtsüz bir hayat.

Madem kafamı yirmi dört saat meşgul edecek bir oğlan yok etrafımda, derslerime odaklanayım dedim. İlk bir seneyi son derece mutaassıp bir öğrenci olarak geçirdim. Sonra her Türk kızı gibi uzaktan uzağa abayı yakacak bir mal ben de buldum.

Kerem!

Onun Aslı'sı olmak için neler neler vermezdim. Tek bir kere bile konuşmamamıza rağmen Kerem'in hayatımın aşkı olduğunu düşünüyordum.

Çünkü Türk kızlığı bunu gerektirir!

Gece hayatıyla, alkolle, içip içip azıtmakla hiç aram olmamasına rağmen Keremciğim pek bir sosyal diye peşinden bar bar gezmeye başladık yeni arkadaşım İrem'le.

Bunun seneler sürecek bir dostluğa, sonradan iş ortaklığına dönüşecek bir arkadaşlık olacağından o zamanlar ikimiz de habersizdik.

İrem'in ne kadar girdiği kabın şeklini alan, her ortama uyum sağlayan, sinsice herkese her istediğini yaptıran bir kız olduğunu zamanla anlayacaksınız.

Şimdilik onun hakkında tek bilmeniz gereken beni bütün bunları yapmaya onun zorladığı. Bana kalsa hâlâ uzaktan uzağa birilerine âşık ve bakire olarak hayatıma devam ediyor olurdum.

Hayır sen Anadolu'nun bağrından kopup gelen bi kezban olarak ne diye BMW'li bir piçin peşinde leş leş mekânları geziyorsun?

Sözde âşığım ya, ondan yapıyorum! Bir de İrem zorluyor, o yüzden...

Ulan basbaya yanıyormuşum işte. Bi herifin peşinden bu kadar niye koşulur? O iblis yuvası mekânlarda elimi tutup, gözlerimin içine bakarak bana ne kadar âşık olduğunu mu fark edecek gün doğarken? Alnımdan öpüp, "Kadınımmm" diye barı inletip yuvamıza mı sürükleyecek beni kolumdan?...

On dokuz yaşındaysanız ve alkolle tek münasebetiniz "Abiiii iki bira içtim, sonrasını hatırlamıyorum." levelındaysa bir gecede dört cin tonik, iki tekila shot içmeyeceksiniz! Bu kadar basit.

Aslında tekila denen şeytan icadını hiçbir cins-i latif ağzına sürmemeli. Erkek milleti içsin, onların yamulup dağıtmasını izlemek zevkli. Evde ne bok yiyosak yiyelim de iki deneyimsiz ama gönüllü yollu olarak o kadar içmek ne haddimize?

Yaşımın verdiği tecrübesizlikle önüme ne koyulduysa içtiğim o gecede Kerem'i karşımda görünce kafaya koydum:

O çocuğu bu gece elde edeceğim!

Ah kezban, nereye elde ediyorsun? Daha merhabalaşmışlığımız yok, iddialara gel.

O karanlık ve sigara kokusu arasında hemen İrem'i bulup durumu anlattım. "Kankacım yanıyorum, söndür" mealli birkaç cümle kurdum. Üç salise içinde bir insanın bir diğerine vereceği en palavradan gazlamaları verip yolladı beni çocuğun yanına.

Ben de saf, saf, kezban kankamın gazına geldim...

"Kızım git konuş, senden iyisini mi bulacak?" (Neden bulamasın?)

"Ne diyeceğim ya, ay çok heycanlandım midem bulanıyo İrem."

"Git açık açık söyle ondan çok hoşlandığını, Carrie öyle yapıyordu *Sex and the City*'de."

"Tamam ulan gidiyorum. Sen kapıda bekle ama." (Kezban her yerde kezban.)

Carrie öyle yapıyor da, burası Manhattan değil Beyoğlu. Sen de bıyıklı bir bakiresin!

Arkadaş dediğinin bunu söylemesi lazım. Ama söylemiyor işte. Gerdeğe giren veremli damadın sırtını sıvazladıkları gibi sarhoş arkadaşlarını ilanıaşk etmeye yolluyorlar...

Kezbanın önde gideni olsam da içkimin pipetini ağzımda dolayıp, gözlerimi çocuğun gözlerine kitleyip iş atmak yerine alkolün gazıyla gittim dikildim karşısına.

"Aaa Kerem di mi, aynı bölümdeyiz seninle biz sanırım." (En fazla sarhoştum, saçmaladım derim.)

Bir saniye bile tereddüt etmeden elini belime atıp tüm yavşaklığıyla –o zamanlar bunu samimiyet algılıyorum– konuşmaya başladı.

"Biliyorum ben seni, Betül'le İrem'in arkadaş grubundansın di mi?"

"Yani Betül'le pek samimi değiliz ama İrem yakın arkadaşım. Bak o da şurda."

"Heeee iyiymiş. Ne içersin?"

"Cin tonik içiyorum ben sağ ol" dedim içkimi göstererek.

Tipik Türk erkeği davranışları vol. 492: Kızı sarhoş et!

Zaten sarhoşum, hırbo iyice üsteliyor "Ne içersin, ne içersin?" diye.

"Gel gel sana bir shot ısmarlayayım."

Beni tuttuğu gibi barın oraya götürdü.

"Ozzziiii, bize iki tekila ver, hadi koçum."

Üff anladık barmeni tanıyorsun, aman çok popülersin. Barmen bıkkın bir ifadeyle anama bacıma küfreder gibi koydu içkileri. Çocukcağız bıkmış bu beleşçilerden, gıkını da çıkaramıyor.

Kerem yüzsüzse ben o an ondan on beş kat daha yüzsüz olduğum için elbette içtim kötülük iksirini. İçiş o içiş tabii. Sonrasını hayal meyal hatırlıyorum. Bir anda tuvaletteydik ve öpüşüyorduk...

Bu muydu yani! AIDS kapmaya ramak kala kendime geldim. Ne kadar sarhoş olsam da içimdeki kezban hep ayık, hep atakta!

"Yaa biri miri gelecek şimdi, hadi çıkalım, İremler bekliyordur şimdi."

"Dur iki dakika, siktir et şimdi İrem'i miremi."

"Uff, çok pis burası hadi çıkalım."

Tüm abazanlığıyla oramı buramı mıncıklamaya devam ederken bir bar tuvaletinde sarhoşluktan geberirken, hoşlandığınız çocukla öpüşüp elleşirken edilmesi gereken en son cümleyi kurdum.

"Ben bakireyim!"

Eeeeee? Hayır ona ne? Şimdi söylenecek laf mı bu? Değil ama söyledim işte. Dedim ya, durduramıyorum içimdeki kezbanı. Öpüşmek istemiyorsan, devamı gelsin istemiyorsan çık git tuvaletten. Adam zaten sarhoş, elini attığın an devrilecek.

Neyse o sihirli kelimeler dökülmüştü ağzımdan bir kere, dönüş yok...

Benimki edilmeyecek bir laftı da, Kerem'in ayılığını bu kadar erken ve apaçık bir şekilde ortaya koyması da gerekmiyordu.

"Ulan madem bakiresin ne işin var gecenin beşinde bar tuvaletinde orospu!"

Tabii ki anında orospu olmuştum! Hani onla bunla yatıp kalkana orospu diyordu bunlar, senelerce bunun için mi önüme gelenle takılmak yerine "Aman düzgün bi şekilde olsun" diye bekledim ben?

Demek ki öyleymiş.

Bu ülkede kadın olmanın ne kadar zor olduğunu senelerce çok defa tecrübe ettim ama, içip eğlenen, istediğini yapan, istemediği şeyi açık açık dile getiren bir kadın olmanın orospuluk olduğunu o gece öğrendim.

"Ne diyorsun sen be, düzgün konuş!"

"Ne düzgünü kızım, bu raddeye gelmiş iş, ne bekâretinden bahsediyorsun sen?"

Veremedim ağzının payını. Tuvalet kâğıtsız, leş gibi kokan, sifonu çalışmayan, bok kokulu bir tuvalette hayatımın en büyük dersini aldım.

"Aç şu kapıyı şerefsiz, çıkıcam diyorum sana."

Şerefsiz kelimesi Türk erkeğinin en hassas noktası. Her türlü itliği, haysiyetsizliği yapsalar da, bu açık açık dile getirilince deliriyorlar. Bi nokta var beyinlerinde ve "şerefsiz" dendiği anda deliye dönüyorlar.

Dönsün ibne. Küçük pipisini ağzımıza almadık diye orospu diyecek, istediği gibi yaftalayıp kararlar verecek, ben de susacağım.

Oldu canım.

Bamya pipinin (hiç yoklamadım ama eminim bamya olduğuna) damarına basınca o da tokadı indirdi suratıma.

Tam bir istediğini elde edememiş erkek çaresizliği ile atılmış bir tokat...

Bu tokatla fiziksel olarak ayıldım. Kapıyı çarptığım gibi çıktım, zaten o da daha fazla zorlamadı.

Ruhumda yarattığı acı yanağımdakinden çok daha fazlaydı.

Nereden bileyim o kadehleri yuvarlarken bundan sonraki hayatım boyunca erkeklere asla güvenemeyeceğimi, kalbimde tamir edilemez kırıklar oluşacağını?

Evet canım yandı, evet sinirlendim, evet kendimi ihanete uğramış hissettim ama o kadar üzüldüm, o kadar kırıldım ki hayatım boyunca karşı cinsle arama hep ama hep duvarlar ördüm.

Teşekkürler Kerem, hayatımın içine sıçtın!

-3-

Kerem ile yaşadığım tuvalet hezeyanını çabuk attım üzerimden. Yediğim tokat beni hem o gece anında ayılttı hem de hayattaki duruş olarak kendime getirdi. Hemen olmasa da, önümüzdeki birkaç ay içinde bazı kararlar alıp onları uygulamaya başladım:

1- Bekâretinden kurtul.

2- Önce bıyıklarını aldır, sonra bekâretinden kurtul.

3- Kimsenin sana ne yapacağını söylemesine izin verme.

4- Geceye ne ile başlıyorsan onunla devam et. Cin tonikse, bitene kadar cin tonik. İçkileri karıştırma.

Ne kadar azimli ve kararlı bir insansam bugüne kadar o yaşta aldığım kararların hepsini bir bir uyguladım.

Yolda ilk gördüğüm kuaföre girip bıyıklarımı aldırdım.

Komşu teyzelerin "Aman aldırma, aldırırsan çoğalır, hep uğraşır durursun, yazık olur." öğütleriyle büyümüş olsam da artık vakti gelmişti. Sınıftaki bazı erkeklerden daha çok bıyığım olduğu su götürmez bir gerçekti. Koltuğa oturmamla kalkmam

bir oldu, iki saniye içinde saç sakal tıraşı olmuş bi goril kadar bebeksi görünüyordum.

Bıyıklarımdan kurtulmanın sevinciyle gidip ilk kez tek başıma içki içtim. Öyle yüksek bar koltuklarında şuh şuh etrafı keserek değil. Hafif güneşli bir çarşamba öğleden sonrasında genellikle bankacıların öğlen yemeklerinde dolup taşırdığı, günün diğer saatleri pek sessiz olan bir kafeye oturup güzel bir cin tonik içtim.

Tek başıma!

Buzları yavaş yavaş erirken, bardağın sonuna yaklaştığımda yanaklarımın hafif hafif pembeleşmeye başladığını hissediyordum. Okumakta olduğum kitabımı kapatıp biraz etrafı süzdükten sonra bardağın içindeki tek salatalık dilimini ufak ufak ısırarak yedim ve hesabı ödeyip kalktım.

Hayatıma hoş geldin gündüz içkisi!

Sırada şu bakirelik denen illetten kurtulmak vardı. O ağda kadar kolay olmadı, biraz zaman aldı.

Avına sinsice yaklaşan sırtlan gibi, okuldan çocuk beğenmeye çalıştım bi süre. Onun göbeği var, bu biraz kısa boylu, bunun sevgilisi var, şu bana bakmaz...

Baktım arınudun sapı, üzümün çöpü demeye devam edersem kırk bir yaşında hâlâ hayatımın erkeğini bekliyor olacağım, sınıftaki sessiz, sakin, gayet uzun boylu, dersleri de iyi olan, iyi aile çocuğu görünümlü bir garibanı seçip, veriverdim.

İbrahim miydi, İsmet miydi neydi?

Hissiz ve duygusuz bir seksti.

En azından filmlerden, dizilerden bi şeyler öğrenmişti ve onları uygulamaya çalışıyordu sırasıyla. Oldukça kibar ve hassastı.

Büyük ihtimal onun da ilk birlikteliğiydi ama yiğitliğe bok sürdürmemek için bunu söylemedi. 3 dakika 21 saniye içinde

boşalmasının başka bir açıklaması olduğunu sanmıyorum. Benim bakire olduğumu öğrenince sahiplenme, koruma kollama olaylarına girmek istediyse de yanaşmadım. Annesinin her yeri dantel kaplı kasvetli evinin (rondonun üzerinde bile dantel vardı) bir odasında 10 dakika içinde olup bitti her şey.

Sonra ne mi oldu?

Parti başladı...

-4-

"İnanamıyorum sünepe İbrahim'in bile evlendiğine."

"Niye evlenmesin canım evlenmiş işte. Kaç yıl geçmiş üzerinden, ben ona hayret ediyorum... Zaman ne çabuk geçmiş."

"Ay evet dün gibi aklımda acıyo acıyo diye gezinmelerin."

"Napiyim kızım, ilk seks triplerine girmiştim, sanki sen çok farklıydın."

"Şimdiki aklım olsa var ya, orgazm olana kadar indirtmezdim üstümden."

Dışı devasa bir beton, içi floresan aydınlatmalarla dolu AVM'nin hamburger kokulu yemek bölümünde ilerlerken İbrahim'in dedikodusunu yapmaya devam ediyorduk İrem'le. Yıllar sonra İbrahim'i görmek o günleri hatırlamama, aradan ne kadar çok zaman geçtiğini anlamama sebep oldu. Daha dün gibiydi okul yılları... Sürekli onunla karşılaşmamız ve o seksten sonra ilişki istemediğim için bana yıllarca nefret dolu gözlerle bakışı...

Kıskanmam için bi kızla çıkmaya başlamıştı. Seda mıydı neydi adı. Sanırım yanındaki de oydu. Evlenmişler! Aman ne güzel yine istemeden birilerinin mutluluğuna sebep olmuşum...

O gün o alışveriş merkezi hayatta en son olmak isteyeceğim yerdi. Aldığı kazak üzerine dar gelince bütün mağazaları aramış,

istediği bedenin sadece bu Arap baharı yaşanan AVM içindeki şubesinde olduğunu öğrenince beni de yanında sürüklemişti İrem.

Mağazayı ararken de İbrahim'i gördük. İrem gördü daha doğrusu.

Yanında karıcığıyla. Aynı marka spor ayakkabının farklı renklerini giymiş, sosyalleşiyorlardı.

O an başımı yukarı kaldırıp Tanrı'ma açtım kollarımı. Beni onlarca kat betonun arasından duydu mu duymadı mı bilmiyorum ama tek bir şey diledim:

"Ben asla bu sıkıcı çiftlerden olmayayım."

İbrahim'in bile evlenip mutlu mesut gezip tozduğunu gören İrem son iki yıldır sürekli kafama kaktığı konuyu tekrar açtı: Artık bir ilişkimin olması gerekiyormuş.

Nerde akşam orda sabah olur muymuş, bu böyle nereye kadarmış, öldüğümde cesedimi yiyecek kediler bile olmayacakmış çünkü kedi sevmiyormuşum.

Maksimum 1 yıl, minimum 6 ay içinde tası tarağı toplayıp Berlin'e yerleşme planlarım olduğu için hiç istemiyordum düzenli bir ilişki, hayatımda yeni bir insan...

İş, aşk, aile konularında hayatında çok fazla insan kaybetmiş biri olarak bir de aşk acısı çekecek durumda değildim hiç.

Mesele yalnız ölmek, ömrünün geri kalanını geçirecek birinin olması, hayatı paylaşmak değil de, düzenli ve iyi seks için İrem'in teklifini kabul ettim. Artık ben de yorulmuştum bu günübirlik ilişkilerden.

Sevgilisi Onur'un birlikte iş yaptığı, grafiker bir çocuk varmış, Serhat. O da aynı benim gibiymiş, bu yüzden ikimizi birbirimize çok yakıştırmışlar.

"Nasıl yani benim gibi?"

"Senin gibiymiş işte, işi gücü gezme tozma eğlenme, ciddi hiç ilişkisi olmamış."

"Ben mi olacağım bunun kobayı şimdi?"

"Durulmak istiyormuş artık, her boku yedim, şimdi düzenli bir ilişkide sıra demiş Onur'a."

"Öylelerine düzenli ilişki kızı lazım, benim gibi bi erkekle ikiden fazla yatmamış karıyı ne yapacak?"

"Birbirinizi dengeleyeceksiniz işte. Sen zamanında her şeyi yapmış olmasan, içinde kalmış olsa adamı kıskançlıktan delirtirdin, şimdi ne sen ona ne o sana laf söyleyebileceksiniz."

"Üf çok gerildim şimdiden, tanımadığım adamla buluşamam ben."

"Bugüne kadarkileri tanıyor muydun sanki? Zaten ben o vebali alamam, kendiniz konuşup randevulaşın. Ben sadece ikinizi de birbirinizden haberdar ediyorum o kadar."

"Tamam İrem tamam, iki yıllık ilişkin var diye başımıza aile bakanı kesildin."

"Senin iki aylık bi ilişkin bile olmadı tanıdım tanıyalı, ne laf ediyorsun şimdi bana?"

"Onur'dan öncesini hatırlamayalım istersen."

"Tamam uzatma, bak bu çocuğun instagram profili, bi bak bakalım beğencek misin?"

"Tamam şarjım bitiyo şimdi eve gidince bakarım."

AVM'deki korkunç saatler sona erip evime ulaştığımda telefonun şarjı gibi ben de bitmek üzere olan kırmızı çizgi gibiydim. Bi kadeh ucuz şarap, prize yakın şarj kablosu ve günün en güzel anı: stalking...

İrem'in gösterdiği çocuğun profilinde saatlerce gezinmek üzere aldım elime telefonu. Keko gibi direkt "Ben sizi çok beğendim, tanışalım, sevişelim, sevgili olalım" diyemeyeceğime göre "*like usulü flörtleşme*" tekniğini uyguladım. Önce tek tek koyduğu fotoğrafları inceledim.

Kızlarla dolu kareler yok, erkek erkeğe çıkılmış gece içmelerinde kıro pozlar yok, fotoğrafların altında binlerce hashtag yok, profil selfie dolu değil, ha bire kapı duvar da koymamış. Tam istediğim sadelikte bir profil. Bir iki kendi fotoğrafı, çalışırken çekilmiş bi kaç kare, arkadaşlarıyla partilerken bi kaç fotoğraf (kendi gibi bütün arkadaşları da yakışıklı) ve gittiği tatilde gaza gelip koyduğu günbatımı fotoları...

Gayet efendi duruyor.

Hemen stratejik bi kaç like ile kendimi belli ettim. İki selfie başta olmak üzere ardı ardına seri likelayarak "Senden hoşlanıyorum" işi attım. Türk erkeği değil mi, hemen oltaya geldi tabii.

Ulan kezban, arkadaşın zaten sizi birbirinize ayarlamak üzere göstertip, beğendirdi, hâlâ ne oltası diyorsun, adam zaten cepteydi, neyin egosu bu?

Tabii ki tipik Türk kızı egosu.

Amsalaklıktan beyni erimiş zavallı Türk erkeği iki üç seks yapacağım diye kaldırdıkça kaldırdı götümüzü işte, çeksinler şimdi cezasını.

Birkaç gün like usulü flörtleştikten sonra dm'leşmeye geçildi ve tabii ki klasik hamle "Whatsapp yok mu?" şekline geldi durum.

Günaydın mesajları, gülen bok emojileri, ağzını kapatan utangaç maymun vs. derken buluşmaya karar verdik bi hafta içinde. Bu bir "date" olsun istemediğimden oldukça spontan bir halde gelişmiş gibi gösterip aslında haberli bir buluşma ayarladım.

Onur'un ajansındaki akşamüstü içmelerinden İrem'in de davetli olduğu bir tanesine hiç haberim yokmuş gibi kendimi de davet ettirdim.

Ofisin diğer çalışanları gitmiş, Cihangir'in göbeğinde saklı bir cennet sayılabilecek bahçesi olan ajansta bir tek goygoycu tayfa kalmıştı. Reklam ajansı ya, herkeste bi "Abiii biz çok rahatız"

durumu söz konusu. Patron çalışanların gece yarısına kadar içip sıçmasına karışmıyor falan... Öğle aralarında playstation oynanıyor diye kendilerini nimetten sayan tiplerle dolu minik bir ajans işte. Hepsini googleladım, hepsini stalkladım. Benden kaçar mı be? İçlerinde en elle tutulurları İrem'in manitası Onur ve bu Serhat denen nane...

Ortamın kalabalık olduğunu bildiğim için davetini kabul ettim. Bire bir buluşup yatmak zorunda kalmayayım diye topluca bir buluşmaya dahil olmak daha mantıklıydı.

"Bi yarım saate Onur'la İrem falan gelecek bizim ajansa, bi kaç arkadaş daha var öyle kendi çapımızda müzik yapıp bir şeyler içeceğiz, gelsene sen de?"

"Üff tanımadığım etmediğim insanlarla doludur şimdi, gerilirim ben öyle ortamlarda." (Yalan, herkesi süzüp analiz etmekten gözlerim cincüce gibi fer fecir okur.)

"Gel işte ya, çok kalabalık olmayacağız, tanıyınca seversin herkesi. Hem biz de tanışmış oluruz."

"Uff iyi madem, şimdi dışarda bi arkadaşımla yemekteyim, bitince gelirim."

"Tamam geç kalma. Çok heyecanlı." (kalp emojisi)

Yalaaaan, dışarda falan değilim. Evde pijamalarımla yatıyorum. Beni aşırı sosyal ve ordan oraya gezip tozan, elinde tutmanın zor olduğu harika cool bi hatun olarak görsün diye "Nişantaşı'nda kızlarla yemek" etkinliği uydurdum kendi kendime.

İzlediğim diziyi bitirip ağır ağır duş aldım, saçlarımı kuruttum, özenle giyindim kuşandım, ajansa doğru yola çıktım. Ağustos sıcağında beş dakika yürüyünce genlerim sağ olsun beş saattir güneşin altında yürüyormuşum, on beş saattir inşaatta kum karıyormuşum gibi terledim yine. Yani çocuğa "Evde duş alıp da gel-

dim" desem inanmasına mümkünat yok. Bütün gün metrobüsle tur atmışım gibi ter içinde kaldım gecenin o saatinde bile. Yani o yalanı söylemek zorundaydım!

Beyaz bir tişört, bol siyah bir etek giydim. "Motora bak nası etekle gelmiş" dedirtecek kadar kısa değil, yazın ortasında tarlaya ekin toplamaya çıkmış köylü teyze gibi de değil, ikisinin ortası, salaş miniş bir etek işte. Biz terleyenlerin yazın pek bi şansı yok zaten. Kolumun altında koca bir ter lekesiyle gezmektense kolumu kesmeyi tercih ederim. O yüzden ya siyah, ya beyaz yazın. Elveda griler, morlar...

Ajansın yerini zaten biliyordum ama ona ihtiyacım olması hoşuna gider diye bulamamış gibi yapıp aptal ayağına yattım. Dört yıldır oturduğu semtte hemen her gün önünden geçtiğin yeri bulamayan bir kızdan etkileneceğini düşündüm işte.

Kapıya geldiğimde bıyıklarımın üzerinde ve kaşlarımın arasında biriken teri parmak uçlarımla silip kapıyı çaldım. Hademe gibi biri açtı, başımla nazikçe selam verip bahçe olduğunu tahmin ettiğim tarafa doğru ilerledim.

Ve işte oradaydı... Hayallerimin erkeği...

İnce ama sıska olmayan fit bir vücut, beyaz tişörtünün bile üzerinden belli olan kasları, dövme içindeki kolları, kulağındaki kocaman delik, vampiri anımsatan bembeyaz teni, geriye doğru taradığı saçları, boynundaki kulaklığı, DJ setinin üzerine doğru eğilmiş kendi kendine bir şeylerle uğraşıyordu. Fotoğraflarda daha koyu sakallı ve esmer görünüyordu ama olsun, beyaz tenli olması benim için daha iyi. Ben yeterince karayım zaten...

Karanlıkta pek seçemedim ama gözleri bal rengi ile ela arası bir şey. Hele bir gülümsemesi var, aman Allah. Ne işe yaradığını hiç anlamadığım tuşları indirip kaldırıp ritim tutarken bir

yandan da bizim Onur'a tatlı tatlı bir şeyler anlatıyor. Ne söylediğini duymuyorum ama bülbül şakıyor gibi, ağzından cennet dökülüyor adeta.

Hayatımın aşkını izlerken uzaktan uzaktan, beni rüyadan incecik bir erkek sesi uyandırıyor.

"Pelin merhaba, Serhat ben."

Biijujujujzzkkkkkk...

Çizgi filmlerdeki plağın geri sarılması gibi bir ses...

İçi hava dolu uçan balonun patlaması gibi bir an...

Yerin ortadan ikiye yarılması ve arkamdaki güdüğün o yarığa girmesini dileten bir an...

Serhat mı? Ne Serhat'ı? Benim hademe sanıp yüzüne bile bakmadan içeri daldığım adam meğerse günlerce mesajlaştığım ve sevgili arkadaşım İrem'in bana layık gördüğü Serhat'mış...

Yaşadığım hayal kırıklığını saklamaya gerek bile duymadan İrem'in yanına gidip domuz gibi oturmaya başladım. Kafamı çevirdiğim an bütün her şeyi unuttum.

Beyaz atlı değil ama beyaz tişörtlü prensim oradaydı, yine mıyır mıyır bir şeylerle uğraşıyordu yeşilliklerle dolu ufak bahçenin içinde...

Bugüne kadar izlediğim bütün filmleri sildim aklımdan, dinlediğim bütün şarkıları çıkardım... Onu izlemek, onun sesini duymak her şeyin ötesindeydi.

Allahtan Serhat'ın çok acil halletmesi gereken bir iş çıktı da bi yarım saatliğine ofisin iç kısmına geçip bilgisayar başında onunla uğraşmaya gitti. Giderken de binlerce özür diliyor benden.

Ay git! Hem kısa, hem karizmatik değil, hem de ben hayatımın aşkını buldum, çekil aradan sünepe!

"Kız yılan, napıyosun burda? Kim şu çocuk?"

"Hangisi?"

"Şu beyaz tişörtlü işte."

"Aman DJ mi neymiş, garip bi çocuk, kimseyle konuşmuyo falan. Serhat'a niye öyle davranıyosun ayıp. Nesini beğenmedin gül gibi çocuk."

"Öf napıyım o güdüğü be, adı neymiş bu DJ'nin?"

"DJ'den sevgili mi olur Pelin saçmalama. Etrafında bi ton kız vardır bunun. Iyy her yanı dövmeli falan hem de bırak şunu."

"Senin bulduğunu gördük, cebime koyar eşantiyon diye gezdiririm ben onu."

"Maaşı kaç para onun sen biliyo musun?"

"Gitsin topuklu ayakkabı alsın kendine milyarlık maaşıyla."

"Onuuur, şu beyaz tişörtlü çocuğun adı ne?"

"Ali."

-5-

"Malsın sen mal, ayıp be şu yaptığın."

"Ne var yaa, arkadaşını beğendim, Serhat'ı beğenmedim."

"Tamam arkadaşını beğen de, çocuğun yüzüne bakmadın bütün gece, üstüne bir de DJ olanın ağzının içine düştün."

"Yalandan iyi mi davransaydım güdüğe?"

"Bütün sorun kısa boylu olması mı? Whatsapp'ta saatlerce konuşup durmuşsunuz geçen hafta."

"Konuşurken başkaydı, görünce beğenmedim. Hem sakallarını falan da kesmiş, üç yaşında gibi görünüyordu."

"Öbürünün de sakalları yoktu."

"Olsun, onun melek yüzü yeter."

Nefes almadan konuşulan bir kızlar gecesi daha başlamıştı. Bir diğer adıyla "Gıybet Team" yeniden toplanmıştı.

Bu kızlar gecesi tripleri, *Sex and the City* özentiliği gibi görünse de işin aslı pek de öyle değildi. Üniversiteden sonra haftada bir gün mutlaka kızlar gecesi yapmak en büyük rahatlama yöntemlerimizdendi. İrem'le zaten ortak olmamız sebebiyle hafta içinde sürekli birlikteydik ama grubumuzun hep yoğun, hep

meşgul, hep sorunlu, hep ilgi görmek isteyen üyesi Yıldız'la genelde sadece bu Gıybet Team gecelerinde görüşebiliyorduk. Adı gibi gerçek bir yıldızdı.

Yıldız iyi hoş kızdır da ultra mega saf ve salaklığına bakmadan dünyanın en kurnaz, en yılan insanı olduğunu düşünür ve öyle görünmek için elinden geleni yapar. O ıslak kek gibi yumuşak ve naif kalbinin üzerini fettanlıkta örtmeye çalışıp genelde rezil olduğuyla kalır. Ortalamalara göre güzel bir kız sayıldığından da etrafında erkekler ve bunun getirdiği sorunlar hiç eksik olmaz.

Yıldız'la üniversite bitip, ilk staj yaptığım yerde tanışmıştım. İrem o yazı ailesinin Bodrum'daki yazlığında limonatasına gizli gizli votka koyarak geçirirken ben staj yapmak zorundaydım. Hepimiz şanslı doğmuyoruz işte...

Benim gibi okulu yeni bitirmiş körpe bir stajyerdi Yıldız da. Üstümüzdeki insanların dedikodusunu yapa yapa samimi olmuştuk ve o gün bugündür de yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyordu. Gıybetin birleştirici gücü bizi de birleştirmişti işte...

Cihangir'in en dik yokuşunun hemen ortasına denk kalan evimde gerçekleşen bu görüşmeler gerçekten de 21. yüzyıl kadınlarına yakışır cinste başlar. Geniş şarap kadehleri, marketten alınmış atıştırmalıklar, çerezler, acemice hazırlanmış peynir tabağı... Ve herkesin getirmekle görevli olduğu bir şişe şarap yerine aç köpeklikle alınmış ikişer şişe şarap. Yani toplamda üç kız, bolca kalori ve 6 şişe şarap...

Kalın bir hdmi kablosuyla televizyona bağlanmış bilgisayardan açılan cool şarkılar ve akabinde Sezen Aksu'ya tapınmalar. Şişeler devrildikçe "Ben sende tutuklu kaldım"ı anıra anıra söylemeler, ertesi sabah komşunun yüzüne bakamamalar... Klasik kız geceleri işte...

Masanın üzerindekilerden birer lokma, sonra kadehten bir yudum alınarak başlayan bu geceler mutfak halısının üzerinden viledayla kusmuk silmek gibi durumlarla sona eriyordu çoğu zaman...

Tabii ki biz de her Türk kızı gibi ağzımızla içmeyi bilemiyoruz. Ağır ağır içmek, ne zaman durman gerektiğini bilmek gibi mefhumlar asla yok...

Tek motto: Ölümüne içmek!

Güvenli ortamımızda ve kız başımıza olduğumuzdan kendimizi frenlemeye de gerek duymadan her türlü rezilliğe yol alıyoruz işte...

Bu kendinden geçip sapıtma durumuna gelmeden önce dertlerimiz hakkında, bize çok mantıklı gelen ama asla ipe sapa gelir yanı olmayan birtakım yorumlar ve fikir beyanında bulunup birbirimizin hayatının içine belki de yine biz sıçıyoruz...

Benim Ali'yi görüp vurulmamın hemen ertesine denk gelen bu kızlar gecesinde bi seferlik de gündem benim dertlerimden oluşuyor... İrem artık yolunda gitmekten çok; sıkıcılaşan ilişkisi ile ilgili hiçbir şey anlatmak istemiyor, zaten biz de dinlemek istemiyoruz. Yıldız ise her zamanki gibi hem geç kalıp, hem sarhoş gelip, hem de üç şişe şarapla dalıyor içeriye.

Konumuz benim DJ'm... Ali'm...

Kendimi bildim bileli birilerine abayı yakarım ama bu öyle değil. Gerçi her vurulduğuma "Bu sefer kesin başka, bak kesin âşık oldum" diyip ilk seksten sonra hemen soğurum ama bu sefer yemin ederim öyle değil... Bu çocukta adını koyamadığım bir şeyler var...

Adını düşününce bile mutluluktan gözlerim doluyor. Gece boyunca bi kaç kelimeyi geçmeyecek kadar sohbet ettiysek de sesi kulaklarımda.

Terlediğinde tişörtüyle yüzünü silmesi ve alttan görünen karın kasları...

Gecenin sonunda kabloları sakince toplarken yüzüne bir yaprak düşmesi ve onu tutup atması...

Ellerinin güzelliği...

Olmayan sakalları, vampirimsi teni...

Gülerken eliyle hep ağzını kapatması...

Bir türlü çıkaramıyordum aklımdan. İsmi sürekli zihnimde, görüntüsü beyninim içinde yankılanıyordu.

Bütün gece bana yüz vermemesi mi ilgimi çekti nedendir bilmem, bu bir başka... Gerçi hiç kimseye yüz vermedi, bütün gece o garip aletlerle uğraşıp, müzik yaptı durdu...

"Hadi Allah aşkına bi akıl verin, ben bu çocuğu nasıl ayartacağım?"

"Git açık açık söyle kızım, bu devirde bu işliyor, vermek istiyorsan ver, uğraştırma adamı" dedi İrem kadehini ikinciye doldururken.

"Bi sus be, sadece seks istemiyorum, başka şeyler de olsun istiyorum bununla."

Evet, erkeklerde olan "Ciddi düşünüyorum" tribi biz kızlarda da var. Ciddi düşünüyorsak gerçek yüzümüzü biraz saklar, kendimize bağladıktan sonra o garabetliği, cadılığı tüm gerçekliğiyle gözler önüne sereriz. Ama şimdi biraz yalan dolan, oyun zamanı...

"Sen bunun arkadaşıyla sevgili değil miydin, arkadaşının sevgilisiyle takılır mı bu çocuk sence, öyle biri mi?" dedi Yıldız.

"Hayır, ne sevgililiği, sadece mesajlaştık. İlk kez dün gördüm ikisini de."

"Önce seni ne olarak gördüğünü bilmen lazım, ondan sonra plan yapabiliriz."

"Adamakıllı konuşmadık bile. Nasıl öğreneyim ne olarak görüyor, yolda görse tanımaz bile..."

"İşle ilgiliymiş gibi uydur bi şey, mesaj at."

İşte benim süper zeki arkadaşlarım. Ne varsa şu leb demeden leblebiyi anlayan kız arkadaş gruplarında var. Bazı durumlarda kadın beyni gözüne far tutulmuş tavşan gibi kitlenip kalıyor. Özellikle bir erkekten hoşlanma ve ilişki tüyoları konusunda hepsinin geçmişi birer felaket olan kız arkadaşlarıma nedense çok güvenirim. Boka batacaksak, birbirimizin aklıyla batalım ne var...

Ali'ye işle ilgili mesaj atmak kolaydı. Ne de olsa o DJ, ben markalara danışmanlık veren bir halkla ilişkilerci... Hayali bir proje uydurup, konuşma açabilirim. Ama bunun için önce telefon numarasına ihtiyacım var. Telefon numarasını ismi lazım değil şahıstan almam gerekiyor.

Serhat!

Tamam eli işte gözü oynaşta, edepsiz, ahlaksız bir kadınım da, internetten tanıştığım kişiden, ilk buluşmamızda ona asla yüz vermeyip, arkadaşına yazılıp, bir de ertesi günü o arkadaşının numarasını isteyemem yüzsüz gibi...

Aman ne var bal gibi de isterim! İkinci şişenin sonuna hızla yaklaşmaktayken bir cesaret geldi. Yüzsüzlükse yüzsüzlük ne var? Gayet açık açık istedim numarayı.

O da aklınca beni utandıracak ya, hiçbir şey söylemeden edepsizliğimi yüzüme vuracak ya, kinayeli kinayeli bir smiley yollayarak numarayı gönderdi:

"Buyur:) 053..."

Ulan ben yer miyim senin bu sessiz laf sokmanı. Zaten her şeyi göze almışım, sana yüz vermediğim gibi bas bas "Arkadaşına ver-

mek istiyoruuuuum" tavırlarıyla davranıyorum. İstediğin kadar mağduru oyna, ben istediğimi aldım.

Sorun boyunda ya da sakalında değildi, ortamda var olamamasındaydı sanırım. Unutmayın, sünepe erkek her zaman kaybeder!

Serhat bu eziklenmenin intikamını çoook güzel aldı benden sağ olsun, onu da anlatacağım...

Ali de hiç bi şey yapmadan kendi kendine takılıyordu ama öyle bir enerjisi, öyle bir insanüstü güzelliği vardı ki, geceye dair ondan başka hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Ali'nin numarasını hemen kaydettikten sonra el birliğiyle ilk mesajı yazdık üç kız:

"Selam ben Pelin (dün geceki partiden, İrem'in arkadaşı), bizim bir event olacak da yakınlarda, dün çaldığın müzikler çok uygundu bizim etkinliğe, uygun olduğunda bi görüşebilir miyiz bu konu için?"

Kendini tanıtmak, tamam!

İş için görüşmek istediğini kesinlikle belirtmek, tamam!

Sinsilikle örülmüş mükemmel bir giriş yapıyor Pelin sevgili seyirciler. Şimdi şişenin dibine yaklaşırken Ali'den mesaj beklemekte iş... Teknoloji sağ olsun mesajım gider gitmez Ali'nin okuduğunu görebiliyorum. Mavi tık oldu, birkaç dakika "online" kaldı... Ama cevap yazmadan şaaaak diye çıkıverdi whatsapp'tan...

Ulan ayı, ben yüzüne whatsapp kapatılacak kadın mıyım? Sen kim oluyorsun? Git elin kezbanlarına last seen ol, ben bunları hak edecek ne yaptım?...

Sinirden çölde kalmış bedevi gibi içmeye başladım. O sırada telefonumun ekranı cayır cayır aydınlandı:

"Ali size bir ses kaydı gönderdi..."

Ne? Ses kaydı mı? Ortamda çıt bile çıkarmadan kaydı dinledik... Boğuk boğuk gelen 10-15 saniyelik bir müzik geliyor. Ne olduğunu anlayabilmek için her bir kulağımıza ikişer kez dayayıp dinlesek de, birtakım anlamsız sesler bütünü...

Yanlışlıkla yollanmış gibi hatta!

Sanki telefonun üzerine oturmuş da bu ses kaydı oluşmuş...

Birkaç dakika boyunca ekrana baktıktan sonra her tripli kız gibi "*??*" yolladım sadece.

Bir konuşmada "*??*" yollanıyorsa size sıçtınız demektir beyler. O iki soru işaretinin içinde ne anlamlar gizlidir, bir bilseniz:

?? = Açıklama bekliyorum.
?? = Evet?
?? = Anlat anlat heyecanlı oluyor.
?? = Ne mana?
?? = Yok yaa salak mı var senin karşında?

Bunlar gibi birçok anlama gelir o çift soru işareti. Umarım Ali bunu bilecek kadar fazla trip yemiştir karşı cinsten.

Bu sefer dakikalarca bekletmeden anında cevap verdi:

"Yeni bir şarkı yapıyorum da onu gönderdim sana."
"Hmmm... iyiymiş."

Bu çocuk salak mı? Salak taklidi mi yapıyor? Ben senin yeni şarkını mı sordum? İş için görüşmek istedim geri zekâlı. Gelmiş bana boğuk buğuk bir ses kaydı yollayıp, yazdığımdan tamamen bağımsız bir şeyden bahsediyor. Şimdi ikinci kez konuyu tekrar açmak zorunda kalıcam...

Aptallığa tahammülüm olmadığı için bu başarısız flört girişimini bir kenara bırakıp kız arkadaşlarımla içip eğlenmenin keyfine bıraktım kendimi gecenin geri kalanında.

Aklımın bir köşesinde hep Ali vardı demek isterdim ama zihnimin her köşesi onunla doluydu. Vücudum arkadaşlarımla olsa da ruhum Ali'den başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Ahh o gülümsemesi yok muydu...

-6-

Ali...

Kısacık, minicik bir isim... Ama günlerdir tek aklımda olan harfler sadece bu üçü.

A. L. İ.

Üç harflilere hep zaafım vardır zaten. Ne "cin" toniğe, ne de Ali'ye karşı koyabiliyorum.

Salak ses kaydının ardından Ali'nin bir geri zekâlı olduğuna karar verip önümdeki maçlara bakmaya karar versem de (evet hayatımın aşkı olduğuna inandığım kişiden bu kadar çabuk vazgeçebiliyorum) aklımdan da çıkartamıyorum keratayı.

Kız triplerinden ötürü de tekrar iletişime geçmeyi istemiyorum.

Ağustos ayının son günlerinde yaşıtlarım Çeşme'de Bodrum'da göt gezdirirken ben kliması bulunmayan evimde apışaramı 45 derece yapan bilgisayarla çalışmaya çalışıyordum.

Okul bitince bir iki ajansta işe girmiş, altlarım, üstlerim herkesle sorun yaşayarak her girdiğim işten birkaç ay içinde çıkmıştım. Halkla ilişkiler için gereken tüm çevre vardı ama ofis ortamı bana göre değildi. Bu ülke, bu insanlar ofis ortamında beni boğdukça boğuyordu...

İrem benden de beterdi. Ben yine birkaç hafta dayanabilsem de İrem'in iş ortamı tecrübesi ofisten birisiyle yatmasıyla ya da saç saça baş başa kavga etmesiyle sona eriyordu. Hadi onun babası dağ gibi zengin de bana ne oluyordu?

İrem'in koca kazık olmasına rağmen hâlâ bir düzen oturtamamış olmasına el atıp bize bir ofis tuttu. Kendi kendimizin patronu olmuştuk tecrübesiz ve genç yaşımızda. İş disiplinimiz yerindeydi ama patron olsak da ofis bizi bozuyordu. Bütün işi biz çekip çeviriyor, bir de freelance bir grafikerle çalışıyorduk iş oldukça.

Canımız sıkıldığında da gözümüzü ve gönlümüzü eğlendirmek için en yakışıklısından bir stajyer alıyorduk aramıza!

Özenle seçtiğimiz oğlanlara köle gibi davranır, bir referans mektubuyla da okullarına yollardık. Sırf uzun boylu ve sarışın diye fotokopi bile çekemeyen tiplerle muhatap olduk. İşler, toplantılar arasında onların tüyü bitmemiş sakalsız ve bebeksi yüzlerini, kaslı kollarını izlemek iyi geliyordu ikimize de...

Belki de onların ahı çıkıyor şimdi, burnumuz boktan çıkmıyor...

Facebook profil infosunda "İnsanları sevmiyorum." yazan biri olarak tüm işi insanlar olmak beni oldukça yıprattığı için planlarımı yapmıştım ve Berlin'e yerleşmeye karar vermiştim! Beni burada tutan hiçbir şey olmadığı için bu kararı almak hiç de zor olmamıştı.

Türk bir abinin oldukça popüler ve hipster cenneti mağazasının kafe kısmında kahve yapıp, servis edeceğim işim hazırdı! Bi kaç ay Almanca kursuna gidecek, o arada kirayı çıkartacak kadar para kazanacak, sonra da Mustafa abinin dükkânının tanıtım ve sosyal medya işlerini ben yapacaktım. Barista olarak kalsam da bozmazdı beni, sonuçta özgürlüğün ve sevdiğim müziğin başkenti. Hem de herkes sarışın, Allaaahhh.

Mustafa abi ile Berlin'de bir kulüpte, en olmayacak ortamda tanışmıştım ama iletişimi hiç koparmamıştık. Benden birkaç yaş

büyük ve oldukça yakışıklı olmasına rağmen niye onu "abi" kontenjanına aldım hiç hatırlamıyorum. Abi bariyeri kurup olası birtakım yakınlaşmaları engelleyip, gelecekteki işimi hazır tuttum belki de... Sarışın Almanların lattelerini köpürteceğim günleri sabırsızlıkla bekliyordum.

Tek gereken bir miktar toplu para ve buradaki işleri toparlamaktı.

Yaptığımız işten zerre zevk almadığımız için, baktık ofise zaten öğlenden önce uğradığımız da yok, toplantılar çoğunlukla dışarıda, yapabileceğimiz her şeyi bilgisayar başından da halledebiliyoruz, babasından ofisin kirasını almaya devam edip ofisi kapattık.

Şimdi hem kira parasını bölüşüyor hem de evden, ordan burdan, istediğimiz yerden çalışıyorduk. Babası bir öğrense bunları, parasını motor kızı ve kızından da motor kankası yiyor, yüreğine iner adamcağızın...

Evin içinde kaybolan zaman mefhumu, ısınan bilgisayar, batmayan güneş, gelmeyen ödemeler arasında boğuşurken bir mesaj sesi tüm dikkatimi dağıttı...

Ali'm yazmış. Ah canımın içi, ciğerimin köşesi. Ekranda adını görünce kalbim lunaparklardaki birden hızlanıp 200 metre yükseğe çıkan oyuncak gibi oldu. Tüm iç organlarım yer değiştirdi. Daha adını görünce oluyordu bütün bunlar!

"Naber?"

Ulan sen sorarsın da ben iyi olmaz mıyım hiç!...

Sanki beni görecekmiş gibi heyecanlandığım için banyoya gidip elime yüzüme soğuk su çarptım...

Bakın yazın sıcaktan ferahlamak için yüzünüze su "çarpıyor"sanız kezbansınız.

Yok klimalı ofisinizde ya da yazlığınızda çilekli frozeninizi yudumluyorsanız değilsiniz.

Apaçık kezbanım işte. Hem mesajla heyecanlanıyor hem de heyecanlandığım an terlemeye başlıyorum...

Hem de gelen mesajı 13. saniyede görüp, 30. saniyede cevap yazıyorum. Coolluğun yanından geçmeyen hareketler ama ne yapayım hevesliyim işte...

Güzelce ferahladıktan sonra işi mişi unutup Ali'min mesajına cevap yazdım:

"İyidir, sen?"

Havadan sudan birkaç konuşmadan sonra, bahsettiğim iş için görüşmek istediğini söyledi. Ortada öyle bir proje olmasa da hemen uyduruverdim ve nasıl bir ortam olacağını, etkinliğe kimlerin katılacağını, markanın nasıl müzikler istediğini anlatabilmek için görüşmek istedim.

Yani kısacası "Sana vermek için yanıp tutuşuyorum" haricinde her şeyi dedim... E tabii söz konusu müzik olduğundan ya onun stüdyosunda ya da benim evimde görüşmemiz gerektiğinden doğal olarak samimi bir ortam olacak...

Sansar gibi ellerimi ovuştururken Aliciğim akşam bana uğrayabileceğini söyledi.

Neeee bana uğramak mı???

Gel aslanım gel, böbreğimi çal, yuvamı yık, aklımı kaçırt...

Alllaaahhhhh, oldu bu iş. Ben davetiye bakmaya başlıyorum. Gelinliğimin modeli altı yaşımdan beri belli zaten...

İlk iş, akşamki "Gıybet Team" gecemizi iptal ediyorum elbette. Biz kezolar için oğlanlar her şeyden önemlidir. Her türlü manita

durumu için birbirimizi satmakta bir sakınca görmez, yediğimiz her kazıktan sonra yine birbirimizi biz avuturuz.

Kızları başımdan savdıktan sonra Ali için hiçbir hazırlık yapmamış gibi görünmek için hazırlanmaya başladım. Şimdi duş alırsam akşama kadar yine terlerim, şimdi yemek yersem o gelince karnım guruldar, off hem birini eve atmak hem de atmamak sayılıyor bu "toplantı".

Her öğlen yaptığım gibi biraz uyumaya karar verdim... Ofissiz olmanın güzel yanları işte. Kreşteki gibi öğle uykusuna yatabiliyorsun.

Evin içinde sıcaktan kavrulurken kıçına hafif hafif rüzgâr vurdura vurdura uyumak nasıl iyi hissettiriyor insana kendisini...

Uyandım, markete gittim, bir kahve içtim...

Ali mesaj attı... Çalışma masasının üzerine kendi çizdiği bir karalama fotoğrafı...

Fotoğrafı pixel pixel olana kadar büyütüp inceledim masanın üzerinde neler var diye...

Bu fotoğrafa anlam veremesem de hoşuma gitti. Gün içinde flörtleşiyoruz demek bu...

Değil mi yoksa?

Anlayamadığım birtakım davranışlar içinde. Ses kaydı yollayıp susuyor, bi fotoğraf yollayıp cevap yazmıyor...

O zamanlar "Ne ilginç çocuk, ne gizemli" diye düşünüyordum, bunları mal oğlu mal olduğu için yaptığını acı bir şekilde tecrübe ettim. Neyse oralara gelmemize çok var...

Olsun, bana istediği kadar cevap yazmasın, yeter ki yanıma gelsin...

Ali'nin gelmesini beklerken "Dolapta yarım şişe şarap var istersen?" diyebilmek için şarabın yarısını içtim, hava kararadı...

Ali'ye mesaj attım, kaç gibi gelirsin mealli, cevap yok...

Ömrümün yarısı şu erkek milletinden mesaj beklemekle geçti yemin ederim. Diğer bir yarısı da gelen mesajın mallığına sinirlenmekle...

Evde mal gibi onu bekliyor gibi hissetmemek için bir film koydum... Film izlemeyi hiç sevmesem de sırf inadımdan filmi zevkle izlemeye başladım. Saat gece 11'e doğru bir mesaj:

"Yaa şarjım bitti kusura bakma, ben unuttum sana geleceğimi, başka bir akşam haberleşelim mi?"

Laaaannnnn, ben senin yaşadığın yeri bulup, o leblebi kafanı six packli gövdenden ayırmaz mıyım?????

Bu bana nasıl yapılır? Nasıl? Nasıl? Nasıl?

Yatakta başka bir kızla görsem bu kadar sinirlenmezdim...

Açıklama yok, özür yok. Kuru bir gelemiyorum sadece.

Ananın amına git sen, bence de bana gelme zaten...

-7-

"Bitmiştir o geri zekâlı benim için BİTMİŞ!"

Sinirden ağzımdan tükürükler saça saça konuşuyordum telefonda. Bazı durumlarda whatsapp dedikodu grubu yetersiz kalır, parmaklarınız zihninize yetişemez ve arama ihtiyacı duyarsınız.

İrem ile telefonda avazım çıktığı kadar bağırarak konuşurken etrafımdaki hiçbir şeyi görmüyordu gözüm. Nasıl yapar bunu benim gibi bir kıza? Kezbanlığımı içimde yaşamaya çalışıp dışarıya o kadar cool, o kadar rahat görünmeye çalışırken başıma gelene bak.

Ekildim!

Daha başlamamış münasebetin intikamını almak için hemen bir "Gıybet Team Special Night" organize ettik.

Demek geleceğim geleceğim diyip gelmezsin haa. Al o zaman bol filtreli, bol ışıklı kadeh fotoğraflarını gözüne sokayım da gör o zaman bana bu yapılır mıymış?

Evet Ali beni instagram'dan takip etmiyor olabilir ama profilime girip baktığına eminim. Ben onun toplam 9 (dokuz) fotoğraf olan profilini ezberledim bile.

Gerçi hâlâ bi kaç model geride kalmış, ekranı kırık bir telefon kullansa da, erkek en nihayetinde. Girip bakıyordur yatacağı kız ne yapıyor, nerelerde diye.

Bakıyordur di mi?

Nahhh!

Sonradan öğrenecektim Ali'nin kendisi dışında hiçbir şeyle ilgilenmediğini.

Şimdi beni ekmesinin sinirini atamıyorum üzerimden.

İrem işten çıkıp bana geldi, Yıldız her zamanki gibi önce bir date'e çıkıp, gecenin ilerleyen saatlerinde katılacaktı aramıza. Klasik "gece çıkmadan önce" içkisi eşliğinde hazırlanmaya başladık.

Bu bi iki kadeh normalde yapmayacağımız makyajları yapmamıza, giymeyeceğimiz şeyleri giymemize sebep oluyordu. "Yürü be kızım kim tutar seni?" nidaları eşliğinde gece yarısını edip, sokağa attık kendimizi.

Bu amsalak ülkenin mekân kapısından iki kız dönmek imkânsız olduğundan hiç zorlanmadan girmek istediğimiz her mekâna girdik. İki yıllık ilişkisi olan dünkü motor, bugünkü melek arkadaşım İrem biraz eski eğlencesini yitirse de hâlâ kız kıza çıktığımızda çok eğlenebiliyorduk.

Eskiden olsa içkileri ısmarlatır ısmarlatır, oğlanlarla fingirdeşir fingirdeşir, kendimizi eve kadar bıraktırıp gerisingeri yollardık çocukları.

En yakın iki arkadaştan birinin düzenli ilişkisi olunca böyle oluyor işte. Tek ahlaksız senmişsin gibi davranılıyor ve kendini sorgulamaya başlıyorsun bir yerden sonra.

Saat henüz erken olduğundan içerisi eli yüzü düzgün oğlanlarla doluydu. Bi kısmı birazdan bi kaç kız bulup gitse, diğer yarısı da sarhoş olup götü başı dağıtsa, eh kalan sağlar bizimdir...

Güzel müziğin de etkisiyle cin tonikleri birer birer yuvarlayıp sabahın ilk ışıklarına kadar dans ettik. Sırf Ali'ye inat bir haltlar yemek istemediğimden kendimi dışarıya tamamen kapatıp eğlenmeme baktım.

Zaten içimden de gelmiyordu artık kulüpte biriyle tanışıp eve onunla dönmek.

Beni sebepsizce ekse de, özür bile dilemese de hâlâ Ali'yi düşünüyordum.

Acaba bacağı mı koptu, evini su mu bastı, ay çıldırıcam niye ekti bu beni?

Neyse dans et!

Eve dönüş öncesi son durak çorbacı! Yıldız kolunda hiç tanımadığımız sırık gibi bir herifi gecemize dahil etse de, has Türk kızları olarak soluğu çorbacıda aldık. Dört ezogelin, ortaya da iki kuşbaşılı kaşarlı pide!

Yemişim Ali'sini... Bu ülkede böyle güzellikler varken beni kim daha fazla mutlu edebilir ki??

Çorbaların son yudumlarını alıp, pideye gömülmek üzereyken telefonum çaldı.

Arayan tabii ki de Ali!

Açsam mı açmasam mı, meşgule mi düşürsem, trip mi atsam, tuvalete mi gidip konuşsam, "Seni çok seviyorum" diyip kapatsam mı direkt?" diye aynı anda binlerce şey düşünürken istem dışı bir dilim pide attım ağzıma... Tek çözüm yolu o gibi geldi...

Pidemi yuttuktan sonra Ali'yi geri aradım...

"Rahatsız etmedim ya bu saatte?"

"Yoo, uyumamıştım..."

"Tahmin ettim dışarı çıktığını."

"Aferin..."

"Eve ne zaman geçeceksin, müsait misin görüşelim bi seninle?"

"Hımmm... olabilir, bi saate falan geçmiş olurum eve, adresi biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Görüşürüz o halde..."

Apar topar hesabı isteyip, taksi bulmayı planlarken Yıldız'ın gerdan kıra kıra hesabı Metehan'ın ödettiğini söylemesi üzerine irkildik İrem'le...

Tuvalete kalkan, adının Metehan olduğunu öğrendiğim sevimsizin arkasından "Kim bu lavuk?" manasına gelen kaş göz yaptım Yıldız'a... Yine nereden bulduysa kasları protein tozuyla şişerken, beyni kıvrımlarını kaybedip -3 IQ'ya sahip olan bi dallama bulup getirmişti yine yanımıza...

"Yaa Metehan işte, tanımıyor musunuz, instagram'da bütün kızlar hasta ona, 150 bin takipçisi var, sevgilisi gibi bi şeyi varmış ama bana karşı koyamadı..."

"Kimmiş o be, getir bakayım profiline hiç duymadım adını, pek hoşlanmadım bu çocuktan, ne diye ödüyor bizim hesabımızı, paramız mı yok sanki?"

"Centilmenlik yaptı işte abartma..."

"Yemeklerimizi de bize sormadan o sipariş etmişti hatırlarsan."

"Ne yapsın, ilgilenmeyi seviyor insanlarla."

"Bu ilgi değil, düpedüz baskın çıkmaya çalışmak. Aman neyse bi daha görmeyeceğimiz biri için çok bile konuştuk."

"Hiç de bile biz birbirimize âşık olduk."

"Yav he he."

Bir yandan şarjımın son kırıntılarıyla çocuğun profilini incelerken bir yandan da Ali'yi düşünüyordum...

Metehan'ın profili çeşitli açılardan çekilmiş binlerce kendi fotoğrafıyla doluydu. Ne yer, ne içer, nasıl bir insandır, nelerden

hoşlanır tek bir fikir bile edinemiyorsunuz. Beyimiz ayna karşısında hormonlu vücudunu sergilemekten başka hiçbir şey yapmamış. Tam Yıldız gibi bir kezbanı etkilemelik güzel gözler, balon kaslar, boş beyinler...

Tabii ki de Metehan'ın çevirdiği taksilerimize binip evlere dağıldık...

-8-

Her yalnız eve dönerken hissettiğim o korku yine damarlarımdaydı. Gece tek başıma taksiye bindiğimde "Ya taksici beni kaçırırsa?" korkusuyla cin kesiliyordum. Genelde de param hep az olduğu için taksimetreye mi baksam, yola mı baksam ikileminde kalıp işkence gibi yolculuklar geçirirdim. Bu da onlardan biriydi.

Bir de az sonra Ali ile baş başa kalacak olmanın verdiği heyecanla iyice yerimde duramadım yol boyunca.

Cılız ışıkların aydınlattığı dar sokaklardan geçip eve vardım. Apartmanın giriş kapısı her zamanki gibi aralıktı. Üç daireden oluşan apartmanımıza darbe yapıp yönetimi ele geçirmek istiyorum artık. Her dairenin kapısına, her boş duvara "Şu kapıyı kapatsanız ölürsünüz di mi?" notları yapıştırmak istiyorum...

Alt katta yaşayan tiyatrocu oğlanın keyfi yerinde tabii. Camları demirle kaplı, zaten erkek adam hırsızdan korkmaz... Bir üst katıma yeni taşınan kızın ne bok yediği belli değil, sevgilisi mi var, ailesiyle mi yaşıyor bir türlü çözemedim. Yalnız yaşayan kadınlar olarak ikimizin birlik olup apartman kapısını her daim kitli tutmamız gerekiyor. Kadın dayanışmasının en saçma desteğini talep ederek sinirle çarptım koca demir kapıyı sabahın ilk ışıkları meydana çıkmaya başlarken...

Hemen eve girip üstümü başımı değiştirip, şu sigara kokulu kıyafetlerden kurtulup Ali'mi beklemek istiyorum...

Lakin ne mümkün!

Üst kattan gelen bağırış çağırış, gürültü patırtı seslerinden kulağımı zar zor alıp eve girdim. Amanın o da ne, sanki yukarıda değil, benim evin içinde kavga ediyorlar. Hayır normalde bayılırım konu komşuyu dinlemeye ama şimdi olacak iş mi? Kişisel hijyenime odaklanıp Ali'yi düşünecektim şu kısıtlı vaktimde.

Gelen seslerden tam da emin olamadım zaten. Hararetli bir seksin gürültüsü mü, yoksa bu kız dayak mı yiyor? Gece vakti bütün sinirlerim yerinden oynadı. Bir hemcinsimin yukarıda belki de hunharca şiddet gördüğüne şahit olurken nasıl sessiz sakin durabilirim ki?

Ama ya dayak değil de şakalaşıyorlarsa?

Ya sevişiyorlarsa?

Bu yarı sarhoş halimle kapıya dayandığımda ya ben de nasibimi alırsam bu ayı heriften?

Ya kadın "Hanım hanıım, kocamdır döver de sever de sana ne oluyor?" diye ayarı çekerse?

Ayhhh kavga edecek bu geceyi mi buldunuz?

Bütün bu düşünceler arasında ayakkabılarımı bile zor çıkarmışken zil çaldı ve Ali kapının önündeydi! Ne diyeceğimi, nasıl trip atacağımı düşünemeden damlayıverdi.

Daha selam bile vermeden "Noluyo lan yukarda?" diye daldı içeri. Hırrr erkeğim benim. O geceki kibar ve gözlerini yerden kaldırmayan Ali'den, dövmeli DJ Ali'den, Cihangir serserisi Ali'den eser yoktu. Mahallenin kavga meraklısı janti delikanlısı oluverdi bir anda.

Senelerce ağzını yaya yaya konuşan reklamcı oyuncu tayfasıyla ömrümü heba ettiğimden bu atarlı mahalle kırosunu sevdim

bile diyebilirim. Cihangir hipsterını öldürüp, içimdeki Kadırgalı Aysel'i belki Ali ile dışarı çıkarırdım?

Acaba bi iki kadeh içince aslan kesilenlerden miydi o da? Bunu zamanla öğreneceğiz...

Ama bu sinir sanırım gerçek. Üsttekilerden gelen seslerin ne olduğundan emin olmak için bir süre konuşmadan durduk. Şiddet olduğundan emin olunca da tutturmasın mı bu "Yukarı çıkacağım ben" diye...

"Tanıyor musun sen üst katta oturanları? Oluyor muydu böyle hep?"

"Yok nereden tanıyayım, yeni taşındı kız. İlk kez duyuyorum."

"Bu herif kızı dövüyor, ben çıkıyorum, duramayacağım."

"Yaniii, çık tabii de, ya sana da bi şey yaparsa? Karışmasak mı acaba?"

"Bizim de kardeşimiz bacımız var, ben duramam burada böyle."

"Haklısın orası öyle, ya sana da bi şey yaparsa?"

"Biz Bayrampaşa çocuğuyuz kızım, kime ne yapıyo yavaş gelsin!"

Ay bu salak yürek yiyip gelmiş herhalde, bu ne atar tutar, neyin cesareti bu? Etkilenmedim de değil hani, aslanım kapıyı açtığı gibi fırladı yukarı, kapıyı yumrukluyor...

Aşağıda nefesimi tutmuş onları dinlerken Ali kapıyı yumruklayınca sesler bir anda kesildi. "En azından korktu, kıza vurmayı bıraktı" diye sevinirken bizimki kapıyı yumruklamaya devam etmesin mi? Sana ne işte, bıraktı dövmeyi, hâlâ çalıyor bu kapıyı. Çok geçmeden üst katın kapısı açıldı.

"Birader napıyon utanmıyo musun kıza vurmaya?"

"Lan sana ne..."

"Hakan??"

"Ali??"

"Niye dövüyon olm kızı ne işin var burda?"

Konuşmaların şiddeti düştükçe ses duyulmamaya başlandı. Tabii ben aşağıda meraktan çatlıyorum. Bir iki dakika sonra Ali aşağıya indi.

"Tanıdığın mı çıktı?"

"Evet bizim mahalleden denyonun teki. Tanıdık olmasa döverdim..."

"Ne zoru varmış? Niye vuruyormuş?"

"O kadarını sormadım, ikisi de zilzurna sarhoştu. Sarhoş olmasa döverdim, sarhoş adamı dövmek yakışmaz bize."

"Ay anladık döverdin, amma uzattın."

Hakan, Ali'nin Bayrampaşa'dan çocukluk arkadaşıymış. Birlikte halı sahaya giderlermiş eskiden, şimdi görüşmüyorlarmış.

Hımmm... demek futbol da oynuyor aslanım. Onun bacaklarına kurban olurum... Top peşinde nasıl koştuğunu, nasıl nefes nefese kaldığını hayal ettim. Ya biri canını yakarsa hamle yaparken diye düşünüp onun canının acıma ihtimalinden canım yandı...

Ali ise hâlâ sinirliydi. Kadına şiddet bu kadar sinirlendiriyordu demek ki onu. Ah şu çocuğun karakterini uzaktan çözmekten yoruldum.

Koltuğa oturmuş, kaşlarını çatmış, yumruğunu sıkıyordu...

DJ diye sevdik, içinden Aynalı Tahir çıktı! İstanbul'un en dejenere reklam ajansının bahçesinde tanıştığım DJ Ali bir anda Bayrampaşalı Deli Ali'ye dönüvermişti.

Şaşkınlıktan ağzımı kapatamadım...

-9-

Yukarıda geçen konuşmanın detaylarını öğrenmeye çalışsam da, pek laf alamadım ağzından Ali'nin.

Aslında, Ali'nin ağzından hiçbir şeyle ilgili laf alamadım. Konuşalım mı diyip sabaha karşı kapıma dayanıyor, ama duvarlara bakmaktan, gözlerini kısıp o güzel yüzünü buruşturmaktan pek bir şey yapmadı.

Ortamı yumuşatmak ve bir an önce kollarına atlamak istiyorum ama DJ adama da youtube'dan şarkı açılmaz ki... Sen bir şeyler aç desem aşçıya yemek yaptırmak gibi olacak o da...

Öff nerden sardım bunu başıma...

Sıkıldığımı belli etmekten çekinmeyince konuya girdi bizimki!

O gece geleceğim diyip son anda ekmesinin sebebi Serhat'mış...

"Ne alakası var Serhat'la bunun Ali, biz onunla hiçbir şey yaşamadık ki?"

"Mesajlaşmalarınızı gördüm, bizde arkadaşın hatunuyla takılmak olmaz..."

"Siz kimsiniz be? Hem ben onun hatunu falan değilim. İrem bizi ayarlamak istedi birbirimize, ama olmadı."

"Olmadı mı?"

"Olmadı tabii, ofisteki gece ilk kez gördüm onu."

"O öyle demiyordu ama, neyse dedikodu yapmayayım karı gibi. Gelip açıklamak istedim o gece neden öyle davrandığımı."

"Anladım... O zaman şimdi affettir kendini madem."

"Ne yapayım?"

Soyun Allah'ın cezası soyun! Bunu söyletecek illa ki. Ama hanımefendi duruşumu bozmak istemediğimden söylemedim elbette bunu.

Sarhoş edip soyunmasını sağlarım! Ama arkadaş saat olmuş sabahın beşi. Ben bu koca herifi nasıl sarhoş edeyim? Hem DJ olduğundan bünyesi alışkındır alkole bunun, kolay kolay sarhoş olmaz.

Sarhoş olamıyorsan sarhoş et!!

Kezoluğun kurallarındandır bu da, yapar yapar "O gece çok sarhoştum yaa kusura bakmadın di mi?" demeye bayılırız. Sarhoş olmasam da taklidini yapar, yatağa atıveririm Ali'mi...

Pek içme gönüllüsü değildi. Hatta istemedi bile. Ben ısrar edince kabul etti.

Dolaptaki son alkol damlasına kadar tükettik bir saat içinde. O efendi gibi yudum yudum içse de ben rol yapacağımı unutup gerçekten sarhoş oldum! Yine!

Zaten bütün gece sünger gibi içmişim, bir de kuşbaşılı kaşarlı pidelerin üzerine evde içince sen benim mide yanmaya başla!

Ali tüm seksiliği ile karşımda otururken anlattığı her şey kulağıma masal gibi gelse de, midemden gelen sesler masalın kötü kalpli cadısının kahkahalarını andırıyor.

Tut tut tut nereye kadar, midemdeki her şey ağzıma geldi tabii!!

Tabii ışık hızıyla tuvalete koşsam da, Ali'den hiçbir şeyi saklamam mümkün olmadı... Ona güzel görünmek için elceğizlerimle

havalandırdığım saçlarım klozeti süpürüyordu şimdi. Centilmenim hemen arkamdan koşup ben kusarken saçlarımı tuttu.

Ki bunun ne demek olduğunu bütün kızlar bilir: Ona iyice âşık oldum!!

Sabah kendime geldiğimde perdeleri sıkı sıkı kapatılmış yatak odamda saçlarım toplu, temiz bir tişörtle yorganın altına yatırılmıştım...

-10-

Gözlerimi açar açmaz Ali'yi aradım evin içinde. Ev göt kadar olduğundan evde olmadığını fark etmek çok da uzun sürmedi tabii. Hadi ben içtiğim sızdığım her gecenin sabahında en geç dokuzda uyanıyorum, bu Ali ne bok yemeye gitti?

Gözümdeki rimel kalıntılarını zar zor silip, iyice ayılınca hemen Ali'ye mesaj attım:

"Nerdesin?"

Yahu bi erkeğe ilişkinin hiçbir döneminde atılmaması gereken şu lanet mesajı, ben daha ikinci görüşmemizin sabahında attım. Yaşananları şimdi düşündükçe diyorum ki, bu adam bana iyi bile dayanmış...

İlk diyaloğa "Nerdesin?" diye hesap sorarak giren bir karıyı kim niye istesin ki? Neyse ki Ali de benim kadar sorunlu çıktı da, ayak uydurduk birbirimize.

Ondan cevap gelene kadar dün geceyi tekrar canlandırdım zihnimde.

Neler konuşmuştuk?

Genelde ben konuşmuştum. Çeneme vurmuştu her zamanki gibi.

Sevdiğim filmleri, gittiğim yerleri, görmek istediğim ülkeleri, köfte patatesi çok sevdiğimi, saçımı hiç boyamadığımı falan anlatmıştım.

O ise kendisine dair hiçbir şey paylaşmamıştı.

Ben kendi kendimle konuşurken Ali'den mesaj geldi:

"Acil bir işim çıktı, seni uyutup çıkmak zorunda kaldım. İyi misin?"

Yahu ben bu haldeyken ne acil işin çıkabilir ki senin? Gecenin bir yarısı kızın yanından kalkıp gidiyorsan, niye gittiğini de söyleyeceksin Ali efendi. Cool görünmek için nereye gittiğini tabii ki de sormadım. Hemen İrem'e durumu anlatıp, nereye gitmiş olabileceğini uzun uzun tartıştık. Eminim Ali giderken bu kadar düşünmemiştir.

"Belki işle ilgilidir?"

"İrem bu adam DJ değil mi, kudurduk bize müzik çal diye mi çağırdılar?"

"Belki biri hastalanmıştır, ne biliyim, kendi isteğiyle geldiyse, niye gitsin?"

"Kusmamdan mı iğrendi acaba?"

"Ay evet sarhoşken çok fena olabiliyorsun. Acaba bi şeyler mi söyledin?"

"Ne gibi?"

"Çenen düşüyo ya senin, belki eski sevgilime âşığım falan demişsindir."

"İrem benim eski sevgilim mi var? Salak salak konuşma ya."

"Tamam at mesaj sor o zaman."

"Hiç de soramam, o atsın."

Tabii ki atmadım. Bütün gün yatakta yatıp dizi izledim. Sokaktan geçen simitçinin sesini bile telefon mesajı sanacak kadar delirmiş hale geldiğimde mesaj atmaya karar verdim:

"Dün akşam biraz fazla yamuldum galiba, kusura bakma. Napıyosun?"

"İyiyim, çalışıyorum biraz, buluşalım mı?"

Melek yüzlüm, ela gözlüm, sen istersin de buluşmaz mıyız... Bırak hangoverken yataktan çıkmak zahmetli gelsin, sen iste Tibet'e bile yalınayak koşarım senin için.

Bir saat sonra evin hemen üst sokağındaki kafede buluşmak üzere sözleştik. Aç köpek gibi yine eve çağırmak istedim ama bu sefer tuttum kendimi. Günün ikinci duşunu da aldıktan sonra üzerime bir şeyler geçirip, saçımı bile kurutmadan çıktım evden.

Âşık olduğunu iddia ettiği adamla buluşurken makyaj yapmamak benim gibi göz altları Bağcılar bonzaicisi gibi görünen, siyah noktaları 3 kilometre öteden fark edilecek kadar çok olan biri için oldukça cesur bir hareket olsa da, hiç boyanacak halim olmadığından, olağanca kusurumla çıktım sokağa.

Gittiğimde elinde telefon, tilki gibi tünemiş oturuyordu. Beni görür görmez ayağa kalktı, saçımı okşayıp, iyi olup olmadığımı sordu.

Tabii benim bacaklar iptal. Felçli gibi yığılasım geldi yere. Belki seri katil, belki dünyanın en kötü insanı, belki de seçilmiş bir peygamber... Kim olduğunu, ne olduğunu bilmiyorum ama onu görür görmez içimde var olduğunu bile bilmediğim duygular harekete geçiyor.

Onu görünce içimde kendiliğinden Happy şarkısı çalıyor...

Dağlardan okyanusa atlamak gibi böyle. Aslında ne gibi bilmiyorum, daha önce hiç kimseye karşı, hiçbir şeye karşı böyle hissetmedim çünkü. Ağzından çıkan her bir kelime şarkı gibi, ninni gibi geliyor. Ne söylediğini hiç dinlemeden sadece kafa sallıyorum, ağzımdan birkaç anlamsız kelime çıkıyor. Artık nası eriyip bittiysem çocukcağız sorma ihtiyacı duydu:

"Pelin iyi misin sen? Biraz garip görünüyorsun?"

"Ha? İyiyim iyi, dün geceden biraz yorgunum, biraz uyusam geçer."

"Gel seni eve bırakayım, yorulma iyice buralarda."

Hesabı ödedi. Bütün yolu birbirimize hiç temas etmeden ve hemen hemen hiç konuşmayarak yürüdük.

Apartmanın kapısını açarken gözlerimle içeri girmesi için yalvardım resmen. Sağ olsun anladı ve geri çevirmedi. Kapıyı benim için ittirip kolunun altından geçmemi sağladı. Ben zindan gibi kilitlediğim kapıyı açmaya çalışırken gergin olduğu her halinden belliydi...

-11-

Eve girdiğimizde gerçekten de ayakta duracak halim yoktu. Vallahi kendimi acındırmak için rol yapmadım, koltuğa yığılıverdim. Yatak odasından üzerime örttüğüm nevresimi getirip yanıma kıvrıldı. Bu birbirimize en yakın olduğumuz andı. Nefesimin kesildiğini hissettim. Sanırım bir an nefes alıp vermeyi unutmuştum.

Ona bu kadar yakın olmak, bana dokunuyor olması, nefesini boynumda hissetmek asla gerçekleşmeyeceğini sandığım, dünyanın en uzak ve imkânsız hayaliydi benim için. Üç gün önce mümkün olabileceğini bile tahmin etmediğim bu hayal, şu an gerçekleşiyordu.

Ali benimleydi, benimdi.

Bütün hayvani duygularımdan arınmış, olağanca gerçekliğimle ve inancımla ona sarıldım. Tek istediğim nefesini hissetmekti.

Ve boom!

Yirmi beş yaşında, hayatımın ilk gündüz ve ayık seksini yaşadım. Hatta seks değil resmen sevişmeydi! Yok o kadar romantik sayılmasa da benim için bir ilkti.

Hayatımda ilk kez sarhoş olmadığım bir anda, hem de gündüz, evin orta yerinde bir adamla birlikte olmuştum. Öylesine bir adam da değil, parmak uçlarımdan saç tellerime kadar beni heyecanlandırmayı başaran bu adamla!

-12-

Böyle durumlardan sonra ne yapılacağını bilmediğim için elim ayağıma dolaştı. Kahve mi ikram etmeliydim, temiz havlu şampuan verip duşa mı yollamalıydım, mantı mı açmalıydım??

Ofise gitmemi gerektiren bir işim olmadığından ve bunu her fırsatta o koca sesimle bağıra bağıra dile getirdiğimden "İşim var" bahanesiyle evden yollayamazdım, zaten yollamak da istemedim. Ama ne yapacağım şimdi ben bu çocukla?

Sonuçta az önce birbirimizi çıplak gördük ve hiç bi şey olmamış gibi godoş godoş oturmak da saçma geliyor...

İş arkadaşınla plajda karşılaşıp, şehre döndüğünüzde hiç bi şey olmamış gibi birbirinize gülümsemek gibi bi şey bu... Ulan günaydından başka bi şey konuşmadığın adam seni geçen hafta neredeyse iç çamaşırlarınla gördü ve şimdi şirkette tüm bunlar yaşanmamış gibi yine kibarca gülümsüyorsunuz birbirinize...

İşte seksten sonra adamı evden yollamamak ya da evinden kaçmamak benim için bu ayarda bir şeydi. Daha önce hiç yaşamadığım için ne yapacağımı, elimi kolumu nereye koyacağımı hiç bilemedim...

Az önce gördüklerimi, yaşadığımız o "şey"i zaten atlatmak kolay olmayacaktı. Cinsel bir birleşmeden öte birbirini tamamlamak gibi bir şeydi.

Sıska vücuduna rağmen karın kasları akıl uçurtacak cinstendi. Ve tabii ki ardında kim bilir ne hikâyeler yatan dövmeleri. Vücudunun birçok noktasında irili ufaklı dövmesi vardı. Yan yana yatıp tavanı izlerken gözlerim ister istemez vücuduna gidiyordu...

Yirmilerinin ortasındaki her kız gibi ben de six pack hastasıyım, bunda inkâr edecek ve utanacak bir şey yok. Erkekler nasıl diri meminto, dolgun popo hastası biz de karın kası seviyoruz ne var bunda?

Ali'de de maşallah yerli yerinde kaslar var ama o rende gibi karnında kocaman "Sümbül" yazısına gözüm dakikada 35 kere kayınca sorma ihtiyacı hissettim...

"Sümbül kim?"

Mutfaktan gizli gizli bir şeyler aşırırken yakalanmış gibi, gözüne far tutulmuş tavşan gibi şaşırdı. Ulan yanımda çıplak yatıyorsun, görmeyeceğim mi sandın?

İndirimden aldığım ince mavi pikeyi acelece üzerine örttü...

Daha ilk günden geçmişiyle ilgili darlayıp, dövmelerinin anlamını soran bunaltıcı kız olmak istemezdim lakin yanınızda boylu boyunca yatan taş gibi herifin karnında neden Sümbül yazdığını inanın siz de sorgulardınız, ben de sorguladım...

"Ölen kız kardeşimin adı..."

Hızla kalkıp salona geçti ve bir sigara yaktı...

Aptal Pelin, aptal! Muhteşem duygusal bir anı adamın ölü kardeşini aklına getirerek mahvettin...

Ama mahvedilmeyecek gibi değil ki... Hangi aptal vücudunda belli ki en güvendiği yere korkunç bir fontla bunu yazdırır?...

Birlikte olduğumuz süre içinde ne ölen kız kardeş ne de Sümbül konusu açıldı. O gün o söylediğine inanmış gibi yapsam da bu herifin tam da eski sevgilisinin demode ismini karnına kazıtacak bi mallıkta olduğunu anlamam çok da uzun bir zaman almadı...

Arkasından ben de kalktım...

Müzik açayım, sohbet edelim desem, adam DJ.

Benim youtube'dan Deniz Seki, üzerine Nicolas Jaar karışımı şarkılarımı açmaya tabii ki utandığım için hiç müzik işine girmedim.

Ve böyle anların en büyük kurtarıcısı: Televizyon!

Seviştikten sonra gittim güzelce duşumu aldım. Saçlarımı derimi kazıyacak kadar sert hareketlerle köpürtürken az önce yaşadıklarımızı düşünüp aptal aptal sırıtıyordum. Sırıtmamın bir diğer sebebi ise yüzüme bakmaz dediğim herifin çoraplarıyla sevişiyor oluşuydu!

O anın büyüsüyle bir şey demedim lakin, olacak iş değildi! Bundan 5-6 sene önce bir arkadaşımın "Sana dünyanın en komik pornosunu izleteceğim" diyip de açtığı, 50-60 yaşlarında göbekli bir amcanın pornomsu videosu dışında hayatımda çorapla sevişen insan ne gördüm, ne duydum!

İrem'e ve hayatımdaki tüm kızlara anlatıp kahkahalara boğulmak üzere bu anıyı beynimin köşesine kaydettim. Ee beyler üzgünüz, bu ve bunun gibi bütün rezilliklerinizi aramızda en acımasız şekilde konuşuyoruz!

Duştan çıkınca pehlivan gibi kremlenip giyindim! Televizyonu açtım. O ise üzeri çıplak, altında kotuyla sigara içiyordu cama tünemiş... O kadar seksiydi ki, elimdeki kumandayı ağzıma sokmak falan istedim heyecandan...

Akşama kadar saçma yaz programları izleyip, anlamsızca güldük. Genelde ben konuşuyordum, o dinliyordu.

Akşam olunca yemek söyledik, aralarda birkaç kez daha seviştik. Hepsinde çoraplarını çıkarmadı. Anayasanın ilk üç maddesi gibi, herifin olayı da çorapla sevişmek, çorabı çıkarmayı teklif dahi etmemek, çorabına yaklaştırmamak bile!

Çoraplarıyla oturuyor, çoraplarıyla uyuyor, duştan çıkar çıkmaz çoraplarını giyip yanıma geliyor! Ayaklarını, hatta ayak bileklerini bir kere bile görmedim!

Ana haber bültenleri başladı, diziler bitti, gece yarısı magazini belirdi ekranda...

Biz hâlâ birlikteydik.

Ve bu tam dört gün boyunca böyle devam etti.

Kıyafetlerini değiştirmek üzere evden çıktığında her birini uğurladığımda yaptığım gibi cama koştum. Birisi evden çıktığında arkasını dönüp bana el sallamasını, beni görmesini isterdim. Her çıktığım eve de arkamı döner bakardım, beni camda bekleyen var mı diye.

Eğer kimse yoksa ya da uğurladığım kişi arkasını dönmüyorsa bi hüzün kaplar içimi, bi fena olurum.

Ali arkasına bakmadan uzaklaştı. Camda kalakaldım öylece.

Arkasını dönüp bana bakmadığında anlamam lazımdı ona âşık olmamam gerektiğini...

Gözden kaybolana kadar bekledim döner diye, dönmedi.

-13-

Bu dört gün boyunca ne kimseyle görüştüm, ne kimseyle konuştum. İrem'in, annemin, bütün angaryaları yıktığımız stajyerin bütün aramalarını geçiştirdim, arkadaşlarımın bütün sosyalleşme tekliflerinden kaçtım.

Her şeyi ama her şeyi Ali ile yaptık. Markete gittik, yemeğe çıktık, sarhoş oldum (o içmeyi sevmediğini söylediği için pek zevk vermese de yalnız içiyordum). Yemek bile yaptım. İki yıldır oturduğum evimde toplasan üç kere ocak açılmıştır, onun son iki tanesi Ali ile geçirdiğim dört gündeydi...

Dört günlük bir evlilik macerasıydı adeta. Olmaz olmaz dediğim şey, hiç beklemediğim bir anda başıma gelmişti.

Âşık oldum!

Hasiktir.

Bunu fark ettiğim anda kendimi frenlemeye karar verdim. Çünkü kendimi biliyorum, kezonun tekiyim, bu böyle değil dört gün dört yıl gitse sesimi çıkarmayacağım. "Ana ben kocamı seviyorum, sizle görüştürmüyor" diye skype falan yapar duruma gelirim kesin, öyle malım çünkü.

Bu dört gün içinde sadece bir kere tartışır gibi olduk. Online alışveriş bağımlısı olduğumdan kargocular ve postacılar ile akraba sayılırdım. Evde değilsem bakkala bırakılan paketler, "Abi on dakikaya ordayım gözünü seveyim gitme" diye yalvarıp 20 gün beklediğim bota kavuşmalar...

Yurtdışı sitelerinden aldığım paketleri hep aynı adam getiriyordu. Gelmeden önce arayıp "Alo Pelin Hanım, ben postacınız Muzaffer" diye söze girer, bir cümleyi üç buçuk saatte kuracak kadar ağdalı ve yavaş konuşurdu. Gelmeden önce ne getireceğini haber verir, evde olup olmadığımı teyit ederdi. 7-8 sene önce çok ağır bir grip geçirmiş, o gün bugündür yokuş çıkarken zorlanırmış.

Bana ne! Bi postacı hakkında bu kadar detayı neden biliyorum? Anlatıyor işte manyak. Çiftleşen kedileri videoya çektiğini gördükten sonra biraz mesafe koymaya karar verdim! Geldiğinde kapıdan uzun uzun inceler, evin içinin göründüğü kadarını aklına kazırdı. O gelmeden hep edepli şeyler giyerdim üzerime.

O gün Ali ile evde yayılırken kapı çaldı, gelen Muzaffer'di. Bu sefer gelmeden önce aramamıştı. Üzerimi değiştiremeden açtım kapıyı. Yine her zamanki gibi imza atılacak yeri dakikalarca bulamıyor, uzun uzun içeriyi ve beni sürüyordu.

Ali tişörtünü giyip kapıya geldi.

"Hayırdır birader neye baktın?"

Muzaffer'in beti benzi attı. Dalyan gibi değildi ama bi Muzaffer de değildi. Efelenince tavus kuşu gibi kabarmıştı. Teslim aldığıma dair imza mimza attırmadan adamın yüzüne kapıyı kapatıp küfürler savurmaya başladı.

"Dinini imanını siktiminin sapığı dikmiş gözlerini utanması arlanması da yok."

"Tamam Ali sakin ol, o öyle. Zararı yok bakar bakar gider. Garibanın teki zaten."

"Garibanlığını bilsin. Sen de şöyle açma kapıyı bi daha. Ben açarım üzerini değiştiremiyorsan."

Bu ne sahiplenme! Ahh aslanım. O dövmelerinin altında gerçekten de bir Bayrampaşa kırosu yatıyor.

Bu kadar şuursuzca atarlanmasına biraz bozulsam da artık başımda erkeğim var, korunuyorum! Gece yarısı bi başıma eve dönerken topal taklidi yapmama gerek kalmadı! Burası Türkiye, ne yapayım! Kimse bi topala saldırıp taciz etmez diye düşünüp geceleri eve dönerken sol ayağımı hafif aksatıyordum... Sapığın bile vicdanlı olabileceğini düşünüyorum işte...

Bu olay yüzünden değil ama artık biraz fazla birlikte vakit geçirdiğimizi düşündüğümden hafifçe bir ortamı yoklamak istedim.

Artık bir konuşma yapmam gerektiğini bilgisayarımı Ali'nin kucağında görünce de fark etmiş olabilirim. Kimseye yaklaştırmadığım özelim, kıymetlim günlerdir adamın elinin altında idi. Hayır tabii ki ben tuvaletteyken facebook'a girip eski mesajlarımı okuyacak bir adam değil ama ne gerek var? Daha tanıyalı bir hafta olmamış bütün şifrelerim, pin kodlarım elinin altında.

Bi de bu çocuğun hiç bi hayatı yok mu? Tamam böyle iyi güzel de, dört gündür telefonu bi kere çaldı, onu da açmadı. Ne bi yere çağıran, ne bi merak eden, hiç bi şey yok. Bi üstünü değiştirmeye gitti kendi evine o kadar.

O da benim zorlamamla! Seviştikten sonra bile kesinlikle duş almıyor, üzerine yine çıkardığı kıyafetleri tekrar giyiyordu. 450 derece hava olmasına rağmen bir gram terlemese de sonuçta mevsim yaz, bi tişört değiştirecek altı üstü!

Dört gün olmasına rağmen hâlâ ayaklarını görememiş, bende duş almasını bir kere, o da zorla sağlamıştım! Olsun ben ikimizin yerine de terliyor, ikimizin yerine de duş alıyordum.

O bembeyaz ve tüysüz teninin avantajıyla 150 gün suyla temas etmese bile cennetin bahçeleri gibi kokmayı başarabiliyordu.

Bana kalsa birbirimize tutkal ile yapıştırılalım ve ömrümün geri kalanı onun boynunun dibinde, kokusunu içime çeke çeke geçsin ama bu kadarı da fazla. Ali aklımı başımdan o kadar almıştı ki Berlin planlarımı bir süreliğine askıya almıştım!

Yılın, hatta asrın hatası!

Asla ama asla hayallerinizden bir erkek için vazgeçmeyin!

Hem ben sıkılmazsam o sıkılacak ve sonunda yerlere kapaklana kapaklana ağlayan ben olacağım. Hayali, ideali, yaşam planı, geleceğe dair hiçbir hedefi olmayan biri olduğu için bütün hayatını bir erkeğe göre kılıfa sokan ve sonrasında acıların en fazlasını çeken ben olacağım! O yüzden bir önlem almalıyım ve hiç beceremediğim "ciddi konuşma" işini ben yapmalıyım...

-14-

Tabii ki de yerine getirmem gereken bütün sorumluluklarım gibi bunu da yapamadım. "Olm senin işin gücün, evin hayatın yok mu?" konuşmasını yapamadığım için "Şeyy canikom ben bu akşam kızlarla çıkacağım..." demekle yetindim.

Utanmasa "Tamam ben seni evde beklerim" diyecek gibi oldu fakat bunu sezdiğim için hemen arkamı dönüp mutfağa geçtim. Ben de annem gibi her kafamı dağıtmak isteyişimde ev işi yapardım. Lavabonun içinde birikmiş bir iki bardağı yıkadım. Çoluğumun çocuğumun rızkından artırarak aldığım aşırı pahalı ojelerim bir Bayrampaşalının içtiği su bardaklarını yıkarken tırnaklarımdan sökülüp gidiyordu.

Gitsindi. Ben yeniden sürerdim.

Ali bilgisayar kucağında hiç bilmediğim şarkılar açarken, ben ojelerimi silip tekrar sürdüm. Şimdi ise, kızların haberinin olmadığı bir kızlar gecesi organize etmem lazımdı.

Tuvalete girip whatsapp grubumuza durumu anlattım. İrem akşam Onur ile plan yaptıklarını söyledi. Bu kadar kocam köylü olmasına sinir oldum.

Yıldız ise hâlâ o sevimsiz kas yığını ile ilgili saçma sapan hikâyeler anlatmaya devam ediyordu. Yok çok işi varmış ama büyük ihtimal o da manitası olarak kabul ettiği denyo ile buluşacakmış.

"*Senin şu Ali'yi de getir hep birlikte buluşalım işte, bi şeyler içeriz*" yazdı gruba İrem.

Bu kız ya salak ya da beni anlamak istemiyor.

Ben Ali'den ayrı bir şeyler yapmak, hâlâ onun dışında da bir hayatım olduğunu hissetmek istedikçe arkadaş grubumun içine almamı öneriyor onu. Yan yana olsak güzelce gözlerimi devirip, tek kelime etmeden "Sen aptal mısın?" bakışımı atardım ama whatsapp'tan yazıştığımız için dudak büken sarı kafalı bir emoji yollamak zorunda kaldım.

Yıldız da çift olarak buluşmakta ısrar edince kabul ettim. Tabii ki Ali ile birlikte gitmeyi değil. Onların çift olarak gelmesini! Hiç de öyle "Bütün arkadaşlarım çift, ben tek ne yapacağım?" triplerine giren bir insan olmadığımdan ve bu gece gerçekten Ali dışında birileriyle sosyalleşmek istediğimden onların çift olarak gelmesini, benim ise aralarına yalnız katılacağımı söyledim.

Orospular hemen kabul ettiler.

Akşam olduğunda, ben duşumu almış, saçımı düzleştirmiş, üzerimi giyinmiş, çıkmak üzere hazırdım. Ali ise hâlâ aynı koltuğun aynı köşesinde kucağında benim bilgisayarım ile internette geziniyordu.

"Ali ben çıkıyorum, birlikte yürüyelim mi meydana kadar?"

"Hee tamam olur, dur bisikletimi yukarı çıkarayım."

"Bisikletini mi?"

"Evet ya, en son evden bisikletle geldim buraya, senin apartmanda da kitleyecek yer yok, şimdi bi şey mi şey olur, eve koyayım."

"Peki."

Dev gibi bisikletini salonun ortasına çıkarıp laaaak diye bırakmasına hiç ses etmedim. Bırakabilir miyim diye sormamasını da umursamadım. Hatta hoşuma bile gitmişti. O kadar benimsemişti ki beni ve evimi artık böyle saçma izinler ve gereksiz resmiyet kalmamıştı aramızda.

En yakın arkadaşlarım ayakkabılarını iki adım içeride çıkardılar diye kıyametleri koparan ben, hantal ve pis bir bisikletin evimin, hayatımın ortasına konulmasına ses etmedim.

-15-

Ali davet edilmediği için ve bunun bir kız gecesi olduğunu düşündüğü için benimle gelmeyi teklif etmedi. Ben hazırlandım, tıngır mıngır yürümeye başladık el ele.

Bir ara mahallenin sırnaşık sokak köpeğini sevmek için elini bırakıp eğildim.

"Pelin çok acıktım, hadi kuzum" diye köpeği sevmemi engelledi.

Sokak köpeklerini sevmeyen, sevene de sevdirmeyen garip bir çocuktu.

Aslında o gün anlamalıydım sokak köpeklerini bile sevmeyen bir adamın beni de sevemeyeceğini... Ama anlamak istemedim, her davranışı gibi bunu da görmezden geldim.

Cihangir'in en yılan ve kenafir gözlülerle dolu caddesini el ele geçtikten sonra yanağıma küçük bir öpücük bırakıp ellerini cebine sokarak evine doğru yol aldı.

En azından ben evine gittiğini düşündüm. Evinin nerede olduğunu sorduğumda hep geçiştirmişti. Hiç davet de etmemişti zaten. Aman neyse benim evim var, takılıyoruz işte!

Biraz garip bir çocuktu. Ne yaptığını, ne düşündüğünü hep saklayan, kendinden hiç bahsetmeyen, genelde dinleyen –ya da dinler gibi yapan– bi çok konuda fikrini belirtmeyen, "yok adam" gibi bir adam...

Ali, kızlar ve manitalarına denk gelmesin diye yarım saat erkenden gelmiştim. Hemen bir cin tonik söyledim kendime. Biraz sonra İrem ve Onur kıkırdaya kıkırdaya göründüler yolun sonunda. Birlikte bu kadar zaman geçirdikten sonra hâlâ neye güldüklerini, hâlâ nasıl birbirlerinden sıkılmadıklarını merak ede ede izledim bana doğru yaklaşmalarını. Bir süre üçümüz oturup içtikten sonra Yıldız ve aptal kas yığını Metehan geldiler. Onlar da uzaktan samimi ve mutlu görünüyorlardı ama bu çocukta adını koyamadığım ve gerçekten sinirime dokunan bi yan vardı.

Masamızda bir tane boş sandalye vardı ve Yıldız'ın o sandalyeye oturmasına izin verip garsonlardan sert ve ukala bir tavırla sandalye istedi Metehan. Çocuk ne yapsa sinirime dokunuyor, ne söylese gıcık oluyordum. Arabasının anahtarını ve cüzdanını masanın üzerine koyup, bacaklarını yaya yaya oturdu tam karşıma.

Hiç istemesem de gecenin konusu ben oldum. Uzun süre sonra –hatta ilk kez– hayatıma giren –birkaç gündür olsa da– biri vardı ve başta kızlar olmak üzere herkes bu ilişkinin detaylarını bilmek, akıbetini konuşmak istiyordu. Bütün bunlar olurken Metehan gözlerini gözlerime dikmiş, sürekli bana bakıyordu. Garip bir egosu vardı. Gözlerimi ondan kaçırmaktan şaşı olmuştum bütün gece.

"Gittiği yere kadar işte ya, eğleniyorum ben böyle."

"Nasıl yani, şimdi sevgili misiniz değil misiniz?" diye net bir şekilde sordu İrem masadaki çerezleri üçer beşer ağzına sokarken.

"Ben de bilmiyorum, sormadım. Bunu konuşmak da istemiyorum."

"E Berlin Berlin diye inliyordun, o iş ne oldu?"

"Şimdilik askıda sanırım. Ali ile konuşmadım daha bunu. O kadar ilerlemedik."

"Ben Ali'yi az biraz tanırım, vurulmuş sana, yoksa bu kadar dip dibe hayatta vakit geçirmez" dedi Onur, bi eli İrem'in avuçlarında, diğer eli sigarasını tutarken...

"O da öyle dedi zaten, ilk kez birisi ile bu kadar vakit geçiriyormuş" dedim ikisine bakıp "Ali ile biz de böyle el ele göz göze kalabilecek miyiz?" diye düşünürken.

Başka bir mutlu çifte bakarken bile bizi görüyor, görmek istiyordum.

En mantıksızımız Yıldız'ın konu ben olunca düzgünleşesi tutmuş, kaçmak istediğim şeyleri birer birer sormaya başlamıştı.

"Evi yok mu bunun, sana çöktü biraz galiba?"

"Var canım niye olmasın? Yani aslında yok gibi, şu an başka bi DJ arkadaşıyla birlikte kalıyomuş. Birlikte çalışıyolarmış falan zaten, kendi yerine geçicekmiş bakınıyomuş ev."

"Aman dikkat et, o ev sen olma da."

"Ay keşke olsam, bi saniye bile gözümün önünden ayırasım gelmiyo olm çok garip. Kendimi tutmaya çalışıyorum, olmuyo sürekli kaşını gözünü sıkmak öpmek istiyorum."

"Ohh iyi oldu sana, bizimle dalga geçtin geçtin, şu haline bak."

"Sus sus, gözlerinden kalp çıkan emoji gibi geziyorum etrafta."

"Nerede çalıyormuş bu Ali gidip dinleyelim" dedi Metehan.

Ya sana ne? Hiçbir yerde çalmıyormuş henüz Ali, sorduğumda öyle demişti. Ama çalar herhalde.

Hem nerede çalıyorsa çalıyor. Metehan'la çıkıp sevgilimi mi dinlemeye gideceğim?

Kızlar için için değil, baya dışın dışın –o ne demekse– gülüyorlardı. Bir tek Metehan konuya aşırı ilgisiz ve duyarsızdı. Saçma bir soru sorup konuyu kapattırmıştı. Kırk yılın başında bi erkek meselesi gündemime gelmiş, onu da bu hırbo baltalamaya çalışıyor.

Yine arkadaşımdır, sevdiği adamdır diye insaniyet edesim tuttu ve Metehan'ın sıkıldığını anlayıp konuyu değiştirdim. Tabii ki konu benim aşk meşk işlerimden çıktığı an direksiyonu ele aldı Metehan Bey. Önce sporun ne kadar önemli olduğundan, hep dürüstlüğü yüzünden kaybettiğinden, rakı içmeyi ne kadar sevdiğinden falan bahsetti. Tabii ki hepimizi rakı içmeye davet etti.

Ben ben ben... Başka hiçbir şey çıkmıyordu ağzından. Bu denyoya tahammül edebilmek için ve eve 12'de dönen kezo olmamak için içtikçe içiyordum. Cin şişesiyle akrabalığımı ilan etmeme ramak kala diğer kızların da aynı durumda olduğunu gördüm. Havanın sıcaklığından mı, konunun bayıklığından mı, zoraki bir buluşma olmasından mı, Metehan'ın masayı ve geceyi domine etmesinden midir nedir bilmiyorum ama masadaki herkes Hanya'yı da Konya'yı da görmüştü.

Metehan hariç! Resmen adam hepimizi sarhoş etti! Türk filmlerindeki konsomasyon yapan kadınlar gibi davranıp tek kadehle geceyi sonlandırdı. Bunu fark ettiğimde 2 ile 2'yi topla deseler "Boş verin yansın dünya" diye göbek atacak kıvamdaydım.

İrem ve Onur yürüyemeyecek durumda olduklarından, sallana sallana taksi bekliyorlardı. Ben iki adım ötedeki evime nasıl gideceğimi kara kara düşünüyordum. Neyse ki sarhoş yürümek alışkın olduğum bir şeydi. Ama yanımda hep birileri olurdu. Bu sefer Yıldız ve Metehan'ı uğurlayıp yalpalaya yalpalaya eve gideceğim

düşünürken Metehan beni eve bırakmayı teklif etti. Arabayla gelmişlerdi ve yollarının üzeriydi evim...

Hayır değildi! "Sen benim evimi nereden biliyorsun dangalak?" diyemedim. Arnavutköy'e gideceklerini biliyordum. Beni arabayla bırakması için tamamen tersyöne girip karşı şeride geçip saçma sapan yollara girmesi gerekecekti. Yürüyerek 10 dakika olan yol 30 dakikaya çıkacak ve bi de hiç gereği yokken bana iyilik yapmış olacaktı. Yook dostum yok, bi de buna borçlu çıkamam.

Kibarca reddetmeyi düşünürken benden beter sarhoş olan Yıldız'ın zoruyla kendimi arabada buldum.

Gözlerimi açtığımda arka koltukta yarı baygın bir şekilde yatıyordum ve Metehan arabayı park etmiş, beni uyandırıp uyandırmamak arasında tereddüt ediyordu. Noluyoruz neredeyiz derken Yıldız'ın artık arabada olmadığını, nasıl olduysa tam da benim kapımın önünde olduğumuzu fark ettim!

Ben biner binmez uyuyunca Yıldız'ı evine bırakmış, adresimi ondan öğrenmiş ve aşırı centilmen bir erkek olarak beni kapıma kadar getirmişti! O kadar sarhoştum ve o kadar uykum vardı ki, bu hikâyenin hiçbir detayını sorgulamadan beni eve kadar çıkarmasına, hatta eve girmesine sesimi çıkarmadım. Kendi başımın çaresine bakabilecekken ayakkabılarımı çıkarmasına izin verdim.

Gözlerimiz sadece bir saniyeliğine birbirine değdi ve en yakın arkadaşımın yeni sevgilisiyle, yeni sevgilimin bisikletinin yanı başında birlikte olduk.

Duygusuz, huzursuz, anlamsız bir seksti. Ne yaptığımı ve ne istediğimi o an da, sonrasında da gayet iyi biliyordum. Yine de istedim ve yaptım!

Tabii o sarhoşlukla Ali'nin bisikletine çarptım ve etrafında ne varsa alaşağı ederek devrildi bisiklet! Salonun orta yerinde bir enkaz vardı ve gecenin sessizliğinde eve kamyon girmiş gibi görünüyordu!

Bir iki dakika sonra kapı öyle bir çalıyordu ki, sanırsın icra memurları dayanmış! Henüz Metehan, bisiklet devrilmesi, "Bu kırılan bardakları yerden kim temizleyecek" hissiyatını üzerimden atamamıştım ki Metehan kapıyı açtı!

"Buyur birader?"

Hakan!

Hasiktir, ben onu tamamen unutmuşum. Sevgilimi aldattığım ilk ve tek gece kapıya mahalleden belalı kankası Hakan dayanmıştı! Ve eve attığım adamın efelenesi tutup kapıyı açma cesaretini gösteriyordu.

Bir insan bu kadar eline yüzüne bulaştırır her şeyi.

Ali ve ben onların aile içi şiddetine karıştığımız için, üst komşum da bu gürültü karşısında hemen aşağı inme hakkını kendinde görmüştü. Hakan'ın dizleri iz yapmış gri eşofman altına dikkat edip hiç muhatabım olmayan bi insandan soğuyuvermiştim. Sana ne el âlemin adamının eşofmanından?

Birinden soğumak için yer arıyordum zaten. O kargaşada bile bi uyuzluk düşünebildiğime inanamıyordum! Hemen Ali'mi ve onun evde giydiği siyah şortu düşünüp gözlerinden kalpler çıkan emojiye dönüştüm...

Hakan'ı ve adını bilmediğim komşu kızını birtakım saçma cümlelerle (damacana devrildi dedim) yolladıktan sonra ortalığı Metehan'a toplatıp onu da bir güzel postaladım.

Oldu hem sevgilinin arkadaşıyla yat, hem üst komşuya yakalan, hem de basıp git! Yok öyle yağma Metehan efendi, bisikleti,

kırılan vazoyu ve gerçekten de devrilen damacanayı eski haline getireceksin!

Domino gibi birbirinin üzerine yıkılmış eşyaları toparladıktan sonra kendisinden beklenmeyecek bir kibarlık ve romantik sayılabilecek bir öpücükle ayrıldı evden.

Arkasından kapıyı kilitledim. Her zaman yaptığım gibi cama geçtim. Apartmandan çıkıp biraz ilerleyince kafasını çevirdi, camdaki ben ile göz göze geldi.

Hafifçe el salladım.

-16-

Sabah uyandığımda yalnızdım. Öyle koltukta falan sızmamış, gayet üzerimi değiştirip, pijamalarımı giyip efendice uyumuştum. Telefonumu elime aldığımda Ali'den gelmiş 13 cevapsız çağrı, 39 mesaj falan da yoktu.

Kuru kuru bir "*Ben yattım, iyi geceler Pelo*" mesajı vardı sadece.

Kahve makinesinin düğmesine basıp duşa girdim. Çıktığımda makinenin içine su koymadığım için kuru kuru "huhhhhh" sesiyle çalışmaya çalıştığını fark edip, aletin haznesine biraz su koydum.

Dün geceyi hatırlamamak, düşünmemek için ekstra bir çaba sarf etmesem de, üzerimde pişmanlık, "Hasiktir şimdi ne yapacağım?" gibi duygular yoktu. Salonun ortasındaki bisiklete nefret dolu bir bakış attım.

Üzerimi giyinip, kahvemi içtim.

Dün gece olan şey mi beni kötü bir insan yapıyor, bundan pişman olmamam mı?

En yakın arkadaşıma bunu yapmam mı, yıllar sonra ilk kez duygusal bağ kurduğum birine bunu yapmam mı?

Hadi Yıldız konusunda kendimi avutabilirim. Bu çocuğun gözü dışarıdaysa başkasıyla yapacağına benimle olması bir bakıma iyi bile oldu. Arkadaşım hakkında "Sevgilisi onu aldatıyor, ben yattım onun çıktığı oğlanla" diye dolanacak bir orospu olmayacak en azından. Ben kimseye anlatmayacağıma göre bu durumu, Yıldız için de mağdur, aldatılmış kız gibi etiketler dolanmayacak işte.

Ali'ye gelince... Belki de bir tür savunma mekanizması, ya da tamamen içgüdüsel bir davranışla aldattım onu. Aslında aldatma bile sayılmaz. Ben onunla da bir gecelik bir şeyler yaşayıp hevesimi almak isterken evime çöküp, beni kendisine âşık hale getiren kendisi. Her erkek, daha doğrusu her insan aldatmaya meyilli olduğu için, "Ali bana asla yapmaz" diyecek kadar da güvenmediğim için ilişkinin en başında ben aldattım ki, sonradan daha çok üzülmeyeyim.

Yavaş yavaş öğlen olmak üzereyken televizyondaki magazin programları bitmeye başlamış, gün ortası haberleri ve izdivaç programları kuşağı başlamak üzere idi. Bu kuşak benim için evden çıkma, güne karışma zamanı idi.

Birisine kendisine gelen talibi beğenmeyip, "Olmadı Esra Hanım, elektrik alamadım, çay içmeyeceğim" dediğinde oracıkta oturup kalan karşı taraf için o kadar üzülüyordum ki, işte bu yüzden izdivaç programlarını izlemiyordum.

Bu kadar naif bir insanken, en yakın arkadaşının sevgilisiyle yatmak da neyin nesiydi?

Gençlik ateşi ya da gözü kapalı bir şuursuzluk.

Tek bildiğim hayattan keyif aldığım ve bunu nasıl istiyorsam öyle yaşadığımdı.

-17-

Öğlen olmasına rağmen Ali hâlâ mesajıma dönmemişti. Yoksa Metehan Yıldız'a yetiştirmiş, o da Ali'ye mi söylemişti? Yoksa kapıya gelip ses falan mı duymuştu Ali? En sevmediğim şey bu belirsizlik hali. Evin içinde aylak aylak oyalanırken facebook'a girmemle Ali'nin durumunu "İlişkisi var" olarak değiştirdiğini gördüm.

Nasıl yani? Ne ilişkisi? Galiba benimle...

Bu ani ve gereksiz hareketine saniyenin milyonda biri kadar bir süre soğusam da, hemen kendime geldim. Böyle şeylere sevinen, "Oh beni sahiplendi, yaşasın ilişkimiz var" tarzı bir kadın olmadığımdan gerilmem, ondan uzaklaşmam, soğumam gereken bir hamleydi bu fakat öyle de olmadı.

Bazı kadınlar vardır o sanal dünyada da sahiplenmek ister erkeğini. İlişkisi var yapmak, zorla birlikte fotoğraf paylaştırmak en çok sevdikleri şeydir. "Ah bacım ah, adamın içinde olmayacak çapkınlık, sen tasma da taksan yapacağı varsa da yürür dm'den o adam" diyemiyorsun onlara. Like'layıp geçiyorsun bol kalp dolu fotoğraflarını...

Ali'nin bu saçma davranışını İrem'e yetiştirmek için 10 saniye bile beklemedim. Yıldız ile olan ortak grubumuza değil, özelden yazdım İrem'e:

"Ali 'ilişkisi var' yapmış facebook'ta."

"Aaaayyy kıyamam ya. Âşık mı oldu kız bu sana?"

"Hadi inş cnm yaaa."

"Bak istedin istedin oldu. Çenen kapansın artık. Ama çok da yüz verme, kaptırma kendini, daha dün bir bugün iki."

"Yok be ne kaptırayım, eğleniyoruz işte! Ama ne gerek vardı ki şimdi buna?..."

"Heveslenmiş yapmış takma kafana. Hemen huylu huylu da soğuma çocuktan."

"Soğumadım."

-18-

Ali, o sabah attığım günaydın mesajıma tam akşam saat beşte döndü. O süre içinde neredeydi, ne yaptı, kiminleydi hiç sormadım. O da söylemedi. Yeni uyandım demekle yetindi ve ben de buna inanmış gibi yaptım. Aslında inandım da. Çünkü inanmamam için hiçbir sebep yoktu ortada.

Bir iki saat sonra Kabataş'ta buluşup Beşiktaş'a kadar yürüdük. Eylül ayının başlarıydı, hava misti, ellerimiz birbirine kenetlenmişti...

Onun kahvaltısı, benim akşam yemeğim olan bir şeyler atıştırdık. Onca yolu tekrar el ele yürüyerek eve geri döndük. Benim evime.

Çağırmamıştım, işin var mı diye sormamıştım, o geleyim mi dememişti. Ayaklarımız bizi eve, evimize getirmişti.

L koltuğun kısa köşesinde anlamsızca sıkış tepiş bir şekilde, birbirimize sarılmış yatıyorduk.

Birden durdu durdu, en kezban kadının bile sormayacağı, şu güzel ortamı bozan soruyu sordu:

"Bu böyle nereye gidiyor Pelo?"

Daha ilk haftadan Pelin Pelo olmuştu Ali'nin güzel dilinde.

Manasız manasız bakınca, sorusunu tekrarladı.

"Nereye gidiyoruz böyle?"

Ananın amına demek istesem de, Cihangir kızlığımdan ödün vermemek adına "Bilmem" demekle yetindim.

"Ben hayatımda kimsenin yanında iki günden fazla vakit geçirmedim. Ertesi sabah uzadım her bulunduğum ortamdan. En yakın arkadaşıma bile üst üste üç gün tahammül edemem. Ama senden uzak olduğum bir saat içinde bile seni özlüyorum. Yanında olduğum hiçbir an, bir kere bile canım sıkılmadı. Bana neler oluyor bilmiyorum ama hiç hissetmediğim şeyler hissediyorum. Korkmuyorum da, sonuna kadar yaşamak istiyorum bunu."

Ne diyeceğimi bilemedim. O kadar hoşuma gitti ki söyledikleri, ayağa kalkıp halay falan çekmek istedim. Tabii ki öyle bir şey yapmadım.

"Ben de değişik şeyler hissediyorum. Akışına bırakalım işte, ne güzel gidiyor bak."

"Ben akışına bırakmak istemiyorum."

İçsesim, "Ay evlenme falan mı teklif edecek bu???" diye kendi kendini yedi o an.

"Ne istiyorsun?"

"Böyle düzgün, güzel bi ilişkimiz olsun istiyorum. Sevgili olmak istiyorum seninle. Her akşam birlikte yemek yiyelim, uyandığında mesajlar atmak değil, saçını öpeyim istiyorum."

"Öyle takılıyoruz ki zaten."

"Dün gece binlerce şey yazmak, yanına gelmek, seni bir an bile yalnız bırakmamak istedim. Dedim Ali oğlum ne yapıyorsun, kızı rahat bırak."

"Arasaydın keşke, erken döndüm eve."

"Konu o değil, aramızda böyle bir mesafe, yeni tanıştık kızı darlamayayım gibi duygular olsun istemiyorum. Sevgilimdir, yanında olacağım tabii lan diye atlayıp yanına gelmek istiyorum."

Dün gece çocuğu çatır çatır aldattığım yetmiyormuş gibi bi de yüzsüz gibi "Gelseydin, arasaydın" dediğim için kendimden biraz iğrensem de, onun söyledikleri çok daha şok edici idi.

Üç gün önce "Bir kere bile bana dönüp bakmaz bu" dediğim çocuk şimdi ilanıaşk edip, ciddi bir ilişki istediğini söylüyordu. Hem de bu devirde.

Herkesin birbirinin sevgilisini kaptığı, ilişkilerin, arkadaşlıkların yüzeysellikten boğulduğu, birbirini ne kadar likelarsan o kadar seviyor görüldüğün bu saçma zaman diliminde Ali, masum aşklar zamanı gibi resmen çıkma teklif ediyordu bana.

Kompleksli ve otuzlarına yaklaşmakta bir kadın olarak hemen inanıp kendimi kaptırmamak için elbette ki frenledim kendimi. Bu söylediklerinin gerçek duyguları olmasından çok "Ne gibi bir çıkarı var?" diye düşündüm. Bırak kendini, kaptır git işte...

Şüphelerimi, korkularımı açık açık söylemek yerine, bu durumdan daha kolay sıyrılabileceğim bir şekilde sıyrıldım. En azından öyle sandım.

"Ali, ben de şu an yaşadığımız şeyden çok memnunum, çok mutluyum ama ne olacağını zaman gösterir."

"Göstermedi mi?"

"Daha dur Ali, iki hafta bile olmadı."

"Tamam iki yıl olsun, on iki yıl olsun."

"Ben o kadar ciddi bir şeyler istemiyorum henüz."

"Nasıl yani?"

"Tamam iyiyiz hoşuz da, ben hayatımın bugününe kadar hep ilişkiden bilerek ve isteyerek kaçtım. Kendimi biliyorum, insanları da az buçuk tanıyorum. Zarar görmemek için hep bi koruma kalkanı oluşturdum, onun dışına çıkmadım. Hem Berlin'e yerleşeceğim ben birkaç ay sonra."

"Birlikte gideriz Berlin'e. Söz veriyorum sana korktuğun hiçbir şey başına gelmeyecek."

"Bugün her şey iyi güzel ama yarın ne olacağımız belli değil. Böyle takılalım işte, bir isim koymak zorunda değiliz. Beşer şaşar insanoğlu demişler, büyük laflar etme."

"Ben kendimi biliyorum, büyük laflar ediyorum da! Sen buna rağmen istemiyorsan o başka. Kurduğun hayallerde ben de yer almak istiyorum."

"İstemiyorum demedim, zamanla olur bi şey olacaksa dedim."

"O arada da yine eski Pelin olayım, lay lay lom takılayım diyorsun yani?"

"Eskisi yenisi yok, birlikte yaşadığımız şeyden sorumluyuz. Böyle kalsın, üzerimize bir etiket yapıştırıp, bir kalıba sokma diyorum."

Kalkıp bir sigara yaktı. Dumanını yüzüme üfledi. Sinirlenmişti. Gözüm yandığı için banyoya gittim. Girmişken çişimi de yapayım dedim. Kapıyı çektim. Henüz kapı açık çiş yapacak kadar ilerlememişti ilişkimiz. Elimi yüzümü yıkayıp çıktıktan sonra Ali'yi bıraktığım yerde bulamadım.

Siniri bozuldu, yatak odasına geçti herhalde diye düşündüm. Ne de olsa orası daha karanlıktı ve tartışma üzerine yatak odasında barışma seksi yapmak hoş olabilirdi.

Oh geliyor mikmik diye heyecanla yatak odasına gittiğimde orada da olmadığını fark ettim. Hayır göt kadar ev olduğu için öyle ahım şahım bir arama sahnesi de gerçekleşemedi. Bakabileceğim iki yere baktım ve yok!

Adam kapıyı sessizce çekip çıkmış!

Bu öyle markete, bi şey almaya çıkmak değil. Bildiğin sevgili olmak istemediğim için beni terk etti!

Aradım, açmadı.

Bir daha aradım, yine açmadı.

Birkaç saat sonra aradığımda bok gibi bir sesle "Ne var?" dedi.

Şu an saçmaladığını, ne olduğunu anlamadığımı ve konuşmak istediğimi söyledim. Biraz mırın kırın etse de yarım saat sonra uğrayacağını söyledi.

Evde misin demek yok, müsait misin demek yok, dışarıda buluşalım demek yok.

Geliyorum demek var. Emrivaki üzerine emrivaki var! İstediği olana kadar her türlü baskıyı, bencilliği, yüzsüzlüğü yapmak var.

Şimdi geriye dönüp baktığımda belki de tek sorunumuzun her şeyi tek bir mekânda yaşamamız olduğunu görüyorum. Tüm kavgalar, mutluluklar, eğlenceler, yeme içmeler, dans etmeler hepsi bir yerde olup bitti: Benim evimde!

Tam on ay sonra kendi evine taşındığı ilk gün benden ayrılmasının hikâyesini ise sonra anlatacağım.

Şimdi o on ay süren, saadet ve mutluluk günleri nasıl başladı biraz ondan bahsetmek istiyorum.

Ya da sonun başlangıcı mı demeliyim?

Nasıl bir cehenneme adım attığımın farkında olmadan körkütük âşık, zilzurna sarhoş, savunmasız ve korunmasız bir şekilde, tüm duygusal boşluğumu dolduran Ali'nin kollarına bıraktım kendimi...

-19-

Geldiğinde yüzü kireç gibiydi. Vampir olduğunu düşündürecek kadar bembeyaz olan teni, sinirlenmekten, sokakta yürümekten, düşünmekten bi garip olmuştu.

Sanki böyle ruhunu az önce şeytana satmış, Azrail'le bir anlaşma imzalamış gibi ifadesiz bakıyordu.

İçeri girdi, konuştuk. Eve girdikten sonra birkaç dakika halıya, duvara odaklanıp, gözlerim hariç her yere baktığı için tabii ki söze ben girdim.

Yine duygularını dile getirmekten kaçıyor, yine fikrini belirtmiyor, yine benim konuşmamı bekliyordu.

"Madem bu kadar istiyorsun ilişki, tamam deneyelim. Seni şöyle saçma bir olay yüzünden kaybetmek istemeyecek kadar çok sevdiğimi fark ettim."

"Kabul ediyor musun yani, bir tek benim mi olacaksın?"

"Evet ama bak bir şartım var."

"Nedir?"

"Beni darlamayacaksın ve aldatmayacaksın."

"İki oldu ama."

"O da doğru."

"Takılıyorum, yüzünü düşürme hemen. Tamam ikisi de kabul."

"E hayırlı uğurlu olsun o zaman."

Ve böylece dünyanın en alakasız ve birbirinden farklı insanının ilişkisi başlamış oldu.

Ben olan iki üç arkadaşımla da görüşmeyi hemen hemen kestim. Onu ise zaten arayıp soran yoktu. Birlikte yaşadığını söylediği arkadaşı ile aslında birlikte yaşamadığını, geçici bir süreliğine o çocuğun evinde kaldığını öğrendim. Aslında ailesi ile birlikte Bayrampaşa'daki evlerinde yaşıyormuş.

Sülalecek yaşadıkları apartmana ise vaktinde amcasını dövdüğünden dolayı uğramak istemediği için orada burada kalıyormuş aslında. Babası bunu evden kovmuş o olaydan sonra. Babası yokken annesine uğrayıp, kadıncağızın biriktirdiği pazar parasından otlanıp, DJ kimliğine geri bürünüyor Bayrampaşa-Beyoğlu arasındaki otobüs yolculuğunda...

Anasına babasına hayrı olmayan heriften bana ne fayda gelir di mi? İnsanın basireti bağlanıyor işte bazen, adına da aşk diyoruz...

Aramızdaki her şey o kadar iyi gidiyordu ki, "Bu göt kadar evde olur mu olmaz mı, daha çok yeniyiz, ne bok yiyorum ben?" gibi şeyleri hiç düşünmeden bana yerleşmesini teklif ettim. Zaten pratik olarak birlikte yaşıyorduk, neden teorik olarak da "Birlikte yaşıyoruz" statüsünde olmayalım ki? Berlin lafı geçmiyordu bile aramızda. Çünkü onun ne parası, ne pasaportu, ne orada yapacağı bir iş vardı. Berlin demek onun burada kalması ve benim hayatımı değiştirmem demekti.

Berlin'de onsuz mutlu olmaya çalışacağıma, İstanbul'da sevmediğim bir işi yapmaya devam etmek o an hayatımın en doğru kararı gibi gelmişti.

Yılın en güzel mevsimi sonbahar gelmişti Ekim soğuğu yavaş yavaş çökmüştü. Ve Ali'nin benim evimde bir çekmecesi, hav-

lusu, üç çift yedek ayakkabısı, pek de elini sürmediği DJ malzemeleri sanki yıllardır oradaymış gibi yerini almıştı.

Yatağımın sol yanı ve kalbim tamamen onundu. Ben bütün gün bilgisayar başında çalışıyor, yemekler yapıyor, gülümsemesini görmek için gözünün içine bakıyordum.

Yemekten sonra yürüyor, içiyor (o kola ben şarap) ve sürekli sevişiyorduk. Gerçi o içmiyor, genelde bütün şişeyi ben bitirip sarhoş oluyordum ama Ali de dünya da sarhoşken daha güzeldi...

Resmen *Hayat Sevince Güzel* filminin toplu dans sahnesi gibi günler geçiriyordum...

Bir akşam Asmalımescit'teki bir partiye gitmek üzere İrem ve Yıldız ile randevulaştık. Arkadaşlığımızda ilk kez hepimizin aynı anda düzgün bir ilişkisi olduğu için ilk kez toplu olarak sevgililerle buluştuk.

O malum olaydan sonra Yıldız'ı çok az görmüş, Metehan'ı ise hiç görmemiştim. Yaptığım şeyden pişman olmasam da, o kadar da yüzsüz değildim. Yıldız'ı o salağa karşı çok uyarmaya çalışmış, kendini kaptırmasına engel olmaya çok çalışmıştım ama âşığım diyor, başka bi şey demiyordu.

Bana ne, kendi düşen ağlamaz!

Ben onu Metehan'dan soğutmaya çalıştıkça, o çocuğun içyüzünü bildiğim için acı çekmesini istemedikçe, hiçbir sebebi olmamasına rağmen o da aynı şeyi Ali için yapıyordu. Sürekli "Bu çocuğun işi yok mu, evi yok mu, sana biraz yapıştı kaldı galiba?" gibi şeyler söylüyordu.

Hayır tamam belki söylediklerinde haklıydı ama bunun nesi kötü? Tamamen benim işte Ali, karışan yok görüşen yok. Ama Metehan gerçekten iğrenç bir insan.

Aldatan, yalancı, çıkarcı...

O akşam partide yine sadece İrem ve ben su gibi içmiş, aramıza oldukça geç katılan Yıldız ve Metehan geldiğinde çoktan sarhoş olmuştuk. Ali ise her zamanki gibi eline bi şişe bi şey almış, içiyor gibi ve eğleniyor gibi yapmakla meşguldü.

Bir ara tuvalete gitti, dönerken uzaktan onu gördüm, birlikte aldığımız ve üzerinden çıkarmadığı deri ceketi içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki, "İstiyorsa böbreğimi çalsın, kolumu kessin yine de âşığım bu çocuğa" diye geçirdim içimden.

Altı kişilik bir arkadaş grubu olunca herkesin birbiriyle öpüşüp selamlaşması içler dışlar çarpımı kadar uzun sürdüğü için baya bitmeyen bir merhabalaşma seremonisi yaşadık. Metehan anlam veremediğim bir içtenlikle sarılıp öptü beni.

Lan tamam bi bok yedik de, ikimizin de sevgilisi varken bu neyin cüreti bu kadar? Ali'yi de az biraz tanıyorum, boyu boyuma olsa da gerçek bir Bayrampaşalı olduğu için dalıverir iki metrelik kas yığını Metehan'a.

Bu gereksiz samimiyetten ben ve Ali dışında hiç kimse rahatsız olmadı. Aramızdaki yaşananı İrem'e bile anlatmadığım için o garibim de "Ay ne güzel hepimiz bir aradayız" diye sevinmekten umursamadı bile Metehan'ın bana aşırı sarılmasını.

Yalnız Ali işkillendi ve o andan sonra somurtmaya ve asla hiç kimse ile iletişim kurmamaya başladı. Arkadaşlarımı sevmediğini düşündüm ve tam bir Türk kezosu olarak "Sevgilim her şeyden önce gelir, arkadaşlarımdan bile" mantığıyla çok eğlenmeme rağmen eve dönmeyi teklif ettim Ali'ye.

Onun gibi dışarıdan mükemmel görünen birinin yanında kendimi o kadar yetersiz ve değersiz hissediyordum ki, onu mutlu etmek için her şeyi ama her şeyi yapmaya hazırdım. Yapıyordum da.

O dışarıda olmak istemiyorsa evde olunacak, o kadar!

-20-

Yol boyunca ağzından cımbızla laf aldım. Baktım çocuk gibi surat asıyor, konuşturmaya da çalışmadım. Bu tipler böyledir; üzerine düşer, değer verir, sorunu çözmeye çalışıp, medeni davrandıkça tepene sıçarlar. Kreşte en sevdiği boyası kırılmış Pırılsu gibi surat asıyor bana.

O an ilk kez içinde bulunduğum ilişkiyi sorgulayıp "Ne yapıyorum lan ben?" dedim, ama taksiden inip elimi tuttuğunda hemen geçti. "Canım sevgiliciğim" modunda sokuldum kolunun altına.

Makyajımı silip yatak odasından çıktığımda turntable'ının kablolarını toplarken buldum Ali'yi. Ortalıktaki bi kaç eşyasını da toplamış, baya gitmeye hazırlanıyordu.

Of yine mi aynı hikâye? Yine mi en ufak bir sıkıntıda eşyalarını toplayıp gitme tehdidi? Bunun gerçekleşmeyeceğini ikimiz de biliyoruz.

Naaahhhh!

Hiç de tahmin ettiğim gibi olmadı. Ben yine gevşek gevşek, "Nasılsa gitmeyecek, gitse de geri dönecek" algısıyla ne olduğunu sordum.

"Ya sen, hatta siz ne iğrenç insanlarsınız. Midem bulanıyor ciddi ciddi."

"Aman ne var Ali ya, kız sarhoş olmuş saçmaladı biraz, ne abartıyorsun, sevgilisi bu kadar takmadı kafaya."

"Ne sarhoşu ne diyorsun ya?"

"İrem'in saçma sapan hallerinden bahsetmiyor musun? Ne oldu ki başka?"

"Bi de soruyor musun?"

"Evet, bilmiyorum ki soruyorum."

"Metehan sana niye öyle sarıldı?"

"Nasıl sarıldı?"

Klasik zaman kazanma çabaları... Aptala yatmak... Ve yatamamak... Bu cin gözlülükle aptalı oynamak biraz zor oluyor. Anlamamış gibi yapsam da Ali'nin olayı bildiğini anladım. Gerçi bilmesine imkân yok, kimseye anlatmadım bile. Hissedebilecek kadar da zeki bir çocuk değil, bunu hepimiz biliyoruz.

Peki ama nasıl anladı bu?

Günlüğüm!

Yirmi beş yaşında hâlâ günlük tutan bir insan olmamın yanı sıra yattığım adamları da o günlüğe yazmam tuzu biberi oldu! E ne yapayım, nasıl aklımda tutayım hepsini? O gün ne yapmışım, ne hissetmişim dönüp okumak hoşuma gittiğinden kısa cümlelerle Moleskine ajandama kaydediyorum her bir günümü.

O gün izlediğim filmleri, yürüdüğüm yolları, yediğim şeyleri, okuduğum kitapları ve hayatıma giren erkekleri ufak ufak notlarla biriktiriyordum ajanda sayfalarında. Bu dördüncü ajandamdı ve dünyanın en meraklı insanı olan annem dahi bir satırını bile okumamıştı. Okuduysa da bana hiç çaktırmadı...

Ama Ali tutamadı içinde.

Metehan'ı da böyle öğrenmiş olmalı.

Günlüğümü okuduğunu anladığımda o kadar sinirlendim, o kadar çaresiz hissettim ki kendimi. Senelerce herkesle, özellikle

gönül işleriyle arasına dev bir duvar örmüş, bugüne kadar başı ağrımadan, eğlenmekten aklını kaybederek gelmiş biri olarak hayatıma, evime aldığım ilk insan günlüğümü okumuştu!

Ve bunu saklayamayacak kadar zavallı ve hayatı görmemiş biriydi...

Onu aldattığımı öğrenmiş olmasındansa özelime müdahale etmesine çıldırıp, ortalıkta kalan diğer eşyalarını da yüzüne fırlatıp evden kovdum.

Yüzsüz olduğundan, buzdolabına yapıştırdığı bi kaç not kâğıdını, konser biletlerini almaya çalışıyordu. Gözüm o kadar döndü ki, dolabın üzerindeki magnetleri, ıvır zıvırları hepsini yere indirdim.

Ay görüyor musun gözüm gibi baktığım hatıralarımdan da oldum bu deli Bayrampaşalı yüzünden.

O fare suratıyla gözüme gözüme bakıp "Tamam lan gidiyoruz" gibi artist artist cümleler kuruyordu. Ayakkabısının tekini üzerine attım. Diğer tekini de fırlatacakken kolumdan tuttuğu gibi duvara yapıştırdı beni sümük gibi.

Gözüm sinirden dönmüş, ağzımdan tek bir mantıklı ve düzgün kelime çıkamaz halde toparlandım.

Hem suçlu, hem güçlü, hem de üç hafta geçmeyecek bir morluk oluşturdu omzumda.

Kapıyı kapatıp, siktir olup gittiğinde hâlâ arkasından bağırıyordum:

"Sakın karşıma çıkma! İnsan olmayı öğrenene kadar defol hayatımdan!"

Sinirden gözüm hiçbir şey görmüyordu ama onu evden kovarken bile hâlâ bir açık kapı bırakıyordum.

Kıyamam kendime, nasıl seviyorsam artık...

İşin kötü yanı ne o an, ne de daha sonra pişman olmayacağını biliyordum.

O böyleydi ve işin daha da kötü yanı ben onu bu haliyle de seviyordum...

Hem sevgiliciğimin arkasından ağlayıp, hem sinirden hareket bile edemezken tam bir Türk kızı olarak bunca bağırış çağırışı bütün mahalle duyduğu için, "Komşulara rezil olduk" kafasıyla daha da ağlamaya başladım.

Cihangir'in göbeğinde tam bir Sulukule kavgası...

Bu evden Alman teknosu ve Sezen Aksu dışında hiçbir ses dışarıya çıkmazken şu olanlara bak...

-21-

"İnanmıyorum günlüğünü mü okumuş?"

"Evet, daha kaç kere söyleyeceğim?"

"Tamam ya bana ne kızıyorsun?"

"Ben ne dediğimi biliyor muyum?"

"Kızım sen de mal mısın, hem hâlâ günlük tutuyorsun hem de gidip adamı aldattığını yazmışsın kabak gibi isim vere vere."

"Bi de sen üstüme gelme ne olur."

"Bana niye söylemedin peki?"

"Söylenecek şey mi Allah aşkına?"

İrem ortalığı toparlarken ben cenin pozisyonunda ağlıyordum koltuğa kıvrılmış. İçimden tek gelen ilk Berlin uçağına bilet almak ve Ali'den binlerce kilometre uzaklaşmaktı. Ama o lanet vize belası benim de tepemdeydi. Tabii ki de en ihtiyacım olan anda vizem yoktu. Zaten olsa da param yoktu ama bir bilet sonuçta, onu da bi şekilde halleder giderdim.

Ah o an bi Alman kocam olmadığı için o kadar üzgündüm ki... Alman kocişim olsa vize derdim tasam olmazdı... Gerçi Alman bi kocam olsa Ali olmaz, bu kavga olmaz, bu kadar dibe vurmazdım...

Kızdığım Ali değil, bana kendimi bu kadar zavallı hissettiren bir salağı seviyor olduğum için yine kendimdi...

Kavgadan sonra ne yapacağımı bilemez bir halde en yakın arkadaşımı, İrem'i aramıştım. Hiç bi şey sormadan en kısa sürede bana geldi. Geldiği gibi de olayı deşmeye başladı tabii. En yakın arkadaşlar bugünler içindir. Sorgusuz sualsiz yanında olup, sonra sorguya çekmek onların en birincil görevidir. İrem de görevini layığıyla yerine getiriyordu.

Ama ben bir türlü ağlamamı durduramıyordum. Olayın üzerinden 3-4 saat geçmesine rağmen bir türlü dinmiyordu gözyaşlarım. Üstelik suçlu olan o iken!

Hıçkıra hıçkıra ağlamak dışında hiçbir şey gelmiyordu elimden. Ona olan sinirim çoktan geçmiş, özlemeye bile başlamıştım. Tabii bunu benden çok sinirli olan İrem'e söyleyemedim önce. O Ali hakkında benden çok atıp tutuyordu.

"Görüyor musun melek yüzlü şeytanı sen, hem aramıza sız, hem ortamımıza gir, hem de arkadan iş çeviriyor."

"Sen bulsan okumaz mıydın Onur'un günlüğünü?"

"Okurdum da, o başka bu başka."

"Nasıl başka?"

"E biz iki yıldır sevgiliyiz ve ben bi kadınım."

"Eee?"

"Kadınların böyle şeyler yapması daha normal. Erkek dediğin dolap kurcalar mı be?"

"Bu kurcalamış işte."

"Görüyor musun resmen senin evine çöküp, kendine yemek yaptırtmak için seni markete yollayıp eşyalarını kurcalamış."

"Resmen öyle olmuş."

"Sen niye hâlâ zırlıyorsun, bırak yol yakınken kurtuldun işte. Bu çocuk sana kim bilir daha neler yapıcaktı?"

"Yapsaydı..."

"Efendim??"

"Yok bi şey."

"Yapsaydı mı dedin? Sen yemin ederim iflah olmazsın. Kızım bunun bir adım sonrası senin boğazını sıkması ya da bıçaklaması falan herhalde."

"Abartma be o kadar da değil."

"Ne o kadar da değil? Alooo, eşyalarını kurcalayıp özel hayatına müdahale eden bir adamdan bahsediyoruz. Ve bu yaptığını saklama gereği bile duymayan bi yüzsüz aynı zamanda."

"Deme öyle ya."

"Pelin şimdi ben dövücem seni. Silkelen, kendine gel. Ağlamaktan dehidre oldun, sıvı kaybından ne dediğini bilmiyorsun."

Bütün geceyi ağlayarak geçirdim. Kafamı nereye çevirsem onu görüyor, onunla yaptıklarımızı hatırlayıp daha da ağlıyordum. Ağlama sebebim günlüğümü okuması, hayatıma müdahale edecek kadar terbiyesiz olması, beni duvara itmesi değil, artık böyle bir insanla istesem de birlikte olamayacağımdı...

Bu kadar kısa süre içinde onu o kadar sevmiş, o kadar çok sevmiştim ki, bittiğini bir türlü kabullenemiyor, kabullenmek istedikçe hıçkırıklara boğuluyordum.

Güneş doğmak üzereyken İrem beni sakinleştiremeyeceğini anlayıp kendi evine gitmeyi teklif etti. Benim işime geldi tabii. Baktığımda Ali'yi görmeyeceğim duvarlar, Ali'nin kokusu olmayan bir yatak...

Sanki günlerce kalacakmışım gibi bir çanta hazırladı İrem bana. İrem'in hazırladığı çantayı gören arkadaşıma değil de, bi rehabilitasyon merkezine kapatıldığımı düşünürdü. Dolaptaki yarım şişe sütü bile koydu çantaya, neymiş bozulurmuş ben yokken.

Süt, yarım paket kuruyemiş, temiz çamaşır ve iki tişört, iki kot ile çıktım evimden, evimizden...

-22-

İrem'in evine vardığımızda gün aydınlanmak üzere idi. Taksiciye rezil olmamak için yolda ağlamamı durdurmaya çalışmış ama başarılı olamamıştım. Adam halimize acımış, kısa mesafe olmasına rağmen surat asmamıştı.

Nasıl olduysa birkaç saat uyuyakalmışım koltukta. Uyandığımda İrem benden de uykusuz, başımda bekliyordu. Yüzümü yıkamak için banyoya girdiğimde kendimi tanıyamadım. Gözlerim orta boyutlu bir gezegen kadar şişmiş, betim benzim atmıştı.

Kendimden nefret ettim. Ali'den daha çok nefret ettim. Beni, bizi bu hale getirdiği için.

Kısa bir duş alıp evden İrem'in benim için getirdiği temiz kıyafetleri giydim. Kahvaltı yapmam gerektiğini söylüyordu. O kadar canım sıkkındı, o kadar keyifsizdim ki, değil yemek yemek, bugüne kadar yediğim her şeyi kusmak istiyordum.

Ali'siz aldığım her nefesi ciğerlerim patlayana kadar içimde tutmak istiyordum. Zaten onsuz yaşamayı düşündükçe 38 yerimden bıçaklanmışım gibi bir acı hissediyordum.

Onu o kadar seviyordum ki, nefes alıp vermeyi unutmuştum adeta. Beni tek mutlu eden şey o ve onu düşünmekti. Yüzünü hayal

etmek, gülerken elleriyle ağzını kapatışını düşünmek, ayakkabılarını ağır ağır bağlamasını hatırlamak, litrelik kolayı kafasına dikişini gözümün önüne getirmek mutlu ediyordu sadece.

Demek ayrılıkların böyle olumlu bir etkisi oluyormuş insana. Aylardır vermeye çalıştığım o 3 kilonun 2'sini o hafta sonu vermişim. Psikolojik mi, fiziksel mi bilmem ama benim için tek olumlu yanı buydu ve iştahım dev kapalıydı. Fırsat bu fırsat, madem canım istemiyor yemeyeyim ki bi işe yarasın bu ayrılık. Hem yeniden single hem de 36 beden olmayı kim istemez ki?

Onca saçmalık içinde kendi kendimi avutmaya çalışıyordum birkaç kilo kaybetmekle. Anlamsızca camdan dışarıya bakarken telefonum çaldı.

Yerimden sıçradım.

Yıllardır sessizde olan telefonumun sesini açmıştım, Ali belki arar diye... Biraz fazla açmışım herhalde, telefonun mekanik sesi evi inletti. Onun aramasını düşünmek bile mutlu ediyordu beni. Hem hatalı olan o, hem aramasını bekleyen ben.

Arayan Yıldız!

Allah Allah! Bu kız beni hiçbir zaman aramaz ki. Hiçbir arkadaşım beni aramaz hatta. Telefonla konuşmaktan nefret ettiğimi bildiği için herkes whatsapp üzerinden iletişim kurar benle. Uygulamanın Allah'ın belası "görüldü" özelliği yüzünden çok defa sekteye uğramıştır iletişimim. Nice flört ettiğim oğlan "Mesajımı gördün de cevap vermedin" diye kafa sikmiş, sonrasında sonsuza dek uğurlanmıştır hayatımdan.

Ama Yıldız beni arıyordu. Hem de zangır zangır!

Gayet normal bir şekilde açtım. Onun da sesi gayet normaldi.

"Alo Pelin, naber?"

"İyi tatlım sen?"

"Ya Ali beni aradı şimdi, aşırı saçma şeyler söyledi, neler oluyor?"

"Ne? Seni mi aradı? Biraz atıştık, o kadar."

"Hıı demek öyle, baya bi saçmaladı, seni kıskanıyo heralde."

"Neyse Yıldız şu an konuşamayacağım, canım baya sıkkın."

"Söyledikleri gerçek mi?"

"Sana ne söyledi bilmiyorum, bunlarla uğraşamayacak kadar kötüyüm, sonra konuşuruz."

Yıldız ile son konuşmam oldu bu.

Üç yıl sonradan not: Yıllar geçmesine rağmen hâlâ Yıldız'ın ne sesini duydum ne de onunla bir yerde karşılaştım. Tek bildiğim; tanıdık tanımadık herkese sevgilisiyle nasıl yattığımı anlatıp bütün sosyal hayatımın amına koyduğuydu...

-23-

"Kimmiş, o şerefsiz mi?"

"Yok Yıldız."

"Eee ne diyor?"

"Ali onu arayıp anlatmış sanırım bütün olanları."

"Şaka yapıyorsun?"

"Bi şeyler duydum, doğru değildir herhalde falan dedi."

"Sen ne dedin?"

"Geçiştirdim öylesine, bi şey demedim."

"İyi tamam, bu olayı asla ama asla kabul etmiyorsun! Ne olursa olsun öyle bi şey yaşanmadı Metehan ile aranızda tamam mı?"

"Tamam."

"Ay şimdi çıldırıcam. İblise bak bi de ortalığı mı karıştırmaya çalışıyor hâlâ?"

"Nasıl sinirlendiyse artık."

"Kompleksli bamya pipi. Gitsin önce çorapsız sevişmeyi öğrensin."

"İreeeem, anlattığıma pişman etme."

"Ne ama yalan mı? Sen bu çocuğun ayaklarını bir kere bile görmedin daha. Kim bilir ne saklıyor, altı parmaklı mı nedir artık."

"Çıkaramıyor işte çoraplarını başkasının yanında ne var?"

"Ne mi var, ruh hastası kızım bu, daha neler yapacak kim bilir sana."

"Yapmaz herhalde. Öyle biri değil o."

"Şimdi seni boğucam var ya. Hâlâ nesini koruyorsun, hayatının içine sıçtı farkında değil misin? Yıldız'ı arayıp söyleyen daha neler yapar. Dua et burda kalsın bu iş."

İrem benden çok nefret ederken aniden onun telefonu çalmaya başladı. Arayan tabii ki Yıldız idi.

"Açma."

"Niye açmayayım, açmamak kabullenmek olur."

"Uff bilmiyorum, aç o zaman. Pelin'i görmedim de."

"Tamam sen bana bırak şekerim."

Benden de profesyonel yalancı ve durum kurtarıcısı İrem ne hiç bi şeyden haberi yokmuş gibi oynadı, ne de bütün detaylara hâkimmiş gibi davrandı. Şu kızın mantığının ve sakinliğinin onda biri keşke bende olsaydı...

Yıldız tabii ki olayın gerçekliğini sorgulayıp, detaylarını öğrenmek için sıkıştırdıkça sıkıştırdı İrem'i. Ben ise sinir krizleri geçirmekle meşguldüm. Kırk yılın başı bi bok yedim, onu da elime yüzüme bulaştırdım.

Yıllardır neden ciddi bir ilişki yaşamadığımı, neden hiçbir erkekle ikinci buluşmadan öteye gitmediğimi saniye saniye iyice anlıyordum. İşin kötüsü ne kadar istesem de, kızarmıyorum Ali'ye. Yıldız'a da söylemesi hafiften kızdırdı.

Artık daha fazla sessiz kalmanın âlemi yoktu. Tamam aldattık ama bu kadarı da fazla, birinin ona dur demesi lazım. Hemen aradım, tabii ki açmadı.

Ağzına sıçmak üzere bile ararken sesini duyacağım için heye-

candan kalbim duracak gibiydi. Alo diyeceği ses tonunu düşününce bile aklımı oynatacak gibi oluyordum mutluluktan.

Bir insan bir başka insanı nasıl bu kadar sevebilir?

Ben seviyordum işte.

Kendimde sevecek bir şey bulamadığım için onu seviyordum.

Aradığımda açmayınca her ayrılık ve kavga sonrası yazılan o beton gibi uzun, paragrafsız, noktasız virgülsüz dev mesajı attım Ali'ye.

Herkesin hayatında böyle bir mesaj atmışlığı ya da almışlığı vardır. Ayrılığın demirbaşlarından. Neyse, uzatmayayım işler whatsapp'ın araya girmesiyle daha da çirkinleşti.

Yüz yüze iken bile oldukça ağır konuşmuştuk birbirimize, yüz yüze değilken, klavye başındayken daha da çirkinleştik. En ağza alınmayacak hakaretler edildi. Karşılıklı belalar okundu.

Tek güzel yanı öğlen olmasına rağmen hâlâ hiçbir şey yememiş olmam ve en ufak bir açlık hissetmememdi. Kıuz, zayıflıyor muyum ne? Ay hadi inşallah...

Gözüm bir an sinirden karardı, bayılacak gibi oldum. İrem, Ali'yi arayıp ağzına geleni saydırmak istese de durdurdum. Herkesin bir patlama noktası var herhalde. O da en yakın arkadaşının artık sağlığını kaybetmek üzere olduğunu fark edince delirdi.

"Gel biraz temiz hava alalım, iyice kendini kaybettin sen."

"İstemiyorum İrem, beni yalnız bırak."

"Ama ben istiyorum ve emrediyorum, hadi kalk."

"Nereye gideyim bu halde kızım saçmalama, her yer milyon tane tanıdık doludur şimdi..."

"Parka gidelim?"

"Maçka'ya mı?"

"Oldu, tanıdığım herkesin kapısını tek tek çalsam daha az kişiye ulaşırım. Güneşi gören atmıştır kendini parka."

"Gülhane Parkı'na gidelim."

"Gülhane Parkı mı?"

"Evet ne var, tarihi otantik ortam kafan dağılır. Ali ile hiç gitmediğin bi yer hem de."

"Gülhane Parkı'na hiç gitmedim ki."

"Ben de ilkokul gezisinde gitmiştim. Hadi kalk değişiklik olur."

Basiretim mi bağlandı, kafam çok mu karışıktı bilmem kabul ettim. Yol üzerindeki simitçiden iki simit aldık, bir buçuğunu İrem yedi. Yarısını da ben yiyor gibi yaptım... Lokmalar ağzımda büyüdükçe büyüdü, büyüdü...

"Aaa bak tekel bayii var şurda."

"Sigara var bende alma."

"Yok bi şişe votka alalım, içeriz."

"Manyak mısın sen?"

"Ne var ya, bugün hiç bi şey normal değil. Normalde yaptığımız şeyleri yapmayalım işte."

"İrem delirdin galiba, zaten canım burnumda. Vazgeçtim ben eve dönelim."

"Oyunbozanlık yapma. O paçozu içerek unutacaksın. Hadi bendensin hem, bu fırsatı tepme."

"Çikolata falan da al o zaman."

Bedava bok bulsa yiyecek bir insandım, arkadaşımın ısmarladığı koca şişe votkaya nasıl hayır derdim?

Kezban gidip koca bir şişe sidik gibi sıcak votka ve iki tane küçük kutu meyve suyu almış.

Bizim neyimize parklarda, bahçelerde içmek. Böyle salaşlık-

lara özenmek. Ver süslü bi kafede, normalde içeceğinin üç katı fiyat, otur zıkkımlan işte.

Kara bahtım kör talihim yine harekete geçmişti. Felaketin üzerine felaket yaşamak için yine bütün şartlar oluşmuş durumdaydı.

Dövmeli ve cool DJ diye âşık olduğum adam dolap karıştıran, altı parmaklı, dedikoducu bi ergen çıkmıştı.

Zaten zayıf düşmüş bünyem, yerle bir olmuş psikolojim, boş midem, ağzıyla içmeyi kesinlikle ama kesinlikle beceremeyen kankam İrem ve hafta sonu keyfi yapmak için parka doluşmuş aileler...

Her yer o kadar kalabalık, o kadar doluydu ki, kendimize kıyıda köşede zar zor bir ağaç dibi bulduk. İnsan olmayan yerler de belediyemizin muhteşem estetik zevkinin eseri lale ve süslemelerle doluydu...

Sokak kızı ve alternatif olma çabalarımız aşk acısı ile birleşince ortaya ne hatırlamak istediğim, ne kimsenin hatırlamasını istediğim görüntüler çıktı ortaya...

Kısa keseceğim, geçirdiğimiz bi kaç saat sonrasında düğün fotoğraflarını çektirmek üzere parkta bulunan gelin ve damadın bütün fotoğraflarının arka fonunda parkın orta yerine şakır şakır kusmam anbean görüntülendi.

Haklı olarak, hiçbir taksici, gündüz vakti iki sarhoşu İstanbul'un en tarihi ve turistik lokasyonundan almak istemiyordu.

Hayaller havaalanı, gerçekler "Abi Cihangir'e gidicez."

Simsiyah sakallı, ucuz parfümünü üzerine boca etmiş genç taksici son derece sert bir frenle durduktan sonra aldı bizi arabasına. Sanki az dikkat çekiyormuşuz gibi fren sesi ile birlikte bütün Sultanahmet gözlerini bize çevirdi.

İmdaaat! Yeter, daha ne kadar yerin dibine batacağım? Her kınayan gözle göz göze geldiğimde Ali'yi andım. Pek de iyi değildi bu anışlar...

Taksici oğlanın "Aldık bi bela ama du bakalım" bakışları arasında İrem'in evine doğru yola çıktık. Çıkmışız yani hiç hatırlamıyorum. O da hatırlamıyor.

Taksiden indiğimizde ennnnn son görmek isteyeceğim tanıdığımla karşılaştım.

Alara!

Adı bile zengin ve şımarık. Kızın kaderi doğduğu gün yazılmış. Adı Alara olan birinin bir pazarcıyla, sıradan bir bankacıyla evlenip geçim derdi falan çekmesi mümkün değil.

Kız bale kursunun demirbaşı olmak için doğmuş sanırım. ODTÜ matematik bölümünü –dereceyle– bitirdikten sonra moda üzerinde çalışmak istemiş ve babasının da desteğiyle kendi markasını yaratmıştı. Markanın hem modelliğini, hem tasarımlarını yapıyor, aşırı zengin otel(ler) sahibi sevgilisi ile de gelecek yaz gerçekleşecek olan düğününü planlıyordu bu ara.

Tabii ki pilates ve yoga da yapıyordu. Hatta eğitmenlik sertifikası bile olabilir, bir gece anlatıyordu da tam olarak dinlememiştim.

Sen o içindeki yılanlıkla, bacaklarını ayırırken götünü yırtsan da huzuru bulamayacaksın tatlım... Yoga senin gibi fesadın neyine?

Ahhh Alara... Senin hayatının birazı benim olsa ne olurdu? Neyse ki dünyanın en patavatsız ve en boş konuşan, gelmiş geçmiş en bencil insanı olduğundan herkes bi yere kadar tahammül edebiliyordu ona.

Benim gibi ortalama işe sahip olan, güzel denemeyecek ama kırmamak için çirkin de denmeyen kadınlar da bu -3 IQ'lu mükemmellik timsali kadınların yanında hasbelkader sıyrılıyorlar-

dı. Onun hayallerini kurduğu Ali gibi "cool" ama bomboş oğlanlar, benim gibi güzelliği iki, hatta üçüncü planda kalan eğlenceli kadınları seçiyordu.

Onun sevgilisi gibi aşırı zengin, kültürlü, dünyayı gezmiş, geleceği parlak ve yanındaki kadına köpek gibi davranan sosyetik hödükler ise Alara gibi yanlarında gururla gezdirirken bir yandan da ezikleyebilecekleri barbie bebekleri seçiyorlardı. Gerçi bu salak matematik bölümünü dereceyle bitirdiğini söylüyordu ama iki kere ikiyi toplamakta zorlanacak bi duruşu vardı.

Alara o kadar sağlıklı, o kadar iyi görünüyordu ki, ben şiş gözlerim, kusmuk kokan üstüm başımla bir cesetten farksızdım.

Tatlım *Walking Death*'in altıncı sezonunda başrolü ben oynuyorum haberin yok mu?

Büyük ihtimal spordan çıkmış, köpeğini gezdirmiş, şimdi de kahvaltıya gidiyordur... Ya da zenginlerin deyimiyle "brunch"...

Biz fakirler kalkar kahvaltı yaparız, saat kaç olursa olsun günün ilk öğünü kahvaltıdır. Ama onlar spor, köpek, latte üçlüsünden sonra kahvaltıya oturup akşama kadar kalkmayınca brunch oluyor...

Ay şimdi herkese gidip "Pelin rezil görünüyordu inanamazsınız haline" diye anlatacak yelloz.

Bir Ali'yi düşündüm, bir kendimi, bir de Alara'yı.

Ali gibi yakışıklı, kaslı, six packli "cool" bi tip neden Alara'yı değil de beni seçmişti?

Büyük ihtimal Alara bile Ali'nin ne kadar boş ve aptal olduğunu anlayıp, kıçına tekmeyi vururdu ikinci günde, o yüzden benim gibi süzme âşığı bulunca bırakmadı tabii Ali... Alara ona altı yumurtadan menemen yapar mıydı acaba? Ezine peynirli hem de...

Ali bende ne buldu, ben Ali'yi hak edecek ne yaptım gibi şeyleri birlikte olduğumuz ilk andan beri düşünüp duruyordum zaten. Alara'yı öyle bebeksi bebek görünce iyice daldım düşüncelere...

Gerçi Ali de dıştan cool, içten Bayrampaşa bıçkını çıkmıştı. Kendi hakkımı yemeyeyim şimdi. Dışarıdan bakıldığında ben Cihangir'de yalnız yaşayan içi buram buram kocam köylü bir kadın, o da ailesiyle oturan ve "çalışmayan", gelecek planı, hiçbir ideali olmayan beş parasızın tekiydi.

"Aaaa Pelin naber tatlım? Yok mu seninki?" Alara'nın cırtlak sesi kulaklarımda...

Yılana bak yılana. E o da haklı, yıllarca yanımda flört, sevgili olarak kimseyi gezdirmeyip bi anda genç, yakışıklı, beyaz tenli, six packli cool ötesi bi oğlanla yapışık ikiz gibi yaşamaya başlayınca herkes bir "Noluyo lan bu kıza?" oldu tabii.

O da eline verilmiş gıybeti sonuna kadar götürmek istiyordu. Hemen Ali'yi sordu. Halimden anlaşılıyordu bir şeylerin yolunda gitmediği ve bunu öğrenmek Alara'ya göre en doğal hakkıydı... Dedikodu yayım merkezi gibi karı!

"Yok, Tatilya'ya gitti."

"Hahah âlemsin. Sen nerden böyle?"

"Çocuk aldırdım, doktordan..."

E ne diyeyim yani? O kadar sinir etti ki iki dakika içinde, en saçma şeyleri söyleyip uzaklaştırmak istedim. Laf olsun, yanımdan defolsun gitsin diye...

Gitti de zaten. İndiğimiz taksici "Ohh yağlı müşteri" diye yılanın gözünün içine baksa da, o büyük ihtimal benim içine kustuğumu düşündüğü taksiye binmek bile istememişti. Sana selam verdiğime şükret cadı, taksimi mi beğenmiyorsun bi de?

Ne yazık ki herkesin etrafında bu gibi mod düşürücü, dedikodu küpü, Müzevir Müzeyyen tarzı tipler oluyor. Bu da onlardandı. Sarhoş ve bitikken fark etmemiştim ama tanıdığım en dedikoducu insana şaka da olsa çocuk aldırdığımı söylemiştim...

NE ALAKA??

"Allahım hayatım daha ne kadar boka saracak?" diye ağlayarak isyan bayraklarını çekmeye başlamıştım bile. Meğer beterin beteri varmış, en acı yoldan onu da öğrendim.

-24-

"Böyle kendini paralamaya devam edeceksen ara çocuğu barış Pelin, ben çok sıkıldım bu halinden."

Hiçbir şey söyleyemedim. İkinci günün sonunda hem fiziksel, hem psikolojik olarak hayatımın en en en kötü anlarını yaşıyordum. Resmen dertsizlikten canım sıkılmış, dramaya hasretmişim. 35 yıllık kocam beni alt komşu için terk etmiş gibi davranıyordum. Tamamen mantıkdışı, akıl ötesi...

İrem'in de dediği gibi; bu aşk falan değil, tamamen can sıkıntısının eseri idi.

Ama gel gör ki benden üç yaş küçük olduğunu gizlice kimliğine baktığımda fark ettiğim bir Bayrampaşalı uğruna bileklerimi dikine kesme noktasına gelmiştim.

Onsuz bu şekilde dibi göreceğime, onunla vasat bir mutluluğa razı olmak daha akla yatar geldi. Keşke İrem beni durdursaydı da bu çukur daha çok derinleşmeden kurtulup gitseydim.

Pazartesi günü vizeye başvursam hafta sonuna kadar gelirdi, iki gün içinde de gider maksimum 15 güne yepyeni bir hayata başlayabilirdim Berlin'de. Ama istemedim. Tek istediğim sebepsizce sevdiğim, akla mantığa sığmayan bir şekilde her şeyden ötede ve

üstün tuttuğum Ali idi. Ali'm olsun, param olmasın, evim olmasın, mutlu olmayayım ama Ali olsun... Hiçbir şey yapmadan yine o koltukta öylece otursun...

Bu ayrılıkla kalsak üç gün hadi bilemedin beş gün ağlar kendime gelirdim. Ben ne mi yaptım, tabii ki her mazoşist Türk kızı gibi leşliğin ortasına balıklama daldım...

İrem'in de restinden sonra Ali'ye şiş gözlerimin en belli olacağı şekilde bir selfie attım whatsapp'tan. Ulan gursuz adamın sana demediği kalmamış, hepsini otur yut!

Senin özgür kız ayaklarını "orospuluk"la bir tutacak bir yüzeysellikteki şu herife hâlâ selfie atıyorsun. Salak Pelin, sapsalak Pelin.

Birine ilk saygısızlığında, denyoluğunda tekmeyi basamazsan başına gelecek her şeyi hak ediyorsun!

Ben de hak etmiştim!

Şiş gözlü selfieme boş bir rakı şişesi fotoğrafıyla karşılık verdi.

Hele heleeee, Ali'ye bak sen... Benimle girdiği bi ton ortamda Yeşilaycı gibi davranır, ağzına içki sürmez, sigara uzatılsa "Ben bıraktım" der, ayrı kaldığımız ilk gün şişenin dibini görmüş.

Bu fotoğraf "O kadar efkârlıyım, o kadar mutsuzum ki tek başıma bile içiyorum" demekti. Tabii ben onu bile "Bensiz eğleniyor, benimleyken niye bu kadar sıkıcı??" noktasından algılayıp kendi kendimi yiyip bitirmeye devam ettim.

Bi kaç samimiyetsiz cümleden sonra konuşmamız sona erdi.

Özür dilemedi. Buluşmak istemedi. Şişesini yolladığıyla kaldı.

-25-

İrem ile göt göte 48. saatimizi bitirmek üzereydik. Ben terk edilmiş, o hangover olduğundan hiçbir şey yapasımız yoktu.

Büyük ihtimal artık Gülhane Parkı'nın içeri alınmayacaklar listesinin en başındaydık...

Onun evinde canımız sıkılınca bana geçmeye karar verdik. Bende en azından belgesel kanalları vardı. İki üç bebek fil izleyip kendimize geliriz düşüncesiyle güneş yavaş yavaş batarken iki bitik kadın bol yokuşlu Cihangir sokaklarında ilerledik.

Eve girince yine o salağı hatırladığım için zırıl zırıl ağlamaya başladım. Eşyalarını toplayıp gitse de evin herrr noktasına yazdığı "A" harfi gözüme takılmadan duramıyordum.

Daha birlikte olmamızın ilk haftasında fark etmiştim bu A harflerini. Neden yaptığını sorduğumda "Ayrılırsak bunlara bakıp beni hatırlarsın, hiç unutamazsın böylece" demişti.

Hasta köpek!

Tabii o zaman bunun ne kadar romantik bi şey olduğunu düşünüp duygulanmıştım.

Aptal Pelin!

Adam bildiğin ruh hastası. İlişkinin en güzel günlerinde ayrıldıktan sonra yaşayacağın acıyı bile hesap ediyor, sen bunu romantik

buluyordun. Kapının pervazı, pencerenin plastiği, sandalyenin kolu, orta sehpanın köşesi, yatak başı... Aklına gelen her yere adının baş harfini kondurmuş eline geçen her kalemle...

Yastığın kılıfsız haline bile keçeli kalemle kocaman ALİ yazmış, nevresim değiştirirken fark etmiştim.

Açık renk bir kılıf takınca içten kabak gibi ALİ yazısı göründüğünde mutlu oluyordum, ama şu an değil!

Şimdi elime çamaşır suyunu alıp evin her yerindeki, hatta pencerenin bile dışındaki A harflerini temizlemeye kalksam yüzyılın ruh hastası gibi görüneceğim için, hiç girişmedim bile.

Benim gibi bencil, çıkarcı, hatta çoğu zaman yalancı, yüzeysel ilişkiler uzmanı birisini ancak Ali gibi biri sever diye düşündüm. Benim kadar kusurlu birini ancak onun kadar kusurlusu severdi. İyi bir insanın beni sevemeyeceğini, sevmeyeceğini düşündüğümden Ali'yi tüm hataları ve kötülüğüyle kabul ediyordum.

Hak ettiğim şeyin bu olduğuna inandırmıştım kendimi.

Ona olan aşkım bir şekilde kendimi cezalandırma yöntemimdi.

İrem banyodan aseton ve pamuk getirip önüme koydu.

"Ay hadi Pelin yeter kendine gel, şu ojelerini bi çıkar, yenisini sürelim."

"İstemiyorum."

"Mal mal konuşma be. Kötü kadın ojesi gibi olmuş her yeri çıkmış. Her şeyi kabul ederim tamam yemek memek yeme de böyle paçoz gezmene izin veremem."

"İyi ver şunları."

Haklıydı. Başıma her şey gelebilirdi ama kötü ojeyle asla dolaşamazdım!

Bir kadının kalbi ne kadar kırık olursa olsun, ojeleri kusursuz olmalıdır.

"Bak seninki tweet atmış."

"Ne yazmış?"

"Winter coming yazmış."

"O ne demek?"

"Pelin şu çocuk kendini aptal hissetmesin diye kendini frenleyip aptal görünmeye çalışmaktan gerçekten aptal oldun sanırım."

Haklıydı.

Ali birçok konuda bilgisiz ve tecrübesiz olduğu için kendisini aptal hissetmesin, hava atıyorum sanmasın diye bildiğim bi çok şeyi bilmiyor gibi yapıyor, gittiğim bi çok yere gitmemiş gibi yapıyor, en önden izlediğim konserleri hiç duymamış gibi yapıyordum...

Onun idol olarak benimsediği DJ'lerin hepsini canlı canlı dinledim, hatta bi tanesi ile yattım bile nasıl derdim? Diyemezdim tabii. Onu o kadar seviyordum ki, aptal görünmem gerekiyorsa görünürdüm!

Ondan daha aptal görünmeye bile razıydım ki, o kendisini daha iyi hissetsin.

Asıl aptallık bu yaptığımmış, sonradan anladım ama tabii yine çok geçti.

Baş başayken neyse de, girdiğimiz ortamlarda da yapınca bunu İrem fark etti tabii, kaçar mı ondan?

Şimdi yine öyle yapıyorum sandı. Ama gerçekten "winter coming" diyerek ne kastettiğini anlamamıştım. Ağlamaktan beynim bile kurudu herhalde...

"Kış geliyor falan mı demek istemiş? Benden ayrıldığı için hayatının kışı mı gelmiş??"

"*Game of Thrones*'un cümlesi var ya hani, *winter is coming*."

"Haaaa şimdi anladım. Eee diziye mi başlamış? O kadar izleyelim dedim, istemedi."

"Ayy kıyamam yaaa, winter is coming bile yazamamış. İngilizce bile bilmeyen şu çocuktan iyi ki kurtuldun."

"Öyle deme ya. Tiki kızlar gibi çocuk İngilizce bilmiyo diye ezikleyecek misin şimdi? Sen kaç kur kursa gittin de hâlâ bi bok öğrenemedin?"

"Bilmezse bilmesin. Niye biliyorum diyo o zaman?"

"Öyle mi dedi? Bana söyledi valla açık açık bilmiyorum diye."

"Geçen akşam Asmalı'da içiyorduk ya, yani biz içiyorduk, o bizi izleyip kınıyordu her hareketimizi... Sen tuvaletteydin, bi şarkının konusu geçti, ben de sözleri anlamıyorum İngilizcem yetmiyor dedim, seninki ben sana çevireyim falan dedi hatta."

"Yok artık."

"Yalan mı söyleyeceğim, baya kendisi teklif etti."

"Belki öyle demek istememiştir."

"Pelin daha ne kadar kör gibi davranacaksın. Bu çocuk manyaaaak! Olmayan şeyler uyduruyor."

"Ya bilmediğini söyleyememiştir, utanmıştır belki."

"Kimse ona İngilizce bilip bilmediğini sormadı Pelincim farkındaysan."

"Havalı görünmek istemiş işte ne var? Sen hiç yeni tanıştığın insanlara karşı yalan söylemiyorsun sanki."

"Söylüyorum da, piyano çalmayı bilmediğim halde çok iyi piyano çalarım, gelin bi gün çalayım size demiyorum."

"Olsun bu tür minik yalancılıkları onu şahsına münhasır yapıyor bence."

"Vallahi inanamıyorum, büyü falan mı yaptı bu sana, ilaç mı veriyor her gün?... Sen ne adamları orası öyle, busu böyle diye hayatından dehlemiş insansın. Göz göre göre bu batağa batmanı istemiyorum Pelin. Kendine gel lütfen."

"Kendimdeyim ben."

"Bak takıldığın bi barista vardı bundan önce, o çocuğa yaz eğer çok istiyosan biriyle takılmak. Boyu kaçtı onun, iki metre falan mı?"

"Niye başkasını isteyeyim Ali varken? Hem o çocuk sekiz yılda okulu bitirememiş, otuzuna gelmiş hâlâ kahve pişiriyordu, hem de pipisi yamuktu."

"Aman Ali de bamya."

"Yoo değil."

"Iyk tamam bana ne onun solucan çükünden."

"Bamya mamya seviyorum ben Ali'yi."

"Haha kabul ettin yani bamya olduğunu. Aman iyi sev de gör ebeninkini."

İrem de haklı ama bence ben de haklıyım.

Ali'nin sevilmeyecek bir sürü yanı, kabullenilemeyecek bir sürü huyu var ama seviyorum işte. Binlerce şey sayıp, tek bir virgül koyduktan sonra her şeyi unutabilirim, se-vi-yo-rum!

Seviyorum işte arkadaş. Halının orta yerine sıçsa da, "Ah benim sevgilimin boku gül kokuyo" diyecek kadar tutuldum bu adama.

Daha onu ilk gördüğüm andan itibaren sonunda benim canımın yanacağını biliyordum.

Bu aramızdaki şeyin uzadıkça daha da boka saracağını da biliyordum.

İki kötü insandık ve işin kötüsü birbirimize de kötü geliyorduk.

Ama yine de bilerek, isteyerek devam ediyordum...

-26-

Zil çaldı.

Diyafon bozuk olduğu için kafamı camdan uzatıp baktım. Ali oradaydı. Kapının önünde. Beni görmeden hemen içeri kaçtım.

"Ali gelmiş."

"Ben gidiyorum!"

İrem sinirle ayaklandı.

Her heyecanlandığımda olduğu gibi kakam gelmişti.

"Dur be nereye?"

"Siz konuşun, tartışın, ben gidiyorum Pelin. Hiç çekemeyeceğim dramanızı."

"Dur sen gitme, ben inerim. Eve girsin istemiyorum."

Zil tekrar çaldı. Kafamı tekrar camdan uzattım.

"İniyorum, bekle."

O kadar heyecanlanmış, o kadar heyecanlanmıştım ki, gözlerim kararmaya başladı.

Üzerime hemen bi kot bi tişört geçirdim. Güneş ısıtmaz olmuş, ekim ayının soğukluğu kendini iyice hissettirmeye başlamıştı. Bütün yaz giymeyi beklediğim, bir türlü kışlıklarla kaldıramadığım canım deri ceketimi geçirdim üzerime. Uzun süre sonra giyince nedense kendime yakıştıramadım. Çıkardım.

Hem hava da o kadar soğuk değildi zaten.

Dişlerimi fırçalasam mı, saçımı toplasam mı, en azından bi elimi yüzümü yıkasam mı diye düşünürken İrem ayakkabılarını giymişti bile.

"Sen dur, ben ineyim yanına sonra çıkarsın. Kapıyı çeksen yeter, ben anahtarı alırım."

"Ha birlikte dönme ihtimalinizi düşünerek beni dehliyorsun yani?"

"Ne alaka? Giymişsin ayakkabılarını, bana iş mi atıyorsun?"

"Ne halin varsa gör."

Son bir kez aynaya bakıp, gördüğüm suretten iğrenerek aşağı indim. O da deri ceketini giymişti. Bir deri ceket, bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi.

Hep yazlık kıyafetler içinde gördüğüm sevgilim, bu sefer karaları bağlamış, kışlıklara bürünmüştü.

Beni görünce neler hissetti bilmiyorum. Çünkü kafasını kaldırıp yüzüme sadece bir saniyeliğine baktı. Sonra tekrar öne eğdi başını.

Yolu bitirdik, yokuşu indik. Kabataş'taydık. Hiç konuşmadık.

Ayaklarımız bizi önce Karaköy'e, oradan da Galata Köprüsü'ne götürdü.

Hâlâ konuşmuyorduk.

Her an, her saniye dönüp ona sarılmak, elini tutmak, boynuna yüzümü dayayıp sonsuza dek orada yaşamak istiyordum. Ama kendimi frenlemek için elimden geleni yaptım.

En azından bi özür dilesin de öyle affedeyim!

"Çok yoruldum geri dönelim mi?"

"Biraz dinlenelim istersen."

"Olur."

Güneş batıyordu, hava serinlemişti, pazar akşamının rehaveti köprü üzerindeki balıkçılara bile vurmuştu.

Ve biz tek kelime etmeden dakikalarca yürümüş, şimdi de tek kelime etmeden köprü üzerinde güneşin batışını izliyorduk.

Ceketini çıkardı, omzuma koydu.

"Üşüdüysen ceketimi vereyim" erkeklerinden değildi, direkt ceketini çıkarıp verenlerdendi.

Ona nasıl âşık olmayayımdı?

Ceketi omuzlarıma koyunca kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Göz göze geldiğimiz an ağlamaya başladım ve sımsıkı sarıldım. Bir dilek diledim. Ömrümün sonuna kadar onu bırakmamak için, son nefesime kadar onunla olmak için seneler sonra yeniden dua ettim.

O beni yeniden Tanrı'ya inandırandı. O bana dualar ettirendi.

-27-

Ali ile üç hafta boyunca hiç kavga etmedik. Aslında ben sürekli bir şeylere kızıp küsüyordum ama bu küslükler uzun sürmüyordu. Kahve istediğimde bilgisayarda bir şeylere dalıp unutması, esprilerime yeterince gülmemesi, soru sorduğumda cevap vermemesi, masaj istediğimde kısa kesmesi bu ufak küslüklerin sebeplerinden bazılarıydı.

Yıldız hayatı boyunca aradığı dramayı "En yakın arkadaşım sevgilimle yattı" kanalından sayemde elde ettiği için keyfine diyecek yoktu. Tanıdığı tanımadığı herkessslere bu olayı anlatıyormuş. Tabii kulağıma geliyor hepsi.

Millet birbirinin 35 yıllık kocasını ayartır, herkes birbiriyle yatar kalkar, birbirini aldatmayan çift yoktur, versen böbreğini bile satarlar ama benim kırk yılın başı yaptığım yılanlık götümde patladı.

Senelerce harama el uzatma, "Sevgilisi var, başı bağlı" diye uzak dur, milletin sana yazışlarına kafanı çevir, sarhoşken bi hata yap ve hayatın başına yıkılsın. Böyle bi şey ancak benim gibi bahtsız bir kezbanın başına gelebilirdi elbette.

Hatalıydım ve sesimi çıkarmaya niyetim de yoktu. Yıldız dramasıyla mutlu oladursun, dedikodumu yapan insanlarla da zaten görüşme isteğim falan kalmadı.

O içip içip dağıtan parti kızından eser yok şimdi!

Nasıl olsa Ali var ve biz küçücük dünyamızda çoook mutluyuz. Yani ben mutluyum en azından. Dışarı çıktığımda karşılaşacağım yılan dolu gözler yerine evde Ali ile *Kolpaçino* izlemeyi tercih ederim...

Her film izleyelim muhabbeti olduğunda indirdiğim şeyleri beğenmeyip hayatta en sevdiği film olan GORA'yı ya da ikinci en sevdiği film olan *Kolpaçino*'yu izlemek istiyordu. Ben de kabul ediyordum.

Benim en sevdiğim Cem Yılmaz filmi *Her Şey Çok Güzel Olacak*'tı oysaki. Filmin ipe sapa gelmez karakteri Altan'ın o malum repliği hep aklımdadır:

"Bir, barı açıyorum.
İki, Ayla'yla aramı düzeltiyorum.
Üç, babamı da yanıma alıyorum.
Olay bitmiştir."

Ali tabii ki izlememişti bile. O GORA'daki osuran robota gülmeyi tercih ediyordu. Ben ise 90'ların naifliğinde kalmıştım...

Birkaç haftamız böyle asosyallik ötesinde geçtikten sonra İrem'in ısrarı üzerine, sevgilisi Onur'un doğum gününe gitmeye karar verdik.

Moda'da tanıdık ve ufak bir mekânda öyle sohbet muhabbet şeklinde gerçekleşecek bir doğum günüydü. Pasta yok, hediye yok... Yaşlandıkça bu hale dönüyor doğum günleri işte. Çocuk-

luğumda mezdeke eşliğinde 25 tane çocuk ve 25 tane annenin göbek attığı kısır ve mayalı poğaça yüklü doğum günlerimi özlemiyor değilim.

Onur'un doğum günü için tabii ki de özenle hazırlanmadık. Ben her zamanki gibi siyah tişörtüm ve siyah kotumu giymiştim. Makyajımı yapıp banyodan çıktığımda Ali'nin de aynılarını giydiğini gördüm. Bir örnek giyinen kıro aptal âşıklar gibi değil, birbiriyle uyumlu iki CIA ajanı gibi görünüyorduk.

Kenarlardan çıkmış olan ojelerimi silip yeniden sürmeye üşendiğim için dünyanın en çirkin şeyi olan "oje yamalamak" işlemini gerçekleştiriyordum Ali saçlarını yaparken... İki tel saçını düzleştiricimle düzleştirip geriye yatırmaya bayılıyordu.

Saçını geriye doğru yatırdığında o kadar yakışıklı oluyordu ki, ojelerimi sürmeyi bir an önce bitirip banyonun kapısına yaslanarak onu izlemek istiyordum.

Makineyi yanmaktan korka korka tutuşu, saçına götürüşü, bana dönüp hafifçe gülümsemesi...

Artık bu üçüncü yamalama olduğundan ojeler parmağımda hamur kalınlığına ulaşmıştı. Hayatımın en paçoz günlerini geçiriyordum sanırım. Aman neyse kimsenin beni beğenmesine, sevmesine ihtiyacım yok. Ali var.

Evlenince kendini salan tiplerden hiçbir farkım yoktu. "Alan almış satan satmış" kafasının ilişkiyi bitiş çizgisine götüren felsefe olduğunu sonralarda anladım.

Yakışıklı ve cool sevgilimle kenafir gözlü çevreme hava atmak için sabırsızlanıyordum. Deri ceketimi üzerime giydiğimde Ali'nin yüzü düşüktü.

"O tişörtünü değiştirsen mi acaba?"

"Çok mu aynı olduk? Aman ne var, herkes siyah giyiniyor ki zaten."

"Aynılığından değil. Yakası biraz fazla açık."

"Ne? Yakası mı açık?"

"Evet şimdi içeceksin edeceksin, oran buran açılacak. Eğilmesen de görünüyor her yerin zaten. Git değiştir."

"Peki."

Sesimi çıkarmadan üzerimi değiştirdim. Ali mini giymemi istemiyordu. Zaten artık havalar da soğumuştu, ne minisiydi? O istemesin, giymezdim. Giymedim de.

Dekolte mi? Artık "Sade sadelikten gelir" ekolünün bayrak sallayan bir temsilcisiydim.

Ne yazık ki sadelik ve paçozluk arasındaki o ince çizgiyi tutturamayanlardandım. Onun kadar yakışıklı birinin benim gibi biriyle birlikte olması yeterince gerçekdışıyken bir de kendimi iyice salıp, paçozun önde gideni, bayrak sallayanı olmuştum.

Kaşlarımı on günde bir değil ayda bir aldırmaya başlamış, manikür pedikürü zaten hayatımdan çıkarmıştım.

O ne özgüven o?

Çocuğu elimde tutmak için amuda kalkmam, direkt dansı öğrenmem, sabah akşam pilates yapıp esnek kalmam ve onu yatağa zincirlemem lazımdı ama ben her şeyi saldıkça salmıştım. O da halinden hiç şikâyet ediyor gibi görünmüyordu.

Ah Palm d'Or almış filmler maratonu yapan Pelin, nereyesun?

Ali ile aynı boydaydık. Topuklu giydiğimde ondan uzun olduğum için artık topuklu botlarımla da çoktan vedalaşmıştım.

Merhaba beyaz spor ayakkabılarım, elveda Jimmy Choo botlarım...

O akşam yine herkesin ayağında olan, tüm 16-30 yaş arası insanların Kızılay dağıtmış gibi gezdiği malum spor ayakkabılarımı giydim.

Onur'un doğum gününe gitmek üzere yola çıktık. Ben vapurla

gitmek istemiştim. Karşıya geçilecekse vapura binilir, o kadar! Bu şehirden böyle tat alıyordum ben de.

Ali ise taksiye binmek istiyordu. Tek geliri olan iddaa'dan 250 lira kazanmıştı ve 80'ini trafikte 3,5 saat kalma olasılığı olmasına rağmen taksiye vermek istiyordu.

İstediğim bi şey olmadığında her zaman yaptığım gibi hemen surat astım.

Artık suratımı çekmek istemediğinden mi, beni mutlu etmek istediğinden midir bilinmez vapura binmeyi kabul etti. Neden istediklerimi yapıyor, neden benimle zaten bir türlü kestiremiyordum.

Seviyor da mı katlanıyor, sevmiyor da oynuyor mu, yoksa –benimle ya da bensiz– yaşamak umurunda değil mi?

Karaköy iskelesine geldiğimizde yüzüme bakıyordu. Tabii ki de akbili yoktu. Toplu taşımanın kurbanı olması gerekirken, beş parasız haliyle her yere taksiyle gitme hevesi içindeydi.

İkimiz için de akbil bastıktan sonra vapurun üst katına yöneldim.

Her zamanki gibi...

"Pelo napıyorsun bu havada?"

"Yaa o kadar soğuk değil, hadi gel sevgilicim ısıtırız birbirimizi."

"Saçma sapan işler yapma, gel içeride oturalım."

"Peki."

Suratım nasıl düştüyse ona da dayanamayıp yukarıda oturmayı kabul etti. Zerre zevk alıyor görünmüyordu ama yine de benimle dışarıda oturmayı kabul etmişti. Bu çocuğun neyi neden yaptığını anlamaya çalışmaktan kafayı yiyeceğim!

Samimiyetsiz bir robot mu, bana koşulsuz şartsız âşık bi oğlan çocuğu mu?

(Bir yıl sonrasından gelen not: Sonradan anladım ki ikisi de değilmiş. Bulunduğu kabın şeklini alan karaktersizin tekiymiş...)

Boğaz'ı geçerken o müthiş manzaraya bir kere bile kafasını kaldırıp bakmadı. Beni kolunun altına sıkıştırıp boynumun üzerinden doladığı elleriyle telefonuna ulaşıp bütün yol iddaa sonuçlarına baktı, kupon yaptı.

Vapurda giderken canım İstanbul'a bir kere bile dönüp bakmayan bir adama âşık olmamam gerektiğini o an anlamalıydım!

Ama âşıktım işte. Hem de köpek gibi.

İstanbul'a geldiğim günden beri, her vapura binişimde inene kadar şehri izlerdim. İlk kez izlemedim. Ali'nin telefonunu tutan ellerini izlemek benim için koca İstanbul manzarasından bile daha güzeldi.

Ahh o elleri...

Saçlarıma dokunuşu, boynuma inişi...

-28-

Vapurdan inip, Kadıköy çarşısının dar sokaklarında el ele ilerledik. Onunla el ele yürümek benim için podyumda Best Model of The World ödülümü takdim almaya gidiyormuşum gibi bir histi. Ama gerçekler Domates Güzeli...

Yolda yürürken herkes ona bakıyormuş gibi geliyordu. Bu kadar yakışıklısını kimse görmemiştir, bakacaklar tabii diye düşünüyordum. Onun elini benim tutuyor olmamın haklı gururu yüzümden hiç eksik olmazdı.

O ise yansıyan her yüzeyde kendisine, kıyafetine uzun uzun bakardı. Bu yüzden tek bir tempoda yürüyemezdik asla.

Kendisine bu kadar âşık ve hayran bir adama bir de ben âşık ve hayrandım. Daha ne istesindi?

Onur'un doğum gününün olduğu mekâna girdiğimizde o Pigme boyuna rağmen ilk gözüme çarpan isim Serhat oldu! Ali ile artık aralarında ne olduysa görüşmüyorlardı. Ben görüşmelerine engel olmamıştım ama benimle ilgili bir mevzu olduğu da ortadaydı.

Görüşmeseler de karşılaştıklarında derin bir sohbete tutuldular. Ne de olsa çocukluk arkadaşıydılar ve benim yüzümden aralarının açılması demek, benim başımın ağrıması demekti. İkisi

sohbet edince "Yaşasın Ali surat asmayacak, ilk kez o da bulunduğu ortamdan zevk alacak" diye düşünüp hemen İrem'le gıybete başladık.

Biz geliriz diye Yıldız'ı yarım ağız çağırmış. Metehan ile ayrılmışlar, daha doğrusu Metehan Yıldız'dan ayrılmış. Yıldız perişanmış.

Ah benim canım arkadaşım, hâlâ görüşüyor olsaydık da kafamı sikseydi iki gün sonra unutacağı aşk acısı ile...

Ali ile Serhat'ın ne konuştuğunu çok merak etsem de kalabalık ve müzikten bir türlü duyamıyordum. Gülerken hep eliyle ağzını kapadığı için ve Serhat'la konuşurken hep güldüğü için ne konuştuklarını ağızlarından da okuyamadım.

Hayır benim arkadaşlarımın yanında ağzını bıçak açmayan Ali, kendi arkadaşı ile ne konuşuyor? Birlikte yaşamamıza rağmen karakterini çözebilmek için böyle ufak kumpaslara bile ihtiyacım vardı...

Ah sır küpü vampirim benim... Onun bu sırlarla dolu haline bile âşıktım. Sonradan öğrendim ki adam sırlarla dolu değil; boş! Bomboş!

Konuşacak hiçbir şeyi olmadığı için konuşmuyormuş...

Bunu fark ettiğimde bile aşkımda en ufak bir azalma olmadı. Sürekli ben konuşuyordum, o dinliyordu.

Benden bir şeyler öğrenirkenki gözlerinin ışıltısını hayatımın sonuna kadar hatırlayıp, mutlu olacağım.

Evet belki bana hiçbir zaman aşk dolu gözlerle bakmadı ama minnettar olarak, heyecanla, tutkuyla baktığı çok oldu.

Ali, Serhat ile derin sohbetler içindeyken içeri o girdi.

Thomas!

Ahhhh, Almanlığı 3,5 km öteden cayır cayır bağıran olan sarışınım...

Ben de bütün Almanların adını Günther, Hans, Klaus falan sanıyordum ama bu halis muhlis Alman yakışıklının adı Thomas'tı...

İrem ile gittiğimiz yılbaşı tatili için Airbnb'den kalacak ev bakarken evi yerine, daha önceki yorumlara, genişliğine, fiyatına değil, sahibinin yakışıklılığına göre seçmiştik. İyi ki de öyle yapmıştık... Thomas'ı küçücük fotoğrafından beğenip onun diğer evlerden oldukça konforsuz ve pahalı olan evinde kalmıştık o tatilde.

Ev kiralama sitesinden bile koca kovalayan iki Türk kızı, Berlin'de...

Biz onun evinde kalırken o da Alman dağlarının eteklerinde yaşayan ailesini ziyarete gidecekti. O tatilde anahtarı bırakıp hemen gittiği için çok görüşemedik ama iki Türk kezosu çocuğu hemen facebook'tan ekleyip İstanbul'a davet etmiştik bile. O da en yakın arkadaşı Türkiye'ye geri döndüğü için o gün bugündür sık sık geliyordu İstanbul'a. Aramızda henüz hiçbir şey geçmemişti ama ben emindim, birbirimizin kaderiyiz!

iki metre boyuyla, aşırı cool kıyafetleriyle, başındaki beresiyle ve tüm sarışınlığıyla bir güneş gibi doğmuştu Thomas içeri. Onu görünce götüm başım ayrı oynamaya başladı tabii. Yanımda âşık olduğum adam olsa da, dünya bir yana o bir yana olsa içimdeki arsızı durduramıyordum.

"Almanlar soğuk olur" algısının aksine Thomas sıcakkanlı ötesiydi. Türk kankası ona Türklerle nasıl iletişim kuracağını çok iyi öğretmişti. Ben işveli işveli sarılıp selam verince o da beni kucaklayıp kaldırdı. Onun için bir kuştan bile hafiftim. Ahh Thomas, hiç indirme beni aşağı...

Pardon da bulmuşum iki metre Alman'ı, kucaklatmayacak mıyım kendimi?

Daaaannnn! Ali ile göz göze geldim Thomas beni bıraktığında. O an attığı nefret dolu bakışları asla unutmayacağım!

Ama sanırım nefret ettiği ben değil de Thomas'ın dalyanlığı... Nasıl olur da ortama giren biri ondan daha çok ilgi çeker, sinirlendiği kesinlikle buydu!

Kankacığı Serhat'ı bırakıp yanımıza geldi. İngilizce bilmediği için sohbete dahil olamadı ve sessizleştikçe kızgınlığı da arttı. Hayata, bana, Thomas'a, kısa boyluluğuna...

Adamın komplekse girmesinden ben rahatsız oldum. Onun mutsuzluğu benim mutsuzluğumdu. Ali'ye ne kadar âşık olursam olayım henüz kariyerinin ve hayatının başındaki bir DJ ile bir gelecek göremiyordum kendimde. Thomas ile gırgırına olsa da hayal edebiliyordum kendimi.

Alman Bavyera'sından arabayla çıkıp Fransız Riviera'sına uzanan bir yolculuk yapıyormuşuz...

Ama Ali ile karşıya geçmek bile bir mesele...

Varsın olsun.

İçten içe biliyordum ki uzun süre, düzgün bir ilişki yaşamayacak kadar vasat bir insanım. Her güzel şeyi mahvettiğim için güzel şeyleri hak etmediğimi düşünürüm hep.

İşte bu yüzden; bu çirkin ve hastalıklı ilişki, çirkin ve hastalıklı ruhuma iyi geliyor...

-29-

Baktım bizimkinin yüzü düştü, o demeden ben gitmeyi teklif ettim. Bayramda akrabaların içinde surat asan damat gibi beni gereceğini anladığım an uzamak istedim ortamdan. Thomas'a kendimi Berlin'de kucaklatırdım artık. Aman benimki göz banyosu canım, kıskanılacak bir durum gerçekten yok.

Yolda Ali'nin ağzını bıçak açmayınca anladım ki kavga geliyor, hem de fena...

Zaten mekândan çıkar çıkmaz bir taksi çevirdi, vapura binmek falan yok. O hakkımı artık kaybetmiştim...

Başımın dertte olduğunu anladığım an yaptığım bi şeyler sabittir. Ya canım çıkana kadar ağlayıp kendime acındırırım ya da hastaymışım gibi sağlık sorunları yaratıp hem konuyu dağıtır hem ilgiyi üzerimde toplarım!

Başı ağrıdığında beyninde tümor olduğunu, bacağı kaşındığında cilt kanseri olduğunu düşünen biri olarak bi takım sorunlar çıkarmam hiç de zor değildi. Daha önce defalarca yola getirmiştim Ali'yi gözyaşlarımla. Ben ağlayınca dayanamıyordu...

Hayret beyimizden insani bir duygu!

Belki de dayanamıyor değil, kafa sikmeyeyim diye uzatmayıp tatlıya bağlıyordu işleri ben ağlayınca. Ama bu sefer timsah gözyaşları ile kurtulamayacak gibiydim...

Düşme numarası yapmaya karar verdim. Düşen bi kadını kaldırmayacak kadar da öküz değildir herhalde!

Bütün yol nasıl düşeceğimi, nasıl kendime zarar vermeden zarar görmüş gibi yapacağımı düşündüm. Merdivenden inerken kıçımın üstüne oturup ayağım burkulmuş gibi yapmak en mantıklısı geldi...

Bütün yol birbirimizle konuşmadığımız için ikimiz de telefonlarımızla oynuyorduk. Ben zaten –yine– sarhoş olduğum için o kafayla tweet okumaya çalışınca olanlar oldu ve taksinin içine kustum!

Rabbim nasıl bir dolaşım sistemi nasip etmişse bana artık, heyecanlanınca aniden kakam gelir, iki kadeh içtikten sonra bi haftalık kusarım... İçimdeki hiç bi kötülüğü tutamıyorum işte, yaşlıların deyimiyle "mideme vuruyor".

Bir insanın hayatında kaç kere böyle rezil rüsva olduğu an olabilir ki? Benim milyonlarca sanırım. Adam zaten bana sinir olmuş, zaten nefret ediyor, içmeme ayrı bir gıcık, bir de çok kıymetli ayakkabılarının üzerine kustum! Beni terk etmesi, hadi terk etmese de sevmemesi için her türlü zemini oluşturuyordum.

Taksicinin uzattığı ıslak mendille temizlenmeye ve ortalığı temizlemeye çalışsak da, olmadı tabii. Adamcağız ne küfür etmiştir arkamızdan kim bilir...

Taksiden indiğimizde merdivenden düşme planım hâlâ aklımdaydı. Kusmam bana acımasını sağlamaz, aksine daha da sinir etmiştir. Şöyle bi güzel kafamı gözümü yarsam da, Thomas olayı unutulsa, canımın derdine düşsek...

Tabii ki de hiçbir şey planladığım gibi olmadı. Bülent Ersoy'un ekranlarda bayılması bile daha estetikti benim düşme numaramdan... Düşme hamlemi yemedi, beni havada yakaladı. Üstüne yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğumu düşündü bir de.

Kapıya geldiğimizde anahtarıyla apartmanın kapısını açtı. Hep böyle yapardı, bana hiç anahtar kullandırmaz, hep kendi açar kapardı. Bu evi daha çok sahiplendiğini hissettirir, mutlu ederdi beni.

Yine kapıyı açtı, içeri girdi, ben de arkasından girmek üzereyken durdurdu.

"O orospu çocuğunu her yerden silmeden gelmiyorsun eve."

"Ne diyorsun be, hadi üşüdüm içerde konuşuruz."

"Instagram, twitter, facebook, whatsapp her yerden sileceksin onu."

"Valla aramızda bi şey yok Ali, bu halde ne yapıcam sokakta?"

"Onu bunu bilmem, gözümün önünde kırıştırırken düşünecektin. Senin Berlin'e niye gitmek istediğin de belli oldu."

"Arkadaşım diyorum arkadaşım."

"Sildiğini görücem, öyle gireceksin eve."

Öküz! Beni benim evime almadığı gibi birini sosyal medya hesaplarından silince hayatından da sileceğini düşünüyordu. Bi bok yiyecek olan buralardan silse de yemez mi? Yer...

Ki yedim de, ama o sonranın hikâyesi.

O ara Ali'ye o kadar âşıktım ki, kezbanlar kezbanı olarak Thomas'ı her yerden silmeyi hemen kabul ettim. Nasılsa adam Alman, "Beni niye engelledin?" diye kafa sikmez... İnternet ortamında birbirimizin hayatında olmasak da Berlin'de görüştüğümüz an sabaha kadar eğlenebilirim Thomas'la...

Ama ya Ali?

Biricik sevgiliciğimi kızdırmamak, onun her istediğini yapmak, onu mutlu etmek üzere programlanmış bir köle gibi davrandığımdan, kapının önünde kusmuk içinde oturup Thomas'ı her yerden sildim. Ekran görüntülerini alıp whatsapp'tan yolladım.

Karakterimden, kendimden ödün verdikçe beni daha çok sever sandım.

Sevmedi tabii.

45 dakika sonra otomata bastı, kapı açıldı.

Yukarı çıktım, kapıyı açıp yatağa geçmiş, uyuyor numarası yapıyordu.

Duş alıp, salonda uyuyakalmışım.

Sabah uyandığımda yanıma koltuğa kıvrılmış, üzerimize en sevdiğim kırmızı battaniyeyi örtmüştü...

-30-

Ünlü düşünür Teoman'ın da dediği gibi "Vakit bir türlü geçmezken, yıllar hayatlar geçiyor."

Tam olarak içinde bulunduğum durumu bu cümle özetliyordu. Gün içinde aşırı canım sıkılıyordu, bir türlü vakit geçmiyordu ama Ali ile üç ayı bitirmiştik bile.

Ekim, kasım, aralık...

Ne ara geçti koca mevsim hiç anlamadım.

Bu süre zarfında hemen hemen hiç kimse ile görüşmedim. İrem de dahil!

Bana göre mutluluktan ölüyorduk ama aslında olan sıkıcılıktan ve iticilikten yıkılıyorduk. Ben düzgün bir ilişkim olabildiğini başta kendim olmak üzere etrafımdaki herkese kanıtlamak istedikçe içimden korkunç bir canavar çıkmıştı...

Erkeğine deli gibi bağlı, körkütük, zilzurna âşık bir kezban!

Yıldız ile olan olay drama sever Yıldız tarafından herkese abartıla abartıla anlatıldığı için kimse ile görüşmek istemedim bu süre içinde. Onlar da benimle iletişime geçmedi zaten. "Kankasına bunu yapan, bizim sevgililerimize neler yapar..." diye düşündüklerinden olsa gerek, beni bir tehlike gibi görüp, kötü bir insan olarak görüp hiçbir buluşmaya, etkinliğe, tatile çağırmadılar.

Çağırsalar da gitmezdim!

Domezliği, sonuna kadar yaşamaya ant içmiştim adeta. İçimden bilmediğim bir canavar çıktı: Türk kızı!

Madem içip içip dağıtma günleri, parti kızlığı günleri sona erdi, ben de biriciğimi mutlu ederim!

Ben malın önde gideni olduğum için çok mutlu olduğumuzu düşünüyorum. Birbirimize âşığız, aşkımızdan ölüyoruz gibi görünüyor dışarıdan. Ama aynı evin içinde sürekli didişen ve sadece yemek yiyen iki insana dönüşmemiz çok da uzun sürmemişti.

Youtube'dan baka baka ilk pilavımı yaptım.

İlk sulu yemek, ilk balık buğulama, ilk menemen...

Hepsinde kobay olarak Ali'yi kullanıyordum. Yeşil mercimek yemeği hariç yaptığım her şeyi bayıla bayıla yedi. O yedikçe ben daha da abarttım. Geceden kuru fasulyeler ıslatmak mı dersin, kirlenmiş vileda uçlarını çamaşır suyunda bekletmeler mi...

Derya Baykal ile yarışacak düzeyde bir ev kadınına dönüşmüştüm. O soba borusundan vazo yapıyorsa, ben hortumdan tencere yaparım!

Ali istesin yeter ki!

O sakatat sevmiyor diye bırak pişirmek, yolda kokoreç bile yemedim. Ahh tava ciğer burnumda tütüyorsun...

Sarmalar, börekler, etli pideler... Her gün internet sağ olsun tarif deryasında kaybolup, videolar izleye izleye yemek yapıyordum... Abartıp aşure yapmayı bile düşündüm... Ali seviyor diye...

Hava da bok gibi olduğundan bütün gün evde oturup yemek yiyip, sevişiyor, biraz televizyon izliyor, sonra tekrar yemek yiyorduk...

Ben 6, Ali 8 kilo birden aldı. Six packlerinden artık eser yoktu... Olsun ben onu öyle de seviyordum.

Zaten eskisi kadar da sevişmiyorduk. Minik göbeğini çok sık görmüyordum yani...

Ev işlerini de bölüşmüştük. Yemeği ben yaptığımdan bulaşıkları o yıkıyordu.

Bi ekmek pişirme makinesi almayı düşünmeye başlamıştık artık.

Ben süpürüyorsam o vileda yapıyordu.

Camları o silerken ben toz alıyordum.

Ev hiç olmadığı kadar temiz, düzenli ve ev gibiydi!

Ali sevmediği için içki içmeyi de bırakmıştım. Ayyaş gibi tek başına içmek hiç de keyifli değildi zaten.

Üstelik 4,5 haftadır ikimiz de sigara içmiyorduk.

Yokuşları çıkarken nefesimiz tıkanmamaya başlamıştı. En sevdiğimiz aktivite montlarımızı paltolarımızı giyip markete gitmekti. Gerçi o yokken de market alışverişine bayılırdım ama ona yapacağım yemekler için alışveriş yapmak harikaydı. Parası olmadığı için her defasında benim ödüyor olmamı o kafaya taksa da ben takmıyordum. Olunca o da verirdi...

Hayatımın en mutlu günleri olduğunu düşündüm. Ben de artık herkes gibiydim. Demek ki ben de sevebiliyormuşum, ben de durulabiliyor, ben de düzenli bir hayat yaşayabiliyormuşum. Bunu başta kendim olmak üzere herkese kanıtladım!

Yolda karşılaştığımda "Naber?" diye soranlara "İyiyim, sevgilim var" diyecek kadar gözüm kararmıştı. Böylesine Ali ile doldurmuştum hayatımı.

Ali daha önce –nerdeyse– hiç dizi, film izlemediği için izleyecek bol bol şeyimiz vardı.

"*Lost*'un finali neydi öyle sevgiliciğim ya, bak yine sinirlendim."

"Ben izlemedim *Lost*'u..."

"Aa başlayalım birlikte, ben tekrar izlerim, bayadır da izlemiyordum."

"Olur sen indir, akşam izleyelim."

"Bi *Aşk-ı Memnu*'nun bi de *Lost*'un bitişinden sonra kendime gelemedim."

"*Aşk-ı Memnu*'yu da izlemedim ki."

"NEEEE HİÇ Mİ?"

"Hiç."

Tek bir bölüm bile Aşk-ı Memnu izlememiş biriyle mutlu olabileceğimi düşünmek dünyanın en büyük hatasıydı zaten...

Ama o zamanlar bunu görmek istememiştim.

Hamlet'i sevmediğimi söylediğimde "Bilmem ben hiç yemedim" demişti.

Ece Erken hamileymiş dediğimde "Şarkısı neydi onun?" demişti.

Sahaf Festivali'ne gittiğimizde "Eee burada sadece kitap var" diyip eve dönmek istemişti.

İlk sinemaya gittiğimize 10 Oscar adaylı *Gravity* yerine *Kolpaçino 4*'ü izlemek istemişti.

Bu kadar bambaşka dünyaların insanıydık, ama olsundu, seviyordum... Varsın hiç bi şey okumamış, izlememiş, hiç seyahat etmemiş, insan tanımamış olsun. Ben ona yeterdim, o da bana...

Onu ilgim ve sevgimle boğmak en kolay yaptığım şeydi. Belki de bu sevginin altında ezildiği için sesini çıkaramıyordu. Çıkarmıyordu.

Bütün gün evde oturduğumuz ve düzenli ötesi bir hayat yaşadığımız için işlerimi de daha düzenli yapar hale gelmiştim. Maillere zamanında dönüyor, telefon görüşmelerini en kısa sürede halledi-yor, proje üstüne proje üretiyordum.

Hatta Ali'nin çalması için bi iki ufak mekânla bile anlaşmıştım. Arkadaşlarım ve tanıdıklarım vasıtası ile bi kaç iş ayarladıktan sonra piyasada ismi de duyulmaya başladı Ali'nin.

Genç, yakışıklı, cool ve işini de iyi yapıyor. Parlamaması için hiçbir sebep yoktu zaten.

Gerçi başlarda biraz sorun yaşanmadı değil. Bana DJ'yim demişti ama hiçbir yerde çalmamış!

Garsonluk yaptığı gece kulüplerinde DJ'ler ile arkadaş olup işin nasıl yapıldığını çözmeye çalışmış, müzik kulağı da olunca bi şeyler yaparım diye düşünüp, ikinci el bi kaç alet almış ablasından aldığı borç para ile.

Bana getirdiği aletler de onlarmış. Gerçi hiç elini sürmedi, hep bilgisayardan bi şeyler açıp playe basmak suretiyle müzik çaldı evde ama olsun, mekânlarda yavaş yavaş öğrenir. Zaten o yüzden çok da kalabalık olmayan saat ve günlere iş ayarladık ona.

Baktık oluyor, daha büyük işletmesi olan tanıdıklarımla iletişime geçip iyi para alacağı işler ayarladım Ali'ye.

Tek sıkıntım kendi müziğini yapmak yerine, adı sanı duyulmamış, üç beş kişinin dinlediği şarkıları, setleri toplayıp kendisininmiş gibi çalmasıydı. "Yakalanırsın, bak biri bi şey der" dediğimde kimsenin bu şarkıları bilmesine imkân olmadığını söylüyordu. O kadar kolay ve gevrek yalan söylüyordu ki, gözümün önünde indirip usb'sine kaydettiğinde bile görmezden geliyordum.

Hırsız mırsız seviyorum!

Zaten eğlenmeyi sevdiğimden DJ sevgilisi olmak beni hiç bozmadı. Hatta hoşuma bile gitti. Mekândaki bütün kızlar onun ağzının içine düşerken onun gözü sadece beni görüyordu... Gerçi kafasını kaldırıp pek bakmıyordu ama baksa bi tek beni görürdü yani...

Zengin züppelerin hafif akşamüstü yemeklerine onun müzikleri eşlik ediyordu. Gündüz vakti olduğu için de her çıktığı işte peşinden koşmadım, ona alan verdim, işini istediği gibi yapsın istedim. Gittiğimde de yemek yiyip işinin bitmesini bekledim efendice.

Eski arkadaşları vasıtasıyla bi iki iş de kendisi ayarlamıştı. Benim bulduğum happy hour tarzı çalmalar yerine sabaha karşı 4-5 arası bi yerde çalacakmış. Adını hiç duymadığım bir mekân

Taksim'de. Sevgilimdir, destek olayım diye uykumun en tatlı yerinden uyanıp tek başıma taksiyle oraya gittim. O önceden gidip arkadaşlarıyla takılacak, zamanı gelince de çalacaktı.

O saatte oraya tek başıma nasıl gideceğimi hiç sormamış, merak etmemiş, kuru kuru bir "Beşte başlıyorum, gelirsin" ile yetinmişti.

Öyle bir yerdi ki, kapıdan adım attığın anda hepatit, kolera, veba, karahumma hepsini aynı anda kapabilirsin!

Çok fazla leş mekâna gittim, leş olmayanı da kendim içip sıçarak leşleştirdim ama burası gibisini hiç görmemiştim.

Ay Allahım adam peşinde koşarken böbreğimi çaldıracağım! Ne kadar da benlik bir hareket olurdu!

O gece uyanamadığımı söyleyip Ali'yi dinlemeye gidememişim gibi yaptım. Çaldığın mekândan içeri bile giremedim midem bulandı mı deseydim? O da zaten sabah eve geldiğinde sormamıştı neden gelmediğimi. Ben uyanmış kahvaltımı yapıyorken o direkt içeri geçip yattı.

O geceden sonra da bi daha kendi kendine iş ayarlamadı. Artık ne olduysa! Hiç sormadım.

Zaten artık gece dışarı çıkmayı da bırakmıştık. İstanbul gece hayatı benim gibi bir azmandan kurtulmuştu. İkimizin de sevdiği bir DJ varsa zoraki, birbirimizi iteleye iteleye çıkıyorduk. Baya baya 35 yıllık evli çiftler gibi olmuştuk.

Ezkaza çakırkeyif olayım, aman eğleneyim Ali hemen surat asmaya başlıyordu.

"Allah aşkına Pelin evde iç şunu içeceksen, ne yaptığını bilmiyorsun dışarıda."

"Abartmıyor musun Ali? Gören de masaların üzerinde donsuz dans ettim sanacak."

"Etmedin de edersin. Zamanında etmişsindir kesin. Neyse dün Barkın'ın yanında saçma sapan konuşup rezil ettin beni."

"Barkın kim be?"

"Benim mahalleden çocukluk arkadaşım. Bak hatırlamıyorsun bile, saçmaladın baya rezillikti."

"Rezil mi ettim? Yuh, sen kavga çıkarmak için bahane arıyorsun herhalde."

"Çocuğu ilk kez görüyorsun yok o yanındaki kız kim, sevgilin mi, bilmem ne. Sana ne ya el âlemden?"

"E kızı tanıyorum sandım ondan sordum Allaaah Allaahh..."

"O öyle anlamaz ama."

"Ne anlarmış?"

"Ali'nin yanındaki kıza bak, benim sevgilim olup olmadığını merak ediyor, bana mı yazıyor hatun derler."

"Sen ruh hastası mısın?"

"Bayrampaşalıyız kızım biz, öyle anlamıştır o."

"Hiç sanmıyorum ama neyse, tamam daha dikkat ederim bundan sonra."

Aliiii, beniiii kıskanıyoooor!

O kadar nötr, o kadar sıfır noktasında davranışları olan bir insan ki, bazen beni hiç sevmediğini, sadece vakit geçirmek, yemek yiyip kalacak bir yer için benimle olduğunu düşünüyorum.

Hiçbir şey yapmak istemiyor, hiçbir yere gitmek istemiyor, kimseyle görüşmek istemiyor, ne izleyelim desem boş boş suratıma bakıyor...

Böyle en ufak bi robotik olmayan hareketini görünce seviniyorum ben de işte. Kıskanması sevdiğini gösterir.

Di mi?

Seviyordur herhalde.

Bu kadar iyi rol yapacak kadar da ruh hastası değildir...

-31-

Aralık ayının başları geldiğinde 35 değil, 45 yıllık evli çiftlere dönmüştük.

Birbirinin çoraplarını giyen, aynı bardaktan su içen, günlerce yıkanmayan, sadece kendilerinin güldükleri şakalar yapan, dışı cool içi memur bir çifttik...

Bana hediye olarak daha güzel yemekler yapmam için fırın almak istemiş, parası olmadığı için benim kartımdan alıp taksitleri ödemeyi teklif etmişti.

Hiçbir taksiti ödemese de, düşünmesi yeterdi. Kimin sevgilisi fırın ısmarlıyor?

Evde Fenerbahçe maçlarını izleyebilmesi için kanallar bağlatılmış, sosyal hayat sıfırlanmıştı. Dövmelerine vurulduğum, gülüşünde kaybolduğum adam hayatımda duymadığım küfürleri ediyordu maç izlerken.

Ben korkup yerimden sıçrayınca saçımdan öpüyor, bir yandan da oynadığı iddaa kuponunu kolaçan ediyordu. Ayarladığım DJ'lik işlerine zamanında gitmediği için artık eskisi kadar kolay iş de ayarlayamıyordum ona. Ama bahis oynayarak eline üç beş kuruş bir şeyler geçiyordu.

Resmen herif evin betini bereketini kaçırdı haram para ile!

Kazandığı tüm para ile saçma sapan şeyler almaya bayılıyordu. Eminönü'nden tahta kılıç, bana ayakkabı, saksı, kulaklık gibi şeyler alıyorduk dışarı çıkıp çıkıp. En sevdiği şey para kazandığında bana yemek ısmarlamaktı. İyi bi yerde yemek yemek onun için et yemekti.

Hayır ben de et düşkünüyümdür ama birisi ısmarlıyorsa da kendim ödediğimde yemeyeceğim bir şey yemek isterim. Karidesli makarna olur, risotto olur, hiç olmadı güzel bir rakı masası kurdurturum... Ama Ali'nin yemek ısmarlamaktan anladığı kaşarlı pide ve lahmacun...

Kuponu para yaptırdığı gibi bi kebapçıya, dönerciye oturturdu beni.

Fenerbahçe-Galatasaray derbisinin olduğu bir akşam arkadaşlarını davet etmesini, uzun süredir görmediğim ailemi ziyarete gideceğimi söyledim. Markete gideceğimi söylediğimde bile yüzü düşer, neredeyse küserdi. Yapışık ikiz gibi yaşamaya o da benim kadar alışmıştı.

Sosyalleşmesi gerekiyordu ve asla evden çıkmıyordu! O yüzden arkadaşlarını çağırmanın işe yarayabileceğini düşündüm. Tabii şöyle bir sorunumuz vardı, Ali'nin hiç arkadaşı yoktu! Sanırım zamanında vardı da, benimle resmen "evlenince" hepsiyle görüşmeyi kesti. İkimiz de aynı boktuk!

Beni her gördüğünde dik dik bakan salak Serhat'ı evime sokmayacaktım elbette! Adamla yatmadım diye beni düşman bellemiş, kankasını da elinden aldığım için iyice kin dolmuştu bana karşı.

Bir kadının elinden bi erkeği alsanız kini, siniri elbet bir gün geçer, elbet olayı unutur gider ama bi erkeğin elinden kankasını aldığınızda ortada kalanın siniri ve nefreti bi başka oluyor.

Serhat'ın bana duyduğu nefret onunla birlikte olmadığım için değil, arkadaşını elinden aldığım içindi, hissedebiliyordum. Tabii beni korkutabilecek bir yapıda olmadığı için elimin tersiyle kovalamıştım onun gazabını.

Ulan Türk kızı yer mi bunları...

Ali'nin Serhat dışında başka bi iki tanıdığı daha olduğunu biliyordum, ısrarlarım sonucunda onları derbiyi izlemeye eve davet etmişti. Hatta bir tanesinin sevgilisi bile varmış, "Sen de kızla takılırsın gitme" annenlere diyince ben de tabii ki gitmedim.

Aliciğim benden bi şey istiyor ben de yapmayacağım?

Kendimden, karakterimden o kadar ödün verdim ki, o başlarda sevdiği Pelin'den eser yoktu.

Ben kendimden uzaklaştıkça o da benden uzaklaştı...

Arkadaşları gelecek diye futboldan, eve birilerinin gelmesinden, kalabalıktan, tanımadığım insanlardan nefret etmeme rağmen atıştırmalıklar hazırladım, içecekler, Allaaahh. Ev kadınlığımı konuşturacağım, Ali'nin arkadaşlarına yaranacağım ya, fırsatı hiç tepmedim tabii.

Arkadaşları beni severse, Ali de daha çok sever sandım. Yine asrın hatalarından biri...

Bırak adam seni sevsin, senin kendini sevdirmek için yaptıklarını değil!

O gece eve bir futbol takımı kurulacak kadar adam geldi! Bi de birinin sevgilisi olan adını hatırlamadığım kız. Gerçi kız demeye bin şahit lazım, kolundaki kıllar ve bıyıkları evin içindeki heriflerin hepsininkinden fazlaydı.

Ben kızla Dior'un yeni koleksiyonu, Nicolas Jaar'ın yeni remixi, Kim Kardashian'ın saç modeli gibi yüzeysel yüzeysel şeyler konuşmayı planlarken hatun Alex'in Fenerbahçe'den gidişine ne kadar üzüldüğünü anlattı durdu.

Alex kim ayol, rahmetli Alexander McQueen mi? Benim futbol bilgim Hagi'de, İlhan Mansız'ın saç modelinde kaldığı için kızla da iletişim kuramadım...

O gece hayatımda duymadığım küfürler duydum. Ağzı bozukluğu fena olmayan biriyimdir ama böyle ana bacı sövmek görülmüş bir şey değildi!

Onlar küfrettikçe, pozisyonlara sinirlendikçe kulaklarıma kadar kızardım utançtan. Düşünün, en sevdiği kelime "dalyarak" olan bi insanım ve ben bile duyduklarımdan utandım diyorum!

Ortamın fenalığını şöyle düşünün: Kapının önünde çıkarılmış on çift ayakkabı, evin içinde on çift çoraplı ayak, derbi, alkol, Bayrampaşa...

Küfür duyunca bozulan, utanan, sinirlenen bir Melisa, bir İlaydasu olmuştum adeta...

Gecenin konusu tabii ki futbol ve Arda Turan'dı. O sıralar Madrid'de oynamasına rağmen Fenerbahçe-Galatasaray derbisinin gündem konusu olmayı başarıyordu çünkü ortamdaki herkes Bayrampaşalıydı, tıpkı Arda Turan gibi...

Ali koyu bir Fenerbahçeli olmasına rağmen hayattaki tek idolü Arda Turan'dı...

Steve Jobs değil, Atatürk değil, Al Pacino değil... Ay hadi Tarkan olsun bari!

Mahallesinin gurur kaynağı Arda Turan...

Aslında idolü de değil, kendisine rakip olarak gördüğü ve gelmek istediği tek nokta Arda'nınkiydi. Onun için hayatta ulaşılabilecek en büyük başarı, en büyük ün onunkiydi. Arda Turan Caddesi, Arda Turan Spor Salonu, Arda Turan'ın sevgilileri... Hepsinden bahsederken gözleri parıl parıl parlıyordu...

Arda'nın Madrid'deki villasında adı Bayram ve Paşa olan

köpekleriyle oynadığı videoyu daha tanıştığımızın ikinci günü defalarca izletmişti...

Bana ne Arda'nın köpeklerinden!

Ve ben ona rağmen Ali'den soğumamıştım...

Ah ben onun Sinem'i olmak istemez miydim?... İsterdim tabii ama milyon dolarlık Arda yerine, Arda'nın tipoloji olarak biraz daha düzgünü ama ağzından küfürler saça saça maç izleyen Ali'ye düşmüştü şansım...

Maç bittikten, Fenerbahçe yendikten sonra Ali'nin keyfi o kadar yerine geldi ki, insan içinde hiç yapmadığı el şakaları, beni öpmeler, arkadaşlarıyla gülüp eğlenmelerle dolu bir gece geçirdi...

Onun keyiflenmesi beni o kadar mutlu ediyordu ki, evin içindeki dallamaları bile görmüyordu gözüm. Kalabalığın arasında Ali'yi uzağı pek de iyi göremeyen gözlerimle seçip izliyordum. Bu arkadaşlarının beni "sessiz ve kendi halinde bir kız" olarak tanımasını sağladı. Bilmiyorlardı ki sapık gibi Ali'yi izliyorum, elini saçına götürüşünü, yere düşen peçeteyi kaldırışını bile aşkla takip ediyorum...

Bu sessiz sakin kız bizim hayta Ali'ye iyi geldi diyorlardı. Belki de gelmiştim, öncesini bilmiyordum Ali'nin.

O bana iyi gelmiş miydi onu da bilmiyorum, ama onun hayatımda, etrafımda olması mutlu olmama yetiyordu.

O akşam çok ilginç bir şey oldu. Maç bittikten sonra Ali'nin seçtiği müzikleri dinleyip, yine Ali hariç herkesin içip eğlendiği bir anda Ali benim anımı çaldı!

Evet, adam benim hatıramı çaldı!

İrem ve benim geçtiğimiz kış Berlin'de yaşadığımız bir olay vardı ve konu bi şekilde bu anıya bi kaç kere gelmişti Ali'nin de bulunduğu ortamda. İkimiz öyle güzel bi senkronla anlatıyorduk ki bu anıyı, gülmekten yerlere yığılıyordu herkes.

Mutfakta temiz bardak ararken Ali'nin bu anıyı kendi yaşamış gibi anlattığını duydum. Önce inanamadım, inanmak istemedim. Sonuçta hiç Berlin'e gitmemişti ve gitse bile bu İrem ile benim yaşadığım bir olaydı!

İçeri gittiğimde gözümün içine baka baka anlatmaya devam etti. Hatta benim yaptığım bir espriyi de aynen yapıp bana göz kırptı.

Yüzsüz!

Şoku atlattığımda sesimi çıkarmadım elbette. Çocuğu misafirlikte küfür edince "Ayy ne güzel siktir diyor bizim ufaklık bi daha söyle oğlum" diyen çapsız ebeveyn gibi hissettim kendimi.

Ona o kadar âşıktım ki, gözümün içine baka baka insanlara yalan söylemesi, üstelik benim hatıramı çalarak bunu yapması hiç de garip gelmedi. Tamam bir iki saniyeliğine "Ruh hastası mı bu?" oldum ama tabii ki hemen geçti.

Yalnız kaldığımda, gece yattığımda neden böyle bir şey yaptığını düşünmüyor değildim. Başkasının anısını çalacak kadar manyak olabilir mi bir insan? Ne gibi bir sorunu olabilir?

Maç bittikten birkaç saat sonra Ali'nin arkadaşlarını uğurladık. Yeterince iyi bir ev sahibi olmanın, Ali'nin arkadaşlarının hepsine kendimi sevdirmenin verdiği gururla evi topladım.

Ali'den önce çıkardığım çorapları bile yerden bir hafta boyunca kaldırmayan bir insanken (temizlikçi abla geleceği için ayıp olmasın diye kaldırıyordum onları da) şimdi evinde onlarca insan ağırlayan, bundan şikâyet etmeyen, gecenin bir yarısı yerdeki cips kırıntılarını toplayan bir insana dönüşmüştüm.

Ali ise mutluydu, çünkü iddaa'yı tutturmuştu!

Yediği mandalinanın kabuklarını lavabonun içinden toplarken düşündüm, ben bu adamın nesini bu kadar seviyorum?

Hayır nasıl bir insan lavaboya çöp atar?? Annen hiç mi bir şey öğretmedi sana?

Hatıramı çalması, gözümün içine baka baka yalan söylemesi değil de, yediği mandalinanın kabuklarını bile çöpe atmaktan âciz bir adam olması sinirimi bozdu.

Ama cidden lavaboya çöp mü atılır be??

-32-

O gece Fenerbahçe'nin kazanmasıyla eline neredeyse benim iki aylık ev kiram geçti. Onun için de benim için de iyi bir paraydı bu. İrem; Ali ne kiraya, ne de bir faturaya ortak olmadığı için çok kızıyordu. Ama benim umurumda değildi. Ben zaten onun yardımı olmadan da bu hayat şartlarını karşılayabiliyordum. O yüzden asla ima bile etmedim bana ekonomik olarak destek olmasını.

Zaten o da teklif etmedi.

İkimiz de para muhabbeti yapmaktan nefret ederdik.

Ertesi gün birlikte markete çıktık. Zaten tek sosyalleşmemiz buydu. Ali'ye göre bir insan hava soğukken neden evden çıksındı? Evde oturmak, oyun oynamak onun için yeterliydi.

Ben de götüm günden güne büyüdüğü için pek insan içine çıkma heveslisi değildim zaten.

İrileştikçe Kim Kardashian'ın fakir ve Kanye'siz versiyonuna dönüşmüştüm.

İddaa'dan kazandığı parasını cüzdanına koyduğu gibi gözleri balon görmüş çocuk gibi parlayarak bana döndü.

"Yılbaşı geliyor hadi gel ağaç alalım."

"Ağaç mı? Aman kim uğraşacak onunla boş ver ya."

"Ya hadi alalım, ışıklar, toplar, bir sürü şey alırız. Hep heves etmişimdir ben. Hiç alamadık çocukluğumda."

Parası var, hevesi de varmış, istediği olsun diye göt kadar evin içine orman büyüklüğünde ağaç sokmayı kabul ettim.

Çocukluğumda annem de heves ettiği için kocaman bir ağaç almıştık ve babam "O kadar para verdik bu sene de kuracaksınız!" diyip her yıl o dev ağacı zorla kurdurttu bize. Üzerine takılan binlerce süs, ipi olmayan toplar, dökülen plastik ağaç yaprakları...

Zerre hazzetmem bu evin içinde yılbaşı ağacı işlerinden. Hem bi kere bizim âdetimiz bile değil. Kurban'da koyun besle desen tip tip bakar, ama ağaç istiyor!

Sevgilisinin arzularını destekleyen kız modeli olacağım ya, istemeye istemeye onayladım yine de. Milletin sevgilisi kariyerini bırakıp yeniden okula dönmek ister, Japonca öğrenmeye kalkar, hadi hiç olmadı motosiklet falan alır.

Bizim Bayrampaşalı yılbaşı ağacı istiyor!

AVM içindeki büyük yapı marketlerden birine gittik yılbaşı ağacı almak üzere. Ben sanıyorum ki 1+1 olan mutaassıp evimizin bir köşesine geyik olsun diye saçma bir ağaç konduracağız.

Ali "Olmuşken adam gibi bir şey olsun" mantığıyla en büyüğünü, en gösterişlisini almak istedi. Ve aldı da! Yapma etme dediysem de dinletemedim.

Toplar, ışıklar, yıldızlar... Ne bulduysa atıyordu sepete. Ben tabii içimde cinnet getiriyorum. Bunlar nasıl eve kadar taşınacak, kim kuracak, kim toplayacak, yılbaşı geçince bu ağacı götümüze mi sokacağız?

Ali ise Disneyland'deki çocuklar kadar mutluydu. "Sevgilisine her konuda destek olan kız" rolümü bir yere kadar oynayabildim, dilimin ucuna geleni tutamadım elbette...

"Ali biraz abartmadın mı? Bu paraya neler yapardın."

"Ne yapacağız sanki kuzu, alalım işte, baksana şunların renklerine."

"Berlin'e gidebilirdik mesela, böylece benim yaşadıklarımı kendininki gibi anlatmazsın."

"Ben kazanırım yine gideriz yılbaşından sonra."

"Söz mü?"

"Söz tabii, her şeyi yapacağız gör bak harika olacak."

Alışverişimize devam ettik. Hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim şehre sevdiğim adamla gidecektim. Benden mutlusu yoktu.

Yılbaşı yaklaşırken kafamda hep Ali ile tatil vardı.

En yaldızlısından bi kaç paket top da ben attım sepete...

-33-

En sıradan şeyleri yaşıyor olmamıza rağmen olaysız bir günümüz, bir anımız geçmiyordu elbette. Ağacı, süsleri sırtlanıp bir taksiye atladık. Yağmur yağdığı için altyapısı harika ülkemizin sokakları yine ufak birer gölet olmuştu. Taksici haklı olarak yolun başında indirmeyi teklif etti.

Tabii Ali, karşılaştığı her sorunu, her problemi şiddet ile çözmeye çalışan bir insan olduğundan oturduğu yerden adama diklenip olay çıkardı. İnersin, götürürsün tartışmaları eşliğinde *Yaprak Dökümü*'nün Hayriye Hanım'ına bağladım hemen Ali'nin her atarında olduğu gibi.

"Aman Ali Rıza bey ağzımızın tadı kaçmasın" diye diye ailenin amına koyan Hayriye gibi, Ali'yi sakinleştirmeye çalışıp o yağmurda torbalar, paketlerle evin oldukça uzağında inmek zorunda kaldık. Adam bagajdan bi sopa, cebinden bi bıçak çıkarıp bizimkine saplasa daha mı iyi olacak?

Genç yaşımda dul kalacağım elimde koca ağaçla... Felaket senaryolarını sadece ufak bi taksici küfürü ile atlattığımız için mutlu ama ıslak bir şekilde paketleri eve doğru götürürken mahallenin sevimli ama ufak kafesinde bizim Onur'u gördüm.

"Aaa Onur değil mi o, ajanstan erken çıkmış herhalde."

"E İrem değil yanındaki" dedi Ali.

Onun dikkatimi çekmesiyle yanındaki kıza iyice baktım, kankam İrem değildi ve oldukça samimi görünüyorlardı!

Kafe zaten flörtleşmek için her türlü imkânı sunmuştu. Yılbaşı dekorasyonu, taze kahve kokusu, kırmızı kareli masa örtüleri... Ayy başıma gelenler, kankamı sevgilisi aşırı sevimli bi kafede gündüz gözüyle aldatıyor!

"Saklan saklan, tut şunları."

"Lan ne saklanayım, gel gidip selam verir gibi yapıp dikilelim karşısına utansın şerefsiz."

"Dur Ali hemen atarlanma yine. Biraz izleyelim, belki arkadaşıdır."

"Saçını okuyo olm ne arkadaşı?"

"Ay kalbime inecek, ağzının içinde resmen kızın."

"Tut şu torbaları Pelo bi tane patlatıcam itin suratına."

Ali'yi mi sakinleştirsem, kankamın aldatıldığına şahit olduğum için üzüntüden kahır mı olsam, en son birini aldatacak insan olan Onur'un artık gözümde düzelemeyecek bir şekilde düşmesine mi üzülsem?...

Bu tip durumlarda yüzleşmeleri pek başarılı atlatamadığım için Ali'yi kolundan tuttuğum gibi eve sürükledim. Kankam olsa da onların ilişkisi.

Ama Onur da hem evinin, hem işyerinin olduğu semtte gündüz vakti sevgilisini aldatacak kadar aptal bir adam değil ki. Ya da artık bazı şeyleri o kadar göze aldı ki, umurunda bile değil görülmek, yakalanmak...

En çok kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insan cesaretinden korkarım. Sanırım Onur'a da bu gelmişti. Kaybedeceği, yüzleşeceği şey umurunda bile değildi.

Ay nasıl olabilir, burnumuzun dibindeki adamın bu kadar şuursuzlaşmasını nasıl görmüş olamam diye düşüne düşüne, yağmurun altında sıçan gibi ıslanana dek eve yürüdük.

Meğer ben kendi burnumun dibindeki sıçanı göremiyormuşum...

-34-

Haldır haldır eve geldikten sonra Ali tabii ki de nefes bile almadan ağacı kurmak istedi. Ben, evin neresine koyacağız, camlardan girecek güneş ışığını nasıl kesmeyecek gibi bir yerleştirme peşindeyken Ali umarsızca açıyordu ağacın, süslerin paketlerini.

O hevesle dalları yerleştirip kıvrımlarını düzeltirken en amele görev elbette bana kaldı: İpi olmayan toplara ip geçirip düğüm atmak ve ağaca takılacak hale getirmek!

Ben bunun için mi senelerce aşkı bekledim?

Adamın hevesi olsun diye simli yaldızlı topa ip geçirmek için tek gözümü kurban etmek üzereydim. Derken Ali sıkıldı!

Ağacın yarısını bile kurmamışken sakallarının gür çıkması için annesinin verdiği tarifi uygulamak geldi içinden beyimizin!

Ben onun bebeksi pürüzsüz teninin hastası olsam da o belli bi yaşa gelmesine rağmen hâlâ sakalsız ve bıyıksız olmasını sorun ediyordu. Brad Pitt'in bir filmde canlandırdığı vampir halinden çok daha yakışıklı olmasına rağmen kurt adam gibi kıllanmak istiyordu Ali'm... Bu konuyu annesine bile açacak kadar takmış kafaya. Kadıncağız da buna bi reçete vermiş: Sarmısak, zeytinyağı ve birkaç saçma sapan malzeme daha. Biraz uğraşsa salataya sos

olabilecek şeylerle kendine sarmısak tedavisi uygulamaya karar verdi ağaç kurma işleminin tam ortasında.

Evin amına koydun, sakalının yeri mi şimdi Ali? Değil ama söyleyemiyor işte insan. Hele de malzemeleri acemice karıştırmaya çalışırken yardımımı istemesi, ben topları sistematik ve eşit bir şekilde yerleştirmeye çalışırken beni izlemesi iyice elimi ayağıma dolaştırdı.

Sanki ben Mimar Sinan'mışım da, ustalık eserimin son darbelerini vuruyormuşum gibi bir hayranlıkla beni izliyor gibi geliyordu. Ağacı süslemeyi yarım bıraktığı için kızacağımı bildiğinden kaşla göz arasında kahve yapıp getirmiş. Sarmısakla uğraştığı için bütün ev, kendisi, hatta kahve bile sarmısak koksa da gülümseyerek bana kahveyi uzatışının altında bile bir anlam arıyordum.

Bana gülümsemesi bir mucizeyi andırıyordu benim için.

Acaba süsleri yerleştirişime mi gülüyordu? Ya beğenmediyse? Onun takdirini almak için yaşıyorum gibiydi adeta.

Onun sarmısakları ezişini ise ben aynı şekilde izliyordum. Aynı evin içinde, birbirinden apayrı şeyleri yaparak, bambaşka iki kişi olarak inanılmaz bir çekim ve aşk vardı aramızda. Sokaktaki elektrik telleri gibi gergin ve neredeyse gözle görülür bir elektrik!

Aramızda sessiz bir anlaşma var gibiydi. Ben onun evi leş gibi kokutmasına sesimi çıkarmıyordum, o da Onur konusunu açmıyordu. İçimden deli gibi bu konuyu düşündüğümü bildiğine eminim.

Ve tabii ki dayanamayıp açtı ağzını banyoda sarmısakları yüzünün her yerine vıcık vıcık sürerken.

"Sen şimdi o gördüğümüz Onur değildi mi diyorsun?"

"Ben de biliyorum Onur'du ama kabul etmek istemiyorum. İrem'e nasıl yapar bunu?"

"Söyleyelim kıza bence."

"Dur bi ya ortalığı karıştırmayalım, belki o değildir."

"Bal gibi de oydu. Ulan biz yapsak daha eve gitmeden yetiştirirler sana."

"Hele bi yap da göreyim."

Sarmısaklı sarmısaklı çıkıp banyodan, yanağıma bir öpücük kondurdu. O kadar iğrenç kokuyordu ve yüzündeki o pisliğe rağmen o kadar harika görünüyordu ki kızamadım bile.

Ben konuyu kapatmaya çalıştıkça uzatması, İrem'e söylemem gerektiğini iddia etmesine biraz sinir olsam da geçiştirmeye çalıştım, yok adam whatsapp ölüm grubu gibi, susmak bilmiyor.

Ve işte en iğrendiğim, en sevmediğim şey başıma gelmişti: *Dedikodu yapan erkek!*

Aldatan, yalan söyleyen, ikiyüzlü hatta kısa boylu bi erkeği bile kabul edebilirdim ama erkeğin dedikodu yapanı gerçekten de hiç çekilmiyor arkadaş. O ne öyle "karı" gibi?

Dedikodu sevmem demeyeceğim, bayılırım, hatta gıybet edemesem hayat damarlarımdan biri kopmuş gibi olur ama benim yapım bu. Çevremdeki herkes de bana bir şey anlatırken bunu ballandıra ballandıra başkalarıyla konuşacağımı bilir. Ben de anlattığım şeyleri en alakasız insandan duyabileceğimi bilerek iletişim kurarım insanlarla.

Ve bu huyumu normalleştirebileceğim harika bi argümanım var: Kadınım ve dedikodu yapmak genlerimde var! Kız kıza otururken fay hattını mı, küresel ısınmayı mı konuşayım saatlerce? Tabii ki kim kimin sevgilisiyle yatmış, kim ne kadar kilo almış, kim işten çıkarılmak üzereymiş bunları konuşacağım.

Ama Ali'ye noluyor? Benimle yata kalka iyice bana benzedi adam. Aylardır yaptığı binlerce saçmalığa rağmen ona olan aşkım katbekat artmıştı her geçen gün ama dedikoduculuğu?

Iykkk.

-35-

Onur'u başka bir kızla gördükten sonra Ali ile uzun bir tartışma sonucu İrem'e söyleme kararı almıştım. Ama ne zaman ve nerede söyleyeceğime ben karar verecektim. Resmen küçük bir çocuk gibi tembihledim, "Aman sesini çıkarma, aman ağzından bir şey kaçırma" diye.

Zaten İrem'i gördüğü bile yoktu. İrem, Ali ile yapışık ikiz gibi yaşadığımızdan, aynı saçma şeylere gülüp, aynı sıradanlıkta ve asosyallikte olduğumuz için artık bana gelmek istemiyordu. Ya ben ona gidiyordum ya da dışarıda buluşup çalışıyorduk.

Elbette en yakın arkadaşımdan böyle bir şeyi saklayacak değildim ama tam emin olmadan da şuursuzca bir şey yapmak istemiyordum. Bir iki hafta bekleyip Onur'u gözlemlemeye, İrem'in ağzından laf almaya karar verdim.

Bu sırada yılbaşı gelmişti ve bizim tabii ki hiçbir planımız yoktu. Ben özel günlerde özel bir şeyler yapmaktan hoşlanmayan, Ali ise hiçbir zaman hiçbir şey yapmayı sevmeyen bir insan olduğu için yılbaşı gecesi için de plan yapmamıştık. Genelde İrem ile yurtdışında ya da Yıldız sayesinde kendimizi yakışıklı ve zengin birilerinin ev partisine çoktan davet ettirmiş olurduk. Bu sene onun da benim de ilişkimiz vardı ve harika bir dörtlü de olduğumuz söylenemezdi.

Eğlence peşinde telef olup gecemizi bok etmek istemesem de evde oturup mandalina yemek de istemiyordum. Taksim'de tacize uğrayan zavallı turistleri her yıl 1 Ocak'ta haberlerde gördükten sonra da gece dışarı çıkması da imkânsızdı...

Yiğitliğe bok sürdürmemek için kimseye de *"Yılbaşında napıyoruz?"* diye de soramıyordum. Hoşlaştığı kişiyle konuşmak olsun diye *"Seni rüyamda gördüm iyi misin cmmm?"* mesajı atmak kadar çiğ bir şey yılbaşında ne yapıyorsun diye sormak.

Takvimler yavaş yavaş 31 Aralık'a doğru yaklaşırken bizim hâlâ bir planımız yoktu. İrem de sesini çıkarmıyordu, "Zaten birlikte oluruz özel bir şeyler yapmaya gerek yok" demişti o da laf arasında.

Evin yarısını kaplayan aşırı görgüsüz ağacımız kapıya sipariş getiren her kuryenin ilgisini ve dikkatini çekse de ben tiksiniyordum kendisinden. Bari altına hediye koyalım, heyecanlı olsun diyip birbirimize ufak tefek hediyeler almaya karar verdik.

Ali'nin parası yok diye bir para limiti falan koymadım tabii ki! İlkokulda öğretmene hediye alınacakken durumu olmayanlar kendilerini kötü hissetmesinler diye hediye limiti konur, maksimum çiçek vs... aldırılırdı. Hâlâ kadının yaşattığı travmaları atlatamadığım, dünyanın en kötü kalpli ilkokul öğretmeni F. Hoca ise limit ya da sınır olmadığını belirtip kendisine istediğimiz hediyeyi alabileceğimizi söylemişti...

3-4 zengin bebesi altın bileklik işine kadar girmişlerdi... Kuru kuru getirilen çiçekleri elinin tersiyle masanın üzerine bırakışını hâlâ unutamıyorum o iblisin. İşte şimdi ben de aynı F. Hoca olmuştum.

İsteyen istediği hediyeyi alabilir bana! Nasılsa ben elimdekinin hepsiyle Ali'ye binlerce hediye alacağım.

Ki aldım da.

Her markete, toplantıya, dışarı çıkışımda ayın 15'inde maaş almış memur baba gibi elim kolum dolu döndüm. Yılbaşı gecesi Ali o saçma sapan, anlamlı anlamsız hediyeleri açtığında nasıl da mutlu olacak diye düşündüğümde bile mutlu oluyordum.

Yılbaşına birkaç gün kala gece uykumdan çişe kalktığımda Ali'nin yanımda olmadığını ve hep açık olan yatak odası kapımızın kapalı olduğunu gördüm.

İlk aklıma gelenleri sıralıyorum:

1- Ali beni terk etti, eşyalarını topladığını duymayayım diye de kapıyı kapattı.

2- Hırsız girdi ve Ali ile içeride birbirlerini bıçakladılar, hırsız ben cesedi görmeyeyim diye kapıyı kapattı.

3- Deprem oldu ve eğimden dolayı kapı kapandı, Ali içeride bir şeyin altında kaldı.

4- Benden başka bir sevgilisi var, içeride onunla mesajlaşıyor sinsi sinsi.

Bir kapının kapalı olmasından bile bu kadar manyakça şeyler düşünebildiğim için acil tedaviye ihtiyacım olsa da Ali beni bırakacak, Ali'ye bir şey olacak korkusundan başka hiçbir şey gelmiyordu aklıma.

Gözyaşlarım neredeyse akmak üzere iken panikle kalktım yataktan. Ali'yi çam ağacının altında paketleri eşelerken yakaladım!

31 çekerken ailesine yakalanan ergen gibi panikledi. Belki onu o durumda yakalasam daha az utanç duyardı.

Yılbaşı gecesi açacağız diye söz verip, yeminler ettiğimiz paketleri ben uyurken sessiz sessiz açıyormuş adam ben altına yeni bi şey ekledikçe!!

Hadi ben ruh hastasıyım, o da yalancı ve açgözlü bi çocuk daha!

Yılın çifti yeni yıla giriyor!

Ali'nin bir hırsız tarafından bıçaklanmadığını, beni terk etmediğini görüp rahatladığımdan hediyeleri açmasına hiç kızmadım. Hatta kalanları da birlikte açtık. O kadar saçma ve gereksiz şeyler almıştım ki, yarısı şekerleme ve çikolataydı zaten. O yüzden erken açmamız iyi bile oldu.

Adama bayat çikolata yedirip zehirleme ihtimalimi düşünüp üzülmüştüm bile kendi içimde...

Manyaklık ve kontrol deliliği levelım gittikçe artıyordu alarma alarma!

Tabii ki en pahalı hediyem bir plak çalar ve onun için tozlu eskicilerden topladığım plakları ağacın altına koymamıştım. Açmayacağına dair yeminler etse de sözünü tutmayacağını biliyordum.

Onu yılbaşı gecesi verip o geceyi biraz da olsa özelleştirmek istiyordum ama gece yarısı ağaç altında paket açmanın gazına gelip dolaba sakladığım hediyemi de verdim.

Gözlerindeki mutluluk, plakları okşaması, kabloları takması... Benim için onu izlemek yeni yıla girmekten, bir yıl daha yaşamış olmaktan çok daha anlamlı ve mutluluk vericiydi.

Onu mutlu etmek, onunla mutlu olmak, her şeydi!

Ona duyduğum bu saplantılı bağlılığı aşk sanıyor olabilir miydim?

Pekâlâ olabilirdim.

Neyse yeni yıl geliyordu ve ilk kez 12'den geriye sayarken önümüzdeki 365 günü ve hayatımın geri kalan tüm günlerini birlikte geçirmek isteyecek kadar âşık olduğum biri vardı yanımda.

-36-

Yılbaşını Onur'un kuzeninin ailesinin Yeniköy'deki evinde geçirecektik. Herkesin bütün çocukluğunu geçirdiği, birlikte büyüdüğü, ailesine birlikte yalanlar söylediği ve işte aynen böyle yılbaşlarını vs... bütün özel günleri birlikte geçirdiği kuzeni doluydu. Benim mi? Tabii ki kuzenden yana bile şansım yoktu. Ailenin en büyük torunu olmam yetmiyor gibi, benden sonraki ilk kuzenim ile aramda tam sekiz yaş var. En küçük kuzenim ise anaokuluna bile başlamadı.

Millet parti için ailesinin evini kapatır, birlikte arabalar kaçırır, tatillere gider, benim kuzenlerim neredeyse bayramda elimi öpüp para isteyecek...

El âlemin kuzenini bile hasetleyip kendimi mutsuz ede durayım 31 Aralık gelmişti bile. Ali o gece partide DJ'lik yapacak, ben de yetenekli ve bir o kadar yakışıklı sevgilimle bi çoğunu tanımadığım insanlara hiç bilmediğim bir evde hava atacaktım...

O kadar domestikleşmiştim ki, herkesin üç gün boyunca partileyip, deli gibi sarhoş olup sızacağı ev partisine giderken meşhur açmalarımdan yapmayı düşündüm... Zeytinli, sosisli, belki biraz da peynirli...

Ya Ali'nin karnı acıkırsa, sevgiliciğim cips mi kraker mi yiyecek?

Partiye açma pişirip götürmenin coolluk pointimi -250'lere indireceğini fark edip bu fikirden vazgeçtim.

Akşamüzeri partinin olacağı eve gittiğimizde evin dev bir Boğaz manzarası olduğunu görüp iyice sinirlendim. Allahım her şeyi hep başkalarına mı veriyorsun? Tabii ki Boğaz manzaralı, iki banyolu, dubleks evi de Onur'un kuzenine ve Onur'un ailesine ver... Biz kiramızı bile zor öderiz, sen takılma bunlara...

Her yeni gittiğim evde delice bir dolap, çekmece kurcalama hissiyle karşılaşıyorum. *Asmalı Konak*'ta zengin evinden sabun çalan, yatmadan önce o kokulu sabunu yatakta sapık gibi koklayıp zenginlik hayalleri kuran kız gibi hissediyorum kendimi böyle anlarda...

Saatler ilerledikçe eve insanlar gelmeye, masanın üzeri atıştırmalıklar, boş bardaklar, kadehler ile dolmaya başlamıştı. Ali ses sistemini ve aletlerini kurmuş, tatlı tatlı bi şeyler çalıyordu...

Tabii ki çaldığı müziği internetten indirip usb'ye attığını sadece ben biliyordum... Yine adı sanı duyulmamış birilerinin setini kendi müziğiymiş gibi dinletiyordu insanlara. Benim küçük karaktersiz yalancım...

Her gelen tanımadığım kişiyi baştan aşağı süzüp, oturduğum yerde instagram hesaplarını bulup gerçek hayattaki görünümleri ve profilindeki hallerini karşılaştırıyordum sinsice... Birileriyle konuşup sosyalleşmediğim için Ali de mutluydu, ben de oturduğum yerden elimde içkimle iblislik yapabiliyordum...

İrem ve Onur'un arası gayet iyi görünüyordu gözlemlerime göre... Aldatan bi erkek gebeşliği olmasa da Onur'un üzerinde, o yağmurlu günde gördüklerimi unutamıyordum. İrem'le göz göze geldikçe sanki onu ben aldatmışım gibi suçluluk duyuyordum ona söylemediğim için.

Ortamın mikseri olmak istemesem de, kankimin boynuzlarını parlatmasına izin vermek de hiç hoşuma gitmiyordu...

Ben yılansı gözlerimle milleti stalklarken sırtında gitarı ve tüm sarışınlığıyla içeri Thomas girdi!

Ay bu çocuğun memleketinde Christmas falan değil mi, o ışıl ışıl şehri bırakıp Taksim'de tacize uğramaya mı gelmiş, yılbaşında İstanbul'da ne işi var bunun???

Sosyal becerileri yeterince gelişmemiş bir insan olarak, Thomas'ı görünce nazikçe selam verip kendi halimde takılmak yerine hemen banyoya kaçtım. Her heyecanlandığımda olduğu gibi yine tuvaletim gelmişti.

85 katlı zengin tuvalet kâğıdıyla işimi hallettikten sonra memelerimi sutyenimin içinde daha dik bi konuma getirip, saçımı başımı düzeltip beş dakika sonra banyodan çıktım...

Ve Ali'yi sinirden kulaklarına kadar kızarmış, domuz gibi bir suratla buldum. Thomas'ın partiye gelmesi tüm havasını kaçırmıştı. Zaten çalmadığı, çalar gibi yaptığı için beni görür görmez aletlerin başından ayrılıp kolumdan tuttuğu gibi odalardan birine soktu...

"Bunun ne işi var burda?"

"Ne bileyim ya, ben mi çağırdım sanki?"

"Kim çağırdı?"

"Ali el âlemin evindeyiz, kim çağırdıysa çağırdı."

"Biliyordun di mi geleceğini, o yüzden böyle süslenip püslendin."

"Süslenip püslendim mi? Kot ve tişört var üzerimde Ali salak mısın sen?"

"Aç bakayım tişörtünü, memelerini büyük gösteren sutyeni mi giydin?"

"Hehe açayım mı gerçekten?"

"Ben şaka yapmıyorum Pelin, hazırlanmışsın cenabet herif için işte."

"Saçmalıyorsun şu an, Almanların büyük meme takıntısı yok hem abuk sabuk konuşup keyfimi kaçırma. Hadi gidelim içeri."

"Bu kriteri bilecek kadar Alman'la takıldın demek. Bu ilişki senin için bi deneyim zaten, sen eski Pelin olmak için yer arıyorsun, koş Thomas'ının kollarına hadi."

"Bu kadar kompleksli olma sevgilim ya."

"Ne bok yerseniz yiyin!"

Kapıyı çarptığı gibi çıktı. Tabii ki her sosyalleşmemiz gibi bu da ağzımdan burnumdan geliyordu. Kavga sonrası odadan çıktığımızda Thomas'ın Ali'nin aletlerinin kablolarını çıkarıp ses sistemine kendi gitarını bağladığını gördüğümde ise kıyametin kopacağını anlamıştım.

Ay sevgilim bu yetenekli Alman yüzünden katil olacak hasedinden.

Ali'yi az biraz tanıyorsam Thomas'ın gelmesinden çok kendisinden daha yetenekli olmasını kaldıramayacağını biliyordum. Hele bi de kendisi ordan burdan müzik çalarken Thomas o kocaman elleriyle minik minik melodiler yakaladıkça bizimki ölecek kahrından. Beni falan bıçaklamasa bari...

Thomas o kadar kendi halinde, o kadar doğal, o kadar "Alman"dı ki, Ali'yi bir köşede sigarayı değil içmek, resmen yerken yakaladım. Sözde sigarayı bırakmıştık!

O yaktığı için bi tane de ben yaktım. Evin farklı köşelerinde, sessiz bir savaş veriyorduk...

Ohh o ilk nefes o kadar iyi hissettirdi ki...

Gözlerimi kapatıp "Sikerim Ali'sini de Thomas'ını da, benim ne işim var bütün bunlarla?" diye düşünürken, bir yandan da kim-

seye hesap vermezken, kimseye karşı bir sorumluluğum yokken ne kadar mutlu bir insan olduğum canlanıyordu gözümde.

İstanbul'u değil, kendi içsesimi dinliyordum gözlerim kapalı... İrem'in çığlığı ile hayal âleminden uyanıp, gerçek hayata döndüm.

Kalabalık ve yüksek sesten tam seçemesem de Onur'u itip kakıyor, aklını kaybetmiş gibi sağa sola çarpa çarpa eşyalarını arıyordu.

"Hayırdır bilader?" gibisinden kaş göz yaptım gözlerini dikmiş nefretle bana bakan Ali'ye. Kafasını çevirdi.

Aaaa şuna bak. Gel beni balkondan aşağı it diyor. Ama elinde sigarası ve sinirli bakışlarıyla o kadar seksi ki, göz göze geldiğimiz an adımı, nerede olduğumu, hangi yılda olduğumuzu, her şeyi unutuyorum...

Ben kendimden geçmiş halde Ali'yi izlerken Onur, Ali'nin üzerine yürüyordu "Sana ne lan sana ne?" diye bağırarak...

Bizim cengâver Bayrampaşalı ise Onur daha ona el kol yapamadan geçirdi yumruğu suratına... Hop, güm ne oluyor diye ayırana kadar hıncını Onur'dan aldı...

Elleri kan içinde kalmış ve az sonra beni de kanlar içinde bırakabilme ihtimali olan sevgilim mi, sinir krizi geçiren en yakın arkadaşım mı?

Tabii ki montumu aldığım gibi İrem'i de kucakladığım gibi çıktık evden...

Ali'nin ne durumda olduğu, neler yapabileceği umurumda değildi. Canım dediğim, zaman zaman canımdan çok sevdiğim arkadaşım ayakta bile duramıyordu ve hayatımın aşkı olsa da birkaç aydır tanıdığım ve o birkaç ayda da birkaç kere hayatımı altüst eden Ali bu sefer bam telime basmıştı.

Bana istediğini yapabilir, istediği kadar kötü davranabilirdi ama arkadaşımı bu hale getirmiş olmasını kabul edemiyordum...

"İrem ne olur kendine gel, bak korkuyorum..."

Hıçkıra hıçkıra ağladığı için ne dediğini anlamakta zorlanıyor, hatta anlamıyordum...

31 Aralık gecesi, hiç bilmediğimiz bir semtte bir kaldırıma oturmuş İrem'i teselli ediyordum...

Bundan çok daha saçma, çok daha kötü durumları, dünyanın çeşitli şehirlerinde atlatmıştık, bu da geçerdi...

"Ben şüpheleniyordum Onur'dan zaten, bi de o Ali geri zekâlısından duyunca kendimi kaybettim."

"Ne kadar özür dilesem az, ne diyeceğimi bilemiyorum İrem, lütfen affet beni."

"Senin hesabını ayrı soracağım, madem gördün niye söylemiyorsun? Böyle bi şey saklanır mı? Aptal yerine koydunuz beni resmen günlerce, haftalarca..."

"Emin değildim ki o olduğundan, hem söyleyecektim ama nasıl söylersin ki böyle bi şeyi, ortalığı karıştırmayayım dedim."

"Aramızda nasıl söylersini mi var Pelin, neler yaşadık seninle. Bu orospu çocuğu seni aldatıyor diyeceksin gelip."

"Haklısın, söylemem lazımdı. Ama ikimiz de mutluyuz, ilişkimiz var, bozulmasın hiç bi şey istedim. Biz de büyüdük, olgun kadınlar olduk, ilişkilerimize sahip çıkıyoruz diye düşündüm. Hem gerçekten aralarında bi şey olup olmadığını anlamadım."

"Yuh ya, konuştukça dibe batıyorsun. Bunun nesi olgunluk kızım, herif burnumuzun dibinde aldatıyormuş beni."

"Belki aldatmıyordur?"

"Sen bu Ali ile yata kalka onun kadar aptal oldun, sen görmüşsün, ben şüpheleniyordum, üstüne bir de ortaya çıkınca inkâr da etmedi."

"Ayrılıyor musunuz şimdi?"

"Pelin aldatılmayı kabulleneyim mi? Sorulacak soru mu, tabii ki de bitti her şey."

"Neyse şimdi çok sıcak olay, ani bi karar verme."

"Ben verdim kararımı, sen de versen iyi olur."

"O ne demek? Ne kararı verecekmişim ki ben?"

"Ali'nin yılbaşı gecesi en yakın arkadaşına gelip; sevgilin seni aldatıyor ve kankan bunu bildiği halde sana söylemiyor diyen biri olduğunu unutuyorsun sanırım."

"Neden gelip söyledi ki sana, hele de bu gece yani, hiç anlamadım. Thomas'ı görünce sinirlendi galiba."

"Kompleksli herif, bana gelip sen çağırdın di mi onu diye hesap sordu."

"Aaa ne münasebet? Sen mi çağırdın peki?"

"Hayır, Ali'nin kıskançlık krizi geçirip sana onu her yerden sildirdiğini bildiğim için özellikle çağırmadım. Bana mesaj atmış görüşelim falan diye, İstanbul'da olduğunu öyle öğrendim. Onur, Thomas, ben yemek yedik geçen akşam, Onur davet etti onu akşamki partiye. Ben de Ali'ye ben çağırmadım Onur çağırdı ne oldu diye sorunca bu bombayı patlattı."

"Onur'a sinirlenip sana patlamış. Ne kadar özür dilesem az senden..."

"Benden özür dileme Pelin, son birkaç aydır bu çocuk yüzünden yaşadıklarına bi bak ve aklını başına topla."

"Kıskanmış işte ya ne abartıyorsun? Âşıkken yapılan her şey mubah değil mi?"

"On yedi yaşında olsak evet ama bu yaştan sonra ergen ruhlu birinin en yakın arkadaşımın hayatına ve bir şekilde benimkine de bu kadar müdahale etmesine razı olamam kusura bakma."

"Tamam oturup konuşacağım Ali'yle bu davranışını."

"Ay hâlâ konuşacağım diyor, eksi 5 derece havada sokakta kaldık farkında mısın? Bir Allah'ın kulu geçmiyor."

"En azından bi şişe viskimiz var hehe."

Çantama sığmayan, yarısı dışarıda kalmış şişeyi çıkardım. Parmak uçlarım donmak üzere olmasına rağmen, bir yudum alınca içimi yakan alkolle kalbimin acısını hafiflettim.

"Ne viskisi, nerden buldun onu?"

"Baktım kıyamet kopuyor, seni toparlamadan önce masanın üzerinden kapıp çantama attım. Bu gecenin orada sonlanmayacağını daha Thomas'ı görünce anladım."

"İşte görmek istediğim Pelin."

-10 derecede, kaldırımda oturmuş çalıntı viskiyi yudumlarken mahvolan ilişkilerimiz yerine aklımda tek bir şey vardı: Aşırı rahatsız tangam!

Ali ile belki gecenin ilerleyen saatlerinde evin boş odalarından birinde birbirimize halleniriz diye düşünerekten giyindiğim dantelli ötesi ve über rahatsız iç çamaşırım dışında hiçbir konuya odaklanmam mümkün değildi o an.

21. yüzyılın kadına yaptığı en büyük kötülük: tanga!

Toplum bizi iç çamaşırı izinin görünmesinin ayıp olduğuna öyle bir alıştırmıştı ki, bu minik ve minikliğinden beklenmeyecek kadar rahatsız kumaş parçasını oldukça benimsemiştik. Kadın ırkı olarak bunu neden kendimize yapıyoruz bilmiyorum ama 31 Aralık'ı 1 Ocak'a bağlayan o gece kotumun kenarından elimi sokup, üzerimden çıkarmak istiyordum bu rahatsız parçayı.

Ama gel gör ki en yakın arkadaşımın ve benim de ilişkim bitme noktasındayken –belki de çoktan bitti haberimiz yok– donumu düşünmek ayıp geldiğinden sesimi çıkaramıyordum.

Ben tangamın derdindeyken İrem'in telefonu cayır cayır çalıyordu. Ali'den ise ses seda yok... 3000. araması sonucu İrem

Onur'un telefonunu açtı ve her telefonla konuşan insanın yaptığı anlamsız hareketleri yaparken bi anda yanımdan uzaklaştı. O kadar uzaklaştı ki karı yok oldu!

Zengin semtinde, yeni yıla girmemize ramak kala, bir kaldırımda yapayalnız kalmıştım!

Gözüne far tutulmuş tavşan gibi kalakalmışken İrem'in siluetini görür gibi oldum. Gördüğümü sandığım gölge pekâlâ bir kedi de olabilirdi, bir tecavüzcü de, Noel baba da... Tabii ki hepsinin sorumlusunun Ali olduğunu düşündüğümden, tehlikede olduğumu sandığım ilk saniyede bile aklımda ondan nefret etmek vardı.

Allahtan o gölge bizim İrem çıktı da yılbaşı gecesi kolumun kesilmesinden, paramın çalınmasından, uzaylılar tarafından kaçırılmaktan kurtuldum. Götümüz titreye titreye şehrin ışıklarına doğru yürümeye başladık. Yeni yıla dakikalar kalmıştı.

Şans eseri bir taksi bulduk, yollar bomboş olduğundan kısa sürede çılgın korna sesleri eşliğinde Cihangir'e döndük. "Madem yeni yıla yolda, arabanın içinde giriyoruz, neden çevreye dev rahatsızlık vermeyelim ki?" diye düşündüklerinden olsa gerek yoldaki bütün araçlar çılgınca kornaya basıyorlardı. Bizim taksici de "Aldık iki motoru arabaya, domuz gibi oturuyorlar" der gibi aynadan bizi kesiyordu. Nedense o an bi iyilik yapmak, karma puanımı yükseltmek istediğim için "Abi sen de bas kornaya istiyorsan" deyiverdim.

Sana ne? 31 Aralık gecesi çalışmak zorunda adamın kornaya basmasına izin vermek sana mı kaldı a ayyaş? Kaldığını düşündüm işte. Ama adamcağız da bunu dememi bekliyormuş gibi daha cümlem bitmeden çılgınlar gibi kornaya basmaya, bütün kırmızı ışıklarda geçmeye, makas atmaya başladı.

Adamın içinden bölüm sonu canavarı çıktı resmen.

O an aklımda ne Ali, ne kapağını kapatıp kapatmadığımdan emin olamadığım çalıntı viski, ne yeni yıl, hiçbir şey kalmamıştı. Canımın derdine düştüğüm an bütün dertlerimi unutuverdim. Tişikkirlir Tanrım!

Damat alayı gibi bir konvoy eşliğinde, bi aynaya bağlanmış havlumuz eksik bi şekilde benim evime vardık. Taksiden inip kapıya yaklaştığımızda Onur kapıda bekliyordu.

"Buraya mı çağırdın bunu sen?"

"Yoo, kendi gelmiş."

"Nereden biliyor buraya geldiğimizi, hem ne konuştunuz anlatmadın da?"

"Pelin şu an ne seninle ne de onunla konuşacak haldeyim."

"Ay ben çok meraklıyım kavganızın detaylarına sanki, buraya niye gelmiş yüzsüz onu soruyorum."

"Ne bileyim, kendin sor, ben gidiyorum."

"Nereye be bu saatte delirme, yürü ben şimdi yollarım onu, takılırız bende."

Ellerimi belime koyup kaynana edasıyla Onur'a doğru yürürken İrem'i birkaç adım gerimde bıraktım. Onur ben görünmez bi hayaletmişim gibi beni geçip İrem'e sarılmasın mı!!

O sarhoş da, duygusal boşluğundan mı, mallığından mı bilmiyorum buna geri sarılmasın mı?!!

Beni yapayalnız bırakıp tek bi kelime bile etmeden çekip gitmesinler mi??!!

Sevgilimle kavga ettiğime değil, sevgilimin büyük ihtimal kan revan içinde bir bilinmezde olduğuna değil, en yakın arkadaşımdan sır saklamama değil, sakladığım sırrın ortaya çıkmasına değil, yılbaşı gecesi yalnız kalmama değil, İrem'in Onur'la birlikte gitmesine ve büyük ihtimal barışacak olmalarına bozuldum!

Kadınlık böyle bir şey sanırım. Birlikte yediğim, içtiğim, ça-

lıştığım, para kazandığım, parasız kaldığım, tatile gittiğim, çocuk denecek yaştan beri hayatımı paylaştığım arkadaşımın mutlu olabilme ihtimali sinir krizi geçirecek kadar sinirlenmeme sebep olmuştu.

Aldatılan o, bunu gizleyen ben, ortaya çıkaran benim gerzek sevgilim, ama yine de eve gidip büyük ihtimal iki medeni insan gibi konuşarak durumu halledeceklerini düşündükçe çıldıracak gibi oldum. Gözüm sinirden kararmış bir şekilde kapıyı açıp eve girdiğimde dışarıdan gelen havai fişek sesleri ve içeri giren ışık hüzmesi ile neye uğradığımı şaşırıp, evden çıkmadan önce deneyip beğenmediğim ve oracıkta çıkardığım ayakkabıma takıldım, dengemi kaybettim ve görgüsüz Ali'nin görgüsüz büyüklükteki yılbaşı ağacının üzerine yuvarlandım!!

Yere yuvarlanan toplar, kırılan ışıklar, dışarıdan gelen korna, düdük, havai fişek, çığlık sesleri, ağacın orama burama batan dalları... Bir insan yeni yıla ne kadar kötü girebilirse, o kadar kötü girmiştim. Düşerken korku ile sarıldığım ağacı dışarıdaki sesler birkaç dakika içinde kesilince bıraktım.

Her yerim çizik ve süslerden üzerime bulaşan simler içindeydi. Tabii ki tek düşündüğüm çantamdaki viskiydi! Şöyle bi kafamı çevirip baktığımda sokak kapısının hâlâ açık olduğunu gördüm ve bir yerimde kırık çıkık olup olmadığını umursamadan apartmanın boş olması için dualar etmeye başladım.

Meraklı üst komşum –yine– pijamalarıyla kendini aşağı atmıştı bile. Yahu kadın, yeni yıla giriyorsun, hadi sevgilinle evde olmayı tercih ettin bari jartiyerler falan giy, donsuz gez, ne bileyim hiç olmadı dansöz kıyafeti al, adamı iki eğlendir. Karı çekmiş Hello Kitty'li pijamaları, oturuyor yukarıda. Neyse şimdi hakkını yemeyeyim, ben onu ya da herhangi bir başkasını yılbaşı ağacının üzerine kapaklanmış bulsam, kahkahayı basardım. Kızcağız gıkını

çıkarmadan mandalina kokan yumuş elleri ile beni toparladı, bir yerime bi şey olmadığından emin oldu.

Bir diğer Bayrampaşalı dayakçı manitası Hakan ise kapının dışında durmayı tercih etmişti... Ağır abi ya, evde erkek yokken eve adımı bile atmıyor. Yesinler senin erkekliğini, kızın o geceki çığlıkları hâlâ aklımda... Bu sinirle bi ona saldırmadığım kalmıştı...

Doğuştan apartman yengesi olan komşum ismini söylemişti ama hiç hatırlayacak durumda değildim o an. Kıza teşekkür etmek istesem de ismini bilmediğimden bi samimiyetsiz duruyordu kurduğum her cümle. Halbuki gelen faturaları incelerken (kime ne kadar gelmiş bakmak ve en düşüğün bana gelmesi hayatta saf bir mutluluğa ulaştığım ender anlardandır) adını görmüştüm ama olayların etkisiyle çıktı aklımdan sanırım.

"Ali yok mu, yalnız mısın evde?"

Yok işte amına koyayım yok, yılbaşı gecesi yapayalnızım ve yara bere içindeyim. Ne diye deşiyorsun, biz senin dayağını vurduk mu yüzüne?

Tabii ki bunları söyleyemedim. Hanımefendi çizgimden o sinir harbinde bile kaymadım.

"Yok, sonradan gelecek."

Yani gelir inşallah diye umuyorum.

Bunu da söyleyemedim.

"Aaa seni hayatta bırakmayız bu halde, di mi Hakan?"

Onay bekleyen gözlerle hâlâ kapının dışında bekleyen Hakan'a döndü. Ev kızın evi olmasına rağmen misafir çağırırken bile onay alıyordu adamdan. Ay ne kadar da tanıdık bir hikâye. Uzaktan bakınca mide bulandırıcı duruyormuş gerçi.

Demek ben de bi başkasının gözünde sevgilisinden ayrı adım atmayan, onsuz karar alamayan, adamın ağzının içine düşen mokar hastası bi aptal âşık görünüyordum.

Iyy, yeni yıl kararları almanın zamanı çoktan gelmiş de geçiyor bile. Tabii bu kararları üst komşumun evinde, omzuma kırmızı polar bir battaniye sarılı, Bayrampaşalı Hakan ile gergin gergin oturup mandalina yerken ve O *Ses Türkiye Yılbaşı Özel* programını izlerken almam son derece saçma olurdu, almadım ben de.

Çekirdekli ve ekşi mandalinayı çok sevmişim gibi davranarak yemeye devam ettim. Bu birbirinden bağımsız üç karakter, aslında bi çözülsek çok şey konuşacaktık da, herkes gerildiğini saklamak için saçma sapan davranmaktan, bir türlü istenen o "samimi" ortam yakalanamıyordu.

Bıçkın Hakan dayanamadı.

"Nerde senin o lavuk manitan, senin bu halin ne? Gidip kırayım ağzını yüzünü şunun."

Ay bunların mahallesinde sinirlendiği an yumrukları konuşturmak genetik herhalde. Kızcağız büyük ihtimalle beyefendinin çayını istediği koyulukta getirmedi falan diye kopmuştu o günkü kıyamet. Ali'nin şu an evrile çevrile dayak yediğini görmek içimin yağlarını eritecek olsa da, elin ayısı ile hiç uğraşacak durumda değildim. Dur diyince de durmaz bu!

Zaten Onur'dan almıştır ağzının payını.

Ali'ye olan kızgınlığım etrafımdaki herkesten, her şeyden nefret etmeme sebep oluyordu. Sırma ile Hakan'ın son derece normal geçen yılbaşı gecesi sinirlerimi iyice bozmaya yetmişti. Sıradan olmalarını, benim bu sıradanlığa dahil olmamı bir türlü kabullenemiyordum.

Viski çalmalı, kavgalı, gürültülü yılbaşı gecesi daha cazipti evet. Bu iki mutlu insanın yanında, benim için üzüldüklerini göre göre üzgün olmadığımı kanıtlamaya çalışmak çok ama çok zordu benim için.

Birbirlerine yetmeleri, başka kimseye ya da bir şeye ihtiyaçları

olmaması nasıl kanıma dokunduysa uyuyakalmışım... Çocukken de böyleydim, canımı sıkan bir şey olunca yorganın altına girer, gözlerimi sımsıkı kapar uyumaya çalışırdım. Bi şekilde de beynim düşünmeyi bırakırdı ve uyuyakalırdım. Bu sefer bilinçsizce oldu bu...

Sırma ve Hakan'ın koltuğunda mandalina yerken, turuncu bir polar battaniye (ne yazık ki üzeri tüylenmişti) altında uyuyakalmışım. Sabah güneş gözüme gözüme doğunca fark ettim...

Belki ikisinin birbirini yatağa bağlamalı, kavgalı gürültülü bir yeni yıl seksi hayali vardı ve ben bozdum!!

Bunları düşünürken bir yandan da gece inceleyemediğim evi inceliyordum yattığım yerden... Hemen hemen aynı şekle ve metrekareye sahip iki evdi benimkisi ve üst komşumunki ama o kadar farklı görünüyordu ki... Koltuğu benimkinin tam aksi yönde, benimkinin üç katı büyüklükte bir televizyon, hiç kitap yok, bolca kirli bulaşık...

"Elin kızını kitap okumuyor, bulaşık biriktiriyor diye kınayacağına kendine bak denyo" diye kendimi azarladıktan sonra battaniyenin altından kurtulup evime inmeye karar verdim.

Ali'nin eşyalarını bir güzel toparladıktan sonra kapının önüne koymam ve yüzünü bile görmeden bu işi artık bitirmem gerekiyordu. Sanki evim kilometrelerce uzaktaymış gibi bir süre daha kalıp en azından bi sabah gıybeti yapmak isterdim Sırma ile. 10-15 dakika bekledikten sonra baktım uyanmıyorlar, aşağı inmeye karar verdim.

Belki uyandılar da, gitmemi bekliyorlar... Kim bilir...

Sessiz ve minik adımlarla kapıya doğru ilerledim. Gece kapıyı kitlemeden uyumuşlardı... E tabi dalyan gibi sevgilisi var, kapıyı kitlemek en son düşüneceği şey... Ben Ali'ye ve top patlasa uyanmayacağı uykusuna asla güvenmediğim için 403.290 tane kilitle kapıyı kitliyordum.

Kapı kilidinden bile aşk analizi yapma saflığıma kendim bile kızıp mümkün olan en sessiz şekilde aşağıya indim masanın üzerindeki anahtarlarımı alıp. Hakan beni yukarı çıkarırken, Sırma anahtarları almayı düşünmüştü... Her gürültü yapışında arkalarından konuştuğum için ekstra pişman olmamı sağladı bütün bu misafirperverlik...

-37-

Anahtarı kilide sokmaya çalışırken bir şeylerin artık asla eskisi gibi olmayacağını biliyor, içten içe hissediyordum.

Bu iş de buraya kadarmış demek ki...

1 Ocak sabahı kendi evimin kapısını açamayacak kadar sersemleten bi ilişkiyi artık istemediğime adım gibi emindim. Dün gece korkunçtu ama kapıyı açamayacak kadar da değil! Anahtarı ittirdikçe bir şey geri itiyordu sanki...

Ali!

Dün gece eve gelmiş olmalıydı, kendi anahtarını kapının arkasında bıraktığı için eve giremiyordum. Bir bu eksikti gerçekten... Adamın yaptıkları yetmiyor, bi de kendi kapımın önüne koyuluyorum. İstemeye istemeye de olsa zili çaldım...

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Kapıyı açanın Ali olup olmadığını anlayamadan tüm gücüyle üzerime atlayıp, kemiklerimi kırarcasına sarıldı... Ama ne sarılmak. Bunca aydır bana bir kere bile böyle sarılmışlığı yoktur.

Onu görünce sinirimin geçeceğini biliyordum ama bu beni hayata bağlayan, ruhumu yeniden yeşillendiren sarılmaya üç saniye bile karşı koyamadım... Büyü mü, tutku mu, aşk mı, saçmalığın ta kendisi mi??

Adını koyamadığım bu bağ, bu duygu yoğunluğu yanlış üzerine yanlış yapmama, bütün yanlışları kabullenmeme sebep olsa da, karşı koyamıyordum işte. Bir süre kapıda birbirimize kenetlenmiş bir şekilde kaldıktan sonra içeri girdik...

Dün geceki kargaşaya dair hiçbir şey yoktu evin içerisinde... Ağaç enkazı toplanmış, deneyip sağa sola savurduğum kıyafetler toplanmış... Nevresimleri bile değiştirmiş...

Bunu neden yaptı bilmiyorum ama evi temiz ve derli toplu görmeyi ne kadar sevdiğimi bilirdi...

Hayatının içine sıçışını evi toplayarak düzeltebileceğini düşünüyordu.

Haklıydı da. Evi öyle tertemiz görünce kafamdaki bütün ayrılık planları yok oldu bir anda.

Neden binlerce kere denememe, her şeyden çok istememe rağmen bu çocuktan bir türlü ayrılamıyordum? Nevresimleri değiştirdiği için değil herhalde.

Onunla geçirdiğim her saniye hayatımı, kendimi, geleceğimi ve geçmişimi sorgulamama sebep oluyordu.

Yine hiçbir şey konuşmadan, tek bir özür bile dilemeden, sorunları halletmeden geçip gidecek miydi bu olay da? Yıldız'dan sonra İrem'i de Ali yüzünden kaybetmiş olduğumu düşündükçe ona tiksinti ile bakıyordum. Tabii baktığım an o bembeyaz teni aklımı başımdan almaya yetiyordu. *Twilight* filmindeki vampire tutulan salak Bella'dan bile daha salaktım...

Sabah ayazının soğuğu ve 1 Ocak'ın verdiği o tarifsiz huzursuzluk, dün geceki korkunç kavgalar, yumoş kokan ev derken masanın üzerinde duran devasa bir ŞEY dikkatimi çekti. Ne olduğunu anlamaya çalıştım, robot olamayacak kadar basit ama bir o kadar da komplike bir şey!

Ali'nin bilgisayarı!

İşte ne olduysa 1 Ocak sabahı hayatımıza giren o devasa bilgisayar sayesinde oldu. O kadar büyük ve kalındı ki, televizyon diye duvara asabilirsin, radyasyona uğramış böcekleri onunla öldürebilirsin, yakıp ısınmaya çalışsan üç kış yeter çıkaracağı alevler... 1990 yılından beri bu kadar hantal bir alet görmemiştim...

"Ali bu ne?"

"Bilgisayarım. Annemlere gittim dün gece, dönerken de getirdim."

"Senin bilgisayarın mı vardı?"

"Evet kardeşime ödevleri için vermiştim, geri aldım."

"Neden?"

"Öyle işte, ona alırım ben."

Olmayan parasıyla kardeşine bilgisayar alması mı, kızcağızın elinden ödev yaptığı aleti sırf canı istediği için alacak kadar hain olması mı, dün gece o olaydan sonra kan revan içinde annesine gitmiş olması mı?...

Ufacık diyalogdan ne kadar çok anlam çıkarmaya çalıştım...

O her şeyi yüzeysel, düşüncesizce, öylesine yaşarken ben hiç tanışmadığım kız kardeşi ödevlerini ne ile yapacak diye üzülüyordum.

Dün gece ondan ayrılmayı, onsuz bir hayatı ilk kez bu kadar kesin ve net istemiştim. Her kavgamızda olduğu gibi bunun da üzerini öylesine bir sevişme, bir iki öpüp sarılma ile kapatmaya niyetim yoktu.

Ama adam odun ve ona olan tüm zaafımın farkında.

Böbreğimi çalsa "Bende iki tane var sevgiliciğim, al tabii ki de parasını ye" diyecek kadar âşığım adama...

Bilgisayarın eve ve hayatımıza girmesiyle her şey değişti.

Başta Ali.

İşiyle ilgili bir şeyler yapacak, belki birkaç haber okuyup gündeme vâkıf olacak, hadi hiç olmadı internette bulduğu fotoğraflara bakıp genel kültürü artacak diye düşünürken 1 Ocak sabahı bilgisayarını bir açtı ve ayrıldığımız güne kadar asla kapatmadı.

Kapatmadığı gibi başından da kalkmadı.

Cool, dövmeli, yakışıklı, six packli olması yüzünden bencil, cahil, küçük pipili oluşuna katlandığım sevgilimin içinden "Kanka kantır atak mı!!" ergeni çıktı gözümün önünde.

Ali'nin eşyalarını çöp poşetine koyup hayatımdan sonsuza dek çıkarma niyetiyle başladığım gün, onun evi internet kafeye çevirmesiyle devam ediyordu.

Call center elemanı gibi kulaklıktan ağzına doğru uzanan mikrofonu taktığında benimle dalga geçtiğini sandım. Devasa bilgisayarını, en az bir o kadar devasa olan şarj aletini prize takıp yemek masasının (aynı zamanda benim çalışma masam olan evdeki tek masa) üzerine kurduğunda hâlâ müzikle ilgili olduğuna inanmak istedim bu durumun.

Bilgisayar çalışmaya başladığında öyle bir fan sesi çıkardı ki, Kadıköy'den duyulacak bir uğultu... Alet gözümün önünde can çekişiyor...

Ben aval aval suratına bakarken, oturduğu sandalyeden kalkıp yanağımdan bir makas aldı ve "Şans dile Pelo..." diyerek hızla sandalyeye geri döndü.

Kime, neye şans dileyeceğimi anlamadım. Ayy bütün kötü özelliklerinin yanında bi de kumarı mı çıktı? Annesinin bileziklerini çalıp kumar borcunu mu ödeyecek, benim pornomu çekip tehdit mi edecek? Vah başıma gelenler...

Ben ne bok yediğini anlamaya çalışırken mikrofonunu iyice ağzına yaklaştırıp, bir sansar gibi bilgisayara doğru eğilip "Selamü-

naleyküm abi" diyip klavye tuşlarına hunharca basmaya, mouse imlecini dakikada 92.049 kere tıklatmaya başladı.

O kadar seri ve hızlı hareket ediyordu ki, sanırsın CIA şifresi kıran bir hacker, genetik kod yazan bir mühendis...

Eve bilgisayarını getirmesi ve bir "gamer" olduğunun ortaya çıkışı ile her şey değişti. Zaten yıkanmayan adam artık üzerinden kokular somut olarak çıkana kadar, duşa girmez oldu. O da benim zorumla!

İnsan "Kokuyorsun artık, git yıkan" demek zorunda kaldığı birine nasıl âşık kalabilir? Kalamadım tabii. O büyük, o içime sığmayan, o hayatımı elimin tersiyle ittiğim aşk Ali'nin oyun sevdası yüzünden günden güne yok oldu.

Peyami Safa'nın *Dokuzuncu Hariciye Koğuşu* adlı kitabındaki kendisine çektirmediği acı kalmayan hastalıklı bacağı yüzünden tonla ameliyatlar olan, sevdiği kıza dahi topal ayağı, hastalığı yüzünden kavuşamayan karakter gibi hissediyordum kendimi...

Baştan beri yanlış olan bu ilişki, daha da yanlış bir şekilde devam ediyordu. Açıkçası bu yanlışlıktan, bu çirkin durumdan garip bir zevk alır hale gelmiştim. Kangren olan bacağın kesilmesindense hastalığın tüm vücuduma yayılmasını istiyor gibiydim.

Evimi, hayatımı, son olarak da çalışma masamı ele geçiren Ali'yi hayatımdan çıkarmak artık çok zordu çünkü bir hayatım kalmamıştı. O geceden sonra İrem ile konuşmaya çalışmış, bir türlü başaramamıştım.

Pek de samimi olmadığım birinden Onur ile ayrıldıklarını duymuştum laf arasında. Tabii ki biliyormuş gibi yapıp, bu durumu o kızdan duyduğumu belli etmemiştim o gün.

Demek Onur'u tek hatasında silmişti İrem.

Ne güçlü kız diye düşündüm paketin içindeki susamlı çubuk krakerleri üçer üçer ağzına tıkıştıran Ali'ye bakarken. Üzerindeki

kırıntılar, pis çorapları, yağdan kafasına yapışmış saçları, dünyanın en önemli işini yapıyor gibi tuşlara basışı... 10 saniye tiksinsem, 15. saniye yeniden içim kıpır kıpır oluyordu bu çocuğa karşı...

Onu sevmeye devam etmeye, bu durumu kabullenmeye çok ama çok çalıştım. Bildiğim tüm doğruları unutup, "Seviyorum abi, bana ne çalışmıyorsa, yalancıysa, bütün gün oyun oynuyorsa..." diyip bana bu ilişkinin bir şeyler katabilme kırıntısına dahi inanmaya çalıştım.

Ama yok, kendiyle birlikte beni de dibe çekiyor adam. O bütün gün oyun oynarken ben de bütün gün kucağımda bilgisayar, yatay pozisyonda dizi izleyerek geçiriyordum vaktimi.

Arada oyundaki ekip arkadaşlarına sinirlenip küfürler saçıyor, kulaklığı, mikrofonu bir kenara atıp sigara yakıyor, evi duman altı yaptıktan sonra tekrar oyununa devam ediyordu.

Bir süre sonra aynı evin içinde birbirimizi hiç görmez hale geldik. Zaten geç yatan bir insandı ama oyuna düştüğünden beri sabah 6-7'den önce yatağa gelmez olmuştu. Ben de 12'de yatan biri değilim ama sabah 7'ye kadar oturmak da manasız geliyordu her ne kadar erken kalkmam gerekmese de...

Sabah yatıp, hava karardığında kalkarken Ali, ben 9-10 gibi güne başlayıp, bütün işlerimi halledip, mal gibi evde oturmaya devam ediyordum. Ali sayesinde zaten minimumda olan sosyal hayatım da yok olmuştu.

Severek görüştüğüm iki arkadaşımla da onun yüzünden görüşmediğim gibi o iki arkadaşımın ilişkisi de Ali yüzünden bitmişti.

Bu olayları duyan diğer tanıdıklarım da haklı olarak benimle aralarına görülmez bir duvar örmüş, resmen beni arkadaşlıktan atmışlardı. Bunu anlamayacak kadar aptal olmadığım için artık kimseyle görüşmeyi ben de istemiyordum açıkçası...

Sıkıntıdan bütün gün yemek yaptığım için gitgide enine doğru

genişleyen kıçım, aldırmayı neredeyse bıraktığım kaşlarım, iletişim kurmadığım bir aşkım ile kış geçmekte idi.

En son elektronik müzikleri dinlemek için girdiğim youtube'a *"Divriği pilavı nasıl yapılır?"* yazdığımda bu gidişata bir son vermem gerektiğini anlamalıydım, o an da anlamadım.

O öğleden sonra market alışverişi için dışarı çıkmıştım. Yağmur hafif hafif çiseliyordu, şemsiyem yoktu, "Saçlarım zaten pis, temizlenmiş olur işte" diye düşüne düşüne markete doğru ilerliyordum. Ben dönene kadar Ali uyanmamış olurdu, o uyanana kadar kahvaltısını hazırlardım. (6 yumurtadan menemen ya da 5 tane çift kaşarlı tost...)

Tüm bu paçozluğum içinde neyse ki müzik dinlemeyi hâlâ bırakmamıştım. Kulaklıklarım kulağımda, en dımtıs müzikle Cihangir yokuşlarını çıkarken telefonum çalmaya başladı.

İrem!

Bilin bakalım ne oldu? Her heyecanlandığımda olduğu gibi kakam geldi. Yolun ortasında yapamayacağımdan ve arayan ruh eşim, can yoldaşım olduğundan zihnimden hemen başka şeyler geçirip hacet durumundan kurtardım kendimi. Bi nevi kakamı kovdum, içe doğru sıçtım!

"Pelin, ben gidiyorum."

"Alo İrem, naber?"

"Bırak samimiyetsizce naber falan demeyi. Biz Onur ile ayrıldık, duramıyorum buralarda Berlin'e gidiyorum. Sen de gel."

"Ne zaman?"

"Yarın sabah."

"Neden ayrıldınız?"

"Mal mısın abi? Ne demek neden ayrıldınız?"

"E iyiydiniz ama konuşuyordunuz o gece."

"Konuştuk ve devam etmeyeceğine karar verdik. Nisanda zaten gidecektik ya işte, şimdi gidiyorum."

"E işler?"

"İş mi yaptığımız var, babamla konuştum, ofis işini de anlattım. Biliyomuş zaten kirayı yediğimizi."

"Ne dedi?"

"Berlin'de tanıdığı varmış, bizim için onunla konuştu, yaz sonuna kadar kalabilecekmişiz orda."

"İkimiz mi?"

"Evet. Burdaki evleri de kiraya veririz. Orada zaten buluruz yolumuzu."

"Sen yapmışsın bütün planı."

"Bu planı birlikte yapmadık mı Pelin? Bi kaç aydır bahsi geçmiyordu o kadar."

"Yaptık."

"Eee ne diyorsun. Vizen var di mi?"

"Var."

"Mal mal susmasana kızım, hadi işte alıyorum biletleri. Sen kesemeyeceksin kangren olmuş organı, ben kesiyorum senin için."

"Bana bi kaç gün izin var, Ali ile konuş..."

"Sikerim Ali'yi de seni de. Kendine gel artık. Daha ne olması lazım aklını başına toplaman için?"

"Ya hayır demiyorum, çok ani oldu o kadar."

"Spontan ol diye bi yerlerini yırtan sen değil misin? Oturup karnıyarık mı pişirmek istiyorsun patlıcanlarını yemeyen bi asalak için?"

"Hayır."

"Ben gidiyorum. Seninle gitmek istiyorum. Yeni yolumuzu birlikte çizelim istiyorum."

"Ben de."

"O zaman? Aklını başına toplaman için daha ne olması lazım?"

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Artık senin için mücadele edemeyeceğim. Benim de bir hayatım var ve şu an en az seninki kadar boka sarmış durumda. Kendine iyi bak Pelin. Berlin'den fotoğraflarımı layklarsın artık."

Acımasızca kapattı telefonu.

Sinir olmuştum. O kadar haklıydı ki, damarlarımdan akan tüm kanla, bütün hücrelerimle, tüm varlığımla nefret ediyordum ondan.

Bu kadar cesur olmasından, beni düşünmesinden, her şeyi yoluna koyabilme ihtimalinden, babasının zengin oluşundan, her şeyinden ama her şeyinden nefret ediyordum İrem'in.

Telefon konuşması sırasında markete gelmiş, sepetimi doldurmuştum bile. Telefonu kapattığımızda koca bir kalıp Ezine peyniri ve tam buğday unlu tost ekmeği paketi ile marketin kapısında aval aval dikiliyordum.

Üzeri kedi kokan, aşırı yaşlı ve saçı aşırı krapeli teyze tarafından itelenince yolun ortasında durduğumu fark ettim.

Ulan mendebur, hayatımızı sorguluyoruz burda, bi müsaade et. Kediyi her dakka doyurursun.

O an ekmeği bırakıp Ezine'yi çantama atıp önüme çıkan ilk taksiyle havaalanına gidip İrem'den de önce Berlin'e gitmek istedim. (Peyniri götürüyorum çünkü oranın Türk marketindeki beyazpeynirler burdaki gibi değil. Her şeysiz yaparım, Ezine'msiz asla...)

Ama nereye atlayıp gidiyorsun? Bunun vizesi var, TL'leri euro yaptırması var, ödenmemiş faturaları ödemesi var... Var oğlu var...

Aslında yok da işte, insan kendini haklı çıkarmak için, kendine bile bahaneler uyduruyor.

Başta Ali var! Çocuğum olsa babasına bırakıp kaçmak daha kolay olurdu. En azından sadece vicdan azabı ile baş etmek gerekirdi. Ali gibi birini bırakıp gitmek ise imkânsıza yakın bir şeydi.

Eve geldiğimde uyanmıştı. Şaşırdım. Aldıklarımı yerleştirirken bilgisayarının başından kalkıp bana sarıldı, yardım etmeye başladı. Ay içine mi doğdu ne!

Ya da malum oldu...

Ben ısrar etmeden duşa girdi, kahvaltısının bulaşığını yıkadı...

Yemin ederim erkek milleti bazı konularda dünyanın en aptalı olsa da, böyle şeyleri hissediyorlar. Kapıdan girdiğim andan itibaren pasaportumun yerini, koyacağım kıyafetleri, ona yazıp yazmamak arasında kaldığım veda mektubunu düşünüyordum.

Bu devirde ne mektubu di mi? Benim de aklıma her medeni insan gibi mail yazmak geldi lakin mail adresinin şifresini hatırlamadığı için, ben yazdığımla kalacağım beton bina gibi uzun maili...

Bir yanım kıymetini bilmeyeceği için tek bir kelimeyi bile hak etmediğini söylüyordu... Diğer yanım hayatının aşkından bir veda etmeden mi kaçacaksın diye darlıyordu boğazımı...

Her iki şekilde de bu iş kafamda bitmişti. Artık içimde ona baktığımda eriyen dağlar, taşan ırmaklar yoktu. Bana yaşattığı acıları, mutsuzlukları görüyordum sadece. Çok mutlu da olmuştuk ama o beni mutlu etmemişti, onun mutlu olmasından ben mutlu olmuştum o kadar.

Ben gidince de mutsuz olmayacağına emindim...

Bunca yılın verdiği birikim ve sinsilikle bu işi Ali'ye hiç belli etmeden halletmeye karar verdim. Zaten bana ve dış dünyaya karşı o kadar umursamazdı ki, önünde açıp bilgisayarı bilet alsam, kafasını kaldırıp bakmayacak, baksa da anlamayacaktı.

İrem'e whatsapp'tan durumu anlattım. Yıldız'ı da aramak, onu da alıp gitmek istiyordum. Onun o naïf dostluğuna o kadar ihtiyacım vardı ki... Senelerdir kimsenin yerle bir edemediği o saflığına, temizliğine en çok Berlin'in kirliliğinde ihtiyacımız olacaktı...

-38-

Ali sabahlara kadar oyun oynayıp, akşama kadar uyuduğundan bilettir, vizedir vesaire tüm hazırlıkları ondan gizli halletmek hiç de zor olmadı. Ta ki bir noktaya kadar...

Bir gece her zamanki gibi yemek yapmış, uzun bakışmalarla bir bölümü 1,5 saate uzanan bir dizi izledikten sonra sabahın köründe kalkmak üzere yatağıma geçmiştim. Ali ile yemekte birkaç cümle konuşmuş, onun dışında iletişim kurmamıştık. Gecenin bir yarısı çığlık çığlığa bana seslenmesiyle yerimden sıçrayarak uyandım.

"Peloooo, Peloooo!"

"Efendim Ali, ne oldu?"

"Communication ne demek?" (yazıldığı gibi okuyor)

"Ne?"

"Commm mmuuu..."

"Dur geliyorum..."

Uykulu gözlerle yataktan kalktım. Call center elemanı gibi, kulaklığından ağzına doğru uzanan mikrofonuyla sandalyeye tünemiş, uykusuzluktan bambaşka bir insana dönüşmüş, tövbe yarabbim Gollum gibi bir şey olmuş sevgiliciğim...

İngilizce bilmediği gibi öğrenmeye de asla niyeti olmadığı için oyundaki her anlamadığı kelimeyi, cümleyi bana sormaktan hiç-

bir zaman tereddüt etmezdi ama uykumdan uyandıracak kadar kendini kaybettiği hiç olmamıştı.

Bilgisayarın diğer ucundaki ecnebi herifin tekiyle onun için iletişim kurduktan sonra yatağa geri döndüm.

Yattığım yer buz gibi olmuştu. Soğuk kış gecelerinde beni koynunda ısıtması gereken sevgilim, gökkuşağı renkli pelerini olan bir canavar karakteri savaştırırken yatağa geri yatıp uyumaya çalıştım.

O ise klavyenin tuşlarına peşinde Azrail varmışçasına bir hırsla basmaya, Türk oyuncularla kavga eder gibi konuşmaya devam ediyordu.

Soğuktan, sinirden değil, mutsuzluktan uyuyamadım bir süre. Kim böyle olacağını tahmin edebilirdi ki bu ilişkinin...

Kendimce her türlü zorluğa (zorluk dediğim Ali'nin ortalık karıştırmaları) göğüs germiştik ama aramıza antika bilgisayarı ve on üç yaşındaki bir ergenin oyun oynama isteğinden daha fazla olan oyun düşkünlüğü girmişti...

Bir süredir kilo alsam da işvesi cilvesi yerinde, işi gücü olan, kendince de zeki bir kadındım ve sevgilim benimle vakit geçirmek yerine büyü bozma baltasını satın almak için bir adamı ikna etmeye çalışıyordu sabahın beşinde...

Ben dahil hiçbir hemcinsim bu muameleyi hak etmiyor. O baltayı kafasında parçalamak istediysem de, sesimi çıkarmadım. İçimde bir yanım onun bu ciz halini bile seviyordu çünkü.

Uzun süreli vizeye başvurmak için halletmem gereken birkaç evrak kalmıştı zaten... Ondan sonra annesinin evinde, yeni nesil Arda Turan olma hayalleri kurarak bol bol oyununu oynardı...

-39-

Dışarıda inanılmaz bir kar yağışı olduğu için Ali uyanmadan halletmem gereken işleri halledemedim. Heriften kaçacağım diye bu genç yaşımda Cihangir yokuşlarında kıçımı başımı kırmak istemiyordum... Kendime atıştırmalık bir şeyler hazırlayıp, bilgisayarımdan *Girls* dizisinin izlemediğim birkaç bölümünü arka arkaya izlemeye başladım.

Koca götlü Hannah bile benden mutlu diye bir miktar sinirlendikten sonra Ali'nin kapıyı bok gibi bir surat ile açıp uyanmasına şaşırdım... Şaşırdım çünkü saat henüz 11'di ve Ali son birkaç haftadır güneş batmadan, yani akşam olmadan kalkmıyordu...

Suratsızlığı şaşılacak bir şey değildi... Uyandıktan sonra 1 saat kadar hiçbir şey konuşmadan oturur, eserlerse bi iki cümle iletişim kurar, sonra oyununun başına oturur, ben surat asınca benimle mecburen bir şeyler izler, izlediğimiz şeyin yarısında ben uyuyakalırım ve kapanış...

O ne kadar iletişimsiz ve öküzse ben de o kadar sıkıcı bir insana dönüşmüştüm... İrem de gidince olmayan sosyal hayatım iyice bitmişti...

Sapık postacı bile uğramaz olmuştu.

Ali tuvaletten çıktıktan sonra masanın üzerindeki bilgisayarının altından birkaç kaâğıt çıkarıp sallamaya başladı...

"Bunlar ne Pelin?"

"Ne onlar bakayım?"

Kâğıtları daha şiddetle sallayarak yanıma geldikten ve sert bir şekilde kucağıma bıraktıktan sonra evin içinde dolanmaya devam ediyordu.

Hasiktir, vize belgelerim!

Fotoğraflardan sigortaya, dilekçeden başvuru formuna her şeyi bulmuş!

Ama nasıl??

"Sen yine benim çantamı mı kurcaladın Ali?"

"Çakmak arıyordum, bunları buldum."

"Sigarayı bırakmadın mı sen?"

"Sen de bırakmadın mı? Çantanda sigara da çakmak da vardı."

Haklıydı, ikimiz de aynı bokun soyuyduk. Birbirimizden kopamamamızın sebebi birbirimiz kadar kötü karakterli insan bulamayacak olmamızdı...

Sanki kâğıtları ilk kez görmüşüm gibi sessizce inceliyordum.

"Cevap versene, beni bırakıp nereye gidiyorsun? Beni bırakıyor musun? Lütfen gitme. Yaptığım bütün hataların farkındayım, neden böyle yapıyorum ben de bilmiyorum. Senin beni bırakıp gidecek olduğunu düşünmek, senin şu koltukta oturmadığın bir sabaha uyanma fikri bile kafayı yedirdi dün geceden beri. Oyunu sildim, bilgisayarı da geri götüreceğim. Yaptığım bütün hataları telafi edeceğim, gör bak o ilk gün âşık olduğun adamı sana geri getireceğim."

Gözünden yaşlar süzülürken ben çoktan beynimin yarısını yitirmiştim bile.

Eşşolueşşek madem her şeyin farkındaydı, yaptığını köpek gibi biliyordu neden düzeltmek için adım atmadı? Demek eşya kurcalama huyu ilk kez bir işe yaradı, onu terk edeceğimi anlar anlamaz birtakım kararlar almış.

Ben, beni asla sevmediğini, mecburiyetten benimle birlikte olduğunu düşünürken meğer içten içe âşıkmış kuzucum bana.

Ne kuzusu, kendine gel!

O gözleri nemlenmiş, dizlerime kapanmış bir şekilde kafasını kucağıma koymuş ona sarılmamı beklerken, ben vize belgelerinden bi şey eksilmiş mi diye kontrol ediyordum aslında...

Adamın huyu suyu ortada, bana böyle gözyaşı döküp, gidemeyeyim diye aralarından bi kaç bi şeyi yırtıp çöpe atmıştır bile...

Kafası dizlerime dizlerimde, o kadar çaresiz, o kadar savunmasız, o kadar kendinden nefret eder bir haldeydi ki aslında...

Ona olan zaafım yine devreye girdi ve dünyanın en mantıksız, gereksiz, anlamsız yalanını söyleyiverdim.

"Sana sürpriz yapıyordum, ikimiz için vizeye başvuruyorum."

Hayır ne gerek var? Adamın götü üç buçuk atmış zaten onu bırakıp gideceksin diye... Kendi kendine değişmeye karar vermiş, her şeyin farkında, sen neden bu avantajı yine dezavantaja çeviriyorsun?

"Ama benim pasaportum yok ki?"

Pasaportu olmadığını bildiğim için aslında söyledim bunu. Onun kendisine bir pasaport çıkarması, Obama'nın üçüncü kez başkan seçilmesi kadar, Gülben ile Hülya'nın barışması kadar imkânsız bir şeydi... Adam daha çoraplarını değiştirmiyor, binlerce belge toplayıp vizedir, pasaporttur uğraşıp benimle Berlin'e gelmesinin imkânı yok. Bunu bildiğim için bu yalanı söyledim.

Belki onu ne kadar düşündüğümü anlayıp, beni birazcık daha sever diye...

Aylardır yaptığım tek şey onu düşünmek olsa da, ona sevgimi daha da vermek, bu sevginin altında daha da ezilmesini istiyordum sanırım. Karşındaki bunu anlamak yerine bu sevgiyi sömürüp, hayatımı mahveden biri olsa da ben hâlâ "severek öldürmek" eylemi içindeydim.

Söylediğim yalanın ortaya çıkmaması için belgelerim hazır olmasına rağmen vizeye başvurmadım.

Onun pasaportu için gerekli olan belgeleri bir tanesi bile günler geçmesine rağmen hazırlamıyordu. Bir hafta boyunca bilgisayarın başından kalkıp anasının evinden gidip kimliğini bile almadı herif.

Arda Turan'ın, tatil için birkaç günlüğüne İstanbul'a geldiğini, bu birkaç günü de mahallesi Bayrampaşa'da geçirdiğini duyunca nedense kimliğini alası geldi!

Avrupa'ya gitmek, dünyayı görmeye başlamak onun için Arda Turan'ı görmekten daha önemsizdi. Arda söz konusu olunca mahalleye gitmek için bahanesi oldu...

Ben de Arda'nın onunla evlenmesini bekleyen Sinem gibi bekledim durdum... Bekledim, bekledim, bekledim...

Randevudur şudur budur derken 1 ayı bulan bir süre içinde pasaportunu çıkartabildik.

İrem çoktan Berlin'e gitmiş, her gün olmasa da iki günde bir yanındaki Alman oğlanların değiştiği, halkı kin ve düşmanlığa sevk eden fotoğraflar yolluyordu ha bire... Kız bir kere bile Onur'u sormadı ya arkadaş... Ben olsam emniyet amirine kadar bir şekilde ulaşır, mobese kameralarından Ali'nin ne yaptığını izlerdim bütün gün.

Allah akıl fikir dağıtırken ben parmak kaldırıp "Bu akıl fikir âşık olana kadar kalsın bende, sonra hepsini alın tamam mı Allahcığım??" dedim galiba.

Günler, haftalar bir şekilde geçerken ilişkimizde ne bir ilerleme, ne de bir gerileme vardı. Artık ortalık karıştıracağı bir olay olmadığı için her biri birinden daha sıkıcı, daha tekdüze, daha eğlencesiz günler günleri kovalamaktaydı...

Ta ki 14 Şubat'a kadar her şey olağanca sıradanlığıyla devam etti.

27 yıllık ömrü hayatımda ilk kez bir 14 Şubat'ta sevgilim vardı ve bu saçma güne her ne kadar karşı olsam da, hormonlarım beni ele geçirmek için hazırda bekliyorlarmış sanırım. Sen beni almasın mı bi heyecan, bi coşku... Gözlerinden kalpler çıkan samimiyetsiz emojiye döndüm...

Oysaki hayattaki genel duruşumu özetleyen tek bir emoji vardır: gülen bok!

14 Şubat geldikçe, dünyanın en romantiklikten uzak –hatta son zamanlarda insanlıktan da uzak– erkek arkadaşı ile 14 Şubat'ı kutlamak için birtakım hazırlıklar yapma isteği geldi içimden.

Hazırlık dediğim de öyle yerlere gül yaprakları döküp, romantik bir yemek hazırlamak değil... İkimizin de çok sevdiği bi DJ performansına bilet aldım. 14'ünde olmasa da 15'indeki gece bir halvet, bir şehzade peydahlama girişimi olur herhalde diye umut etmekteydim...

Tabii ki de hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı. Yine yine yine!

14 Şubat için heyecanlandığımı belli ettiğim an Ali'den hiç beklemediğim bir tepki aldım. Tepki alabilmiş olmak bile bi şeydi aslında, neyse...

"Kızım kezo gibi 14 Şubat'a heyecanlanıyor musun, bu ne hal ya?"

"Ya karanfil al demiyorum ama bi şeyler yapalım o gece..."

"Ne yapıcaz ya?"

"Yemeğe falan çıkmıycaz tabii ki de, hediye de istemiyorum, o gece bilgisayarını açma yeter."

"Ee napıcam peki?"

"Ananın amını."

"Vurulduğum cool kadın bu değil Pelin kendine gel."

"Sen gel asıl, bi geceyi bile benimle geçirme fikri seni çıldırtmaya yetti farkında mısın?"

"Bebeğim her günü, her geceyi birlikte geçiriyoruz ya zaten."

"Tamam bi şey yapmayalım."

Dallamaya bak, tanıştığımız günden beri bir mağara adamına evrilen kendisi, özel bi gece geçirmek isteyince ben cool kadın çizgisinden kaymış oluyorum...

Tipik bir Türk kızı tribini attım.

Bilmeyenler için tipik Türk kızı tribi: Ne kadar bozulsan da, sinirlensen de konuyu "Yok bi şey" diyip surat asarak, karşı tarafla iletişim kurmadan kendi içinde kudurup kudurup, kendini yiyip bitirmek.

Maşallah yürümeden önce bunu öğrenmişim ben...

-40-

14 Şubat'ın geldiğini, mail kutumdaki "Sevgilinizi otelimizde şımartın, ayaklarından çikolata şelaleleri yalayın" temalı saçma mailler olmasa bilmeyecektim. Bir de telefonumda beliren "doğalgaz faturası son gün" uyarısı ile fark ettim tarihi...

Faturayı mı ödesem, beğendiğim botu mu alsam diye kendi kendimi yiyip bitirirken Ali beni son derece şaşırtarak her zamankinden erken uyandı o gün. (Evet güneş batmadan uyanınca şaşırıyoruz.) Ve bu erken uyanmaları hayra alamet olmadığından kim bilir yine neyi kurcaladı, hangi eski defterleri deşti de günümün içine sıçacak diye düşünürken kendisinden beklenmeyecek bir insaniyetle günaydınını diledikten sonra, elini yüzünü yıkayıp, tuvalette telefonundan bir süre oyun oynadıktan sonra, ikimiz için tost yaptı ve öğlen kuşağını izleyerek tostlarımızı yedik.

Aynı evde yaşadığım adamla bir tost bile paylaşabilmek gözlerimi yaşartır olmuştu. Regl öncesi psikolojisi böyle bi şey işte. Ya da evlilik...

Dünyanın en anormal duygularını hissettiğin adam zamanla dünyanın en sıradan şeyi haline dönüşüyor ve sen dünyanın en sıradan şeylerini o adamla yapmayı dünyanın en anormal şeyi gibi algılamaya başlıyorsun.

Allah âşıklara akıl fikir versin!

Tostlarımızı yedikten ve televizyondaki 25 yıl önce markete diye çıkıp bir daha eve dönmeyen eltisinin oğlunu arayan kadını bir süre izledikten sonra Ali dışarıda birkaç işi olduğunu söyleyip üzerini giyinerek apar topar sayılabilecek bir hızla dışarı çıktı!

Laaaaaann! Kesin bana hediye alacak! Unutmadı bugünü oleeyyy!

Aylarca hiçbir duygusu olmayan bencil bir robot olduğunu kanıtlayan yüzlerce davranışı olsa da, Türk kızı tribim işe yaramıştı. Ay inşallah ayıcık mayıcık almaz.

Her ne kadar romantik olmasa da, bi şişe içki alması bile kabulüm.

Seksi dantelli don mon da olur... Onunlayken bi kere giyer, Berlin'e gidince sarışınları şaşırtmak için çeyizime koyarım...

Acaba ne alacak, ne zaman verecek diye düşünürken gaza gelip nevresimleri değiştirip, evi bir güzel temizledim o soğukta. Duş aldım, dizi izledim, adam hâlâ yok... Hava karardı, karnım acıktı, saçlarım kurudu... Tam bacaklarımda beş yıldır lazer epilasyona gitmeme rağmen hâlâ bitmeyen, birkaç tüyü cımbızla yolmaya başladım ki kapı çaldı.

Anahtarı olmasına rağmen kapıyı çalıp beni rahatsız etmeye bayılıyordu...

Ben koltuktan kalkana kadar kapıyı kendisi açmıştı.

Hem zile basıp hem kapıyı açacak kadar mutluydu.

Lan ne aldı, tek taş?? Parası yetmez ki...

Evlenme teklif ederse ne yaparım? 14 Şubat'ta evlenme teklif edecek kadar yavan olduğuna mı üzüleyim, vizyonsuzluğuna mı yanayım?

Ayıp olmasın diye hayır da diyemem. Ay evlendiğimle kalıcam...

Kapıyı açtığında sırıtıyordu.

E insan 39.094 yılda bir aynı hizaya gelen gezegenler misali, 34.030 yılda bir iyi ve doğru bi şey yapınca övünebildiği kadar övünmek istiyor herhalde...

Onun haklı gururunu yaşamasına izin verdim. Eşşek kadar herif olan çocuğu ipad'i ağlamadan bıraktı diye gururlanan yeni nesil anneler misali yanaştım ona.

Aslında hâlâ ufacık bir oğlan çocuğu olduğundan daha ayakkabılarını çıkarmadan cebinden bir kâğıt çıkardı.

Önce mektup sandım, baktım daha kalın, kartonumsu bir şey...

"Yaaaa, Aliiiii."

"Heheh anladın di mi hediye için çıktığımı."

"Anladım da, anlamlandıramadım."

"Eee bebeğim kuzun böyledir işte. Kadınımı şaşırtmayı severim ahuhsuhs."

Ay yoksa o da mı bilet aldı benim aldığım konsere? Birbirimize aynı hediyeyi almış olmamız aslında benim için en romantik şey olurdu. Kalplerimiz bu kadar bir işte...

Elimdeki cımbızı bırakıp, koltuktan kapıya doğru ilerlerken dikdörtgen şekilde katlanmış kartonumsu şeyi bana uzattı...

Üzerinde en bilindik bankamız olan bankanın logosu...

Bir banka hesap cüzdanı!

Nasıl yani, ne alaka?

Biliyordum işte biliyordum! Aslında babası Türkiye'nin en zengin adamlarından ve o bir nevi detox niyetine benimle eve kapanıp, işi gücü olmayan, okuma yazma bildiği bile şüpheli olan bi canlı gibi davranıyordu. Bunların hepsi birer oyundu!

En büyük zevki pahalı otomobiller ve kayak yapmak olan, ailenin haşarı çocuğuydu! Bu banka hesap cüzdanı da ikimiz adına açılmış, milyonlarını artık ortak kullanabileceğimizi gösteren, bir nevi benim ona katlanma ödülümdü!

Saniyenin milyonda birinde milyonlarca senaryo yazabilirdim. Tabii ki elime verdiği şeyin banka hesap cüzdanı olduğunu anlamamış gibi yaptım... Cingöz hatunlardan her zaman tırsar bu erkek milleti, azcık aptalı oynamakta fayda var.

Sanki hiç heyecanlanmamışımcasına ağır hareketlerle üçe katlı olan kartoneti açtım.

Ali adına, bankanın Cihangir şubesinde bugün açılmış vadesiz bir hesap, Hesaptaki para miktarı: 0 Türk lirası.

SIFIR TÜRK LİRASI.

Bomboş ve yeni açılmış bir hesap cüzdanı... Ve adam hediye diye elime tutuşturuyor.

Öküzlük olmasın diye içimden gelenleri söylemedim. Ne yangınlar, ne fırtınalar kopuyordu ama hepsini yuttum, yuttum... "Bu ne amın oğlu?" diyecek mecalim bile kalmamıştı çünkü.

Yine, yeniden bir Ali saçmalığı ile karşı karşıyaydım...

"Tabii merak ediyosun şimdi bu ne diye."

"E haliyle..."

Yüzümdeki domuzluğu gizleme ihtiyacı duymuyordum artık.

"Araştırdım, vizeye başvurmak için hesabında bi miktar para olması gerekiyormuş."

"Evet?"

"İşte, benim o parayı koyucak banka hesabım yoktu, gittim onu açtırdım bugün. Yani Berlin'e gidebiliyoruz."

Lütfen biri beni hemen şuracıkta 32 yerimden bıçaklayabilir mi?...

Sakat kalmayacağımı bilsem, öleceğim garanti olsa camdan atlayacağım...

Adam bana Sevgililer Günü hediyesi olarak kendisine banka hesabı açtırmış!

Nasıl bir insanın banka hesabı olmaz ki hem? Uzayda mı yaşıyorsun mübarek, hangi dağda gizlendin bunca sene?

"Nasıl yani senin banka hesabın yok muydu?"

"Yoktu."

"E bi kart kullanıyodun?"

"O ablamın ek kartıydı. Seninle kalmaya başlayıp ona gitmeyince aldı kartı elimden."

Adamın her cümlesi faul, aldığı her oksijen israf... Sevgili bulup ailesini umursamaması mı, bu yaşta hâlâ ablasının sırtından geçiniyor oluşu mu, yüzsüz gibi bunu gülerek anlatması mı...

"Bebeğim sevinmedin mi ya? Niye öyle boş boş bakıyorsun? Al sorumsuzsun dedin, gitmek istemiyorsun dedin, her şeyi hallediyor Ali'n işte..."

"Bir buçuk ay geçmedi mi Ali bizim konuşmamızın üzerinden?"

"Geçti, işte bütün gün oyun oynamadım ne lazım ne değil diye araştırdım. Bugünü özel kılmak istiyordun, hesapla şenlendirdim. Hadi gel o sevdiğimiz soslu dönerden söyleyelim."

"Yemiycem ben karnım tok."

"Hadi huysuzluk yapma, bak ben ısmarlıyorum."

"Neyle?"

"Oyunda büyülü baltamı sattım."

"İyi bok yedin."

"Ya gel et seni neşelendiricek, bunu ikimiz de biliyoruz. Hem iyi para verdi enayi, tatlı da söyleriz."

"Onu da bir buçuk söyler miyiz?"

"Söyleriz be Pelom, sen yeter ki iste."

"Yok ya, tatlı yemeyelim, domuz gibi şiştim."

"Ben seni böyle ele gelir daha çok seviyorum, neydi o kara kuru halin öyle..."

-41-

Ali'nin Sevgililer Günü hediyesi olarak elime boş bir hesap cüzdanı sıkıştırmasının üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti.

Vizelerimiz çıkmış, havalar ısınmaya başlamış, kombi daha az yanar olmuş, Ali de nispeten daha insancık hareketler sergiler hale gelmişti bu bir ay içinde.

Belgeleri toplayıp vizeye başvurmak başlı hem onun için, hem benim için, hem ilişkimiz için başına işkence dolu bir süreç olsa da ilk kez yurtdışına çıkacak olma hayali onu bilgisayar başından uzaklaştırmış, gerçek dünyaya daha da yaklaştırmıştı.

Berlin'e gittiğimizde onu terk etme planlarımdan git gide uzaklaşıyordum o normal bir sevgili oldukça... Oyundaki bütün baltalarını, renkli kanatlarını, tabancalarını satıp hiç de fena sayılmayacak bir para kazanmıştı. Biri ki ufak performans işi de alınca cebi iyiden uçak biletlerimizi almayı teklif edecek kadar para gördü!

İyi de, ben sadece gidiş bileti alıp, burada kesemediğim kangren ilişkiyi orada bitirecektim. Arada da bulamaz, peşimden gelmek istese de gelemez, kalmak istese de kalamaz...

İstanbul'da adamı evimden kovup ayrılırsam, gözünün dönmesi ve beni tenhada kıstırma ihtimalini göze alamayacağımdan en doğru seçim Berlin'de ayrılmak gibi geldi...

Hem oraları, Alman hatunları görünce beni unutur, bana sarmaz diye düşündüm. Planım biletleri almayı teklif edene kadar iyi işliyordu. Normal hayata biraz daha dönmüş olabilirdi ama hâlâ aşkımdan yanıp tutuşmuyordu. Bensiz bir saniye bile geçirmek istemiyordu o ayrı. Duşta biraz uzun kalsam panikle içeri girip beni kontrol ediyordu. Bi bebeğin emzik bağımlılığı gibi bir şey...

Artık insanların sabah işe gitmek için uyandığı saatte yatağa gelmek yerine daha insani saatlerde uyumaya bile başlamıştı. Bir cuma gecesi bütün yaşıtlarım bar tuvaletlerine HIV kapmakla meşgulken, ben regl sancıları eşliğinde uyumaya çabalıyordum.

Aldığım ağrı kesicililer yüzünden yarı baygın bir şekilde yatarken tek istediğim Ali'nin bilgisayar başında yorgun düşüp yanıma gelmesiydi. O yanıma yattığı an ağrımın geçeceğini biliyordum. Her gece sabaha karşı yatağa gelir, beni uyandırmamak için sessizce hareket ettiğini düşünür, üzerimi örter, sarıldığında uyanacağımı bildiği için sadece elimi tutardı.

El ele uykuya dalan iki salak âşıktık işte...

Ve ben her gece o odaya adım attığı an uykumdan uyanır, elimi tutmasını beklerdim...

O gece de uyumak üzere yanıma geldiğinde içimi bir ferahlık kapladı. Pijamasının paçalarını günlerdir değiştirmediği çoraplarının içine sokup yanıma kıvrıldı...

Tam yattığı sırada telefonu titremeye başladı. Gecenin sessizliğinde o bızzz bızzzz sesi bütün Cihangir'i inletiyordu adeta. Duymadığımı düşünüp zaten sessizde olan telefonun titreşimini de bir tuşla durdurup, birkaç dakika yanımda yattı. Bi iki kı-

pırdandıktan sonra kalktı ve odanın kapısını sessizce kapatıp tekrar salona döndü!

İşte aradığım fırsat. Beni aldatıyor!

Hem de suçüstü yapacağım ve ayrılmak kolaylaşacak.

Odadan çıktıktan sonra bir süre bekledim. Benim sevgilimi cuma gecesi 3'te arayan orospuya da, Ali'ye de haddini bildirmek üzere hınçla yataktan kalktım.

Ali sesi bana duyulmasın diye cama tünemiş bir şekilde fısır fısır telefonla konuşuyordu.

O an adeta yer ayaklarımın altından kaydı...

"ALİ!"

Tek hecelik ismini öyle bir tonda söylemiştim ki, camdan düşecek gibi olup, son anda toparladı ve içeri girdi.

Sevgilisi içeride uyurken, gecenin 3'ünde cama tünetip gizli gizli konuşulacak kadar gözünü karartmasını takdir ettim aslında.

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Serhat aradı."

"Yalan söyleme... Sen görüşüyor musun ki onunla hem?"

"Evet, senden gizli gizli bi kaç kez buluştuk."

"Neden gizli?"

"E sonuçta sen istemedin arkadaşlığımızın sürmesini."

"Pardon?"

"E ilk başlarda onunla yakınlaşıp benimle sevgili olunca bozuldu çocuk."

"Bu şimdi ben görüştürmedim mi oluyor? Başarısız arkadaşlık ilişkilerine beni bahane etme."

"Ya Pelo ne saçmalıyorsun gece gece?"

"Ben mi saçmalıyorum? Gecenin 3'ünde gizli gizli konuşucam diye geberecektin. İnanmıyorum Serhat'la falan konuştuğuna. Ona sormayacağımı bildiğin için uyduruyosun. Kim o kız?"

"Ne yalanı, ne uydurması, al bak telefonumu..."

"Ver!"

Çakaaaal, "Ay yok o senin özelin, ben öyle bi insan değilim" diyeceğimi falan düşündü herhalde. Modern, anlayışlı, sevgilisinin özeline saygı duyan kız numarası yapamayacak kadar sinirliydim. Uzattığı gibi alıp son aramalara baktım. Gerçekten de Serhat'la 2-2,5 dakika süren bir telefon konuşması yapmıştı.

Gerçek bir sinsirella olarak telefonun elimde olduğu bi kaç saniye içinde elbette diğer aramalarına da baktım. Garibimin son arama listesinde annesinden gelen cevapsız çağrılar ve benim aramalarım dışında hiçbir görüşme yoktu.

Yalnızlığına üzüldüm.

"Eee ne istiyormuş Serhat?"

"Boş ver, hallettik biz."

"Neyin gizemi bu Ali? Ben camda yakalansam beni camdan atar, inip yukarı getirir bi daha atarsın aşağıya."

"Sen başka, ben başka."

"Nasıl başka?"

"Ya kızlarla dışarı çıkmış, parası denkleşmemiş para istiyo."

"Götüne güvenmiyosa ne harcamış o kadar?"

"Denyo işte, hem bi şeyler içelim, hem parayı getir dedi. Ben de gelip alıyosan al, ben gelemem dedim, o arada sen geldin."

"Olduuuu hem orospularla yiyip içip sana ödetecek, bi de ayağına mı gideceksin?"

"Böyle işte bunlar, çocukluk arkadaşım dersin, elinin para gördüğünü anladıkları an sansar gibi yapışırlar ensene."

"Aman boş ver, gördüğün ettiğin yok zaten. Sen işine gücüne bak, kullandırtma kendini kimseye."

"Peloşum yanımda olduktan sonra sikmişim bunları..."

İlişkimi bitirecek o devasa kavgayı yapmak için kalkmıştım, Ali ile en derin, en kalplerimize dokunan sohbetlerden birine koyulduk. Belki de ilk kez dertleştik. Geçmişinden, hayal kırıklıklarından, yaşamadığını sandığım acılardan, mutluluklardan ve geleceğimizden bahsettik...

Gün aydınlanmak üzereyken bir sigara daha sardı Ali.

Sabahın ilk ışıkları camdan içeri yavaş yavaş süzülürken birlikte yapacağımız ilk tatilin uçak biletlerini aldık...

-42-

Berlin biletlerini aldığımızdan beri bambaşka insanlar olmuştuk ikimizde. Ali oyundaki çul çaput balta ne varsa satmış, ufak bi KOBİ kadar paralanmıştı. Birkaç DJ'lik işi gelince biletlerimizi değiştirip, çok istediğimiz tatilimizi Nisan başına ertelemek zorunda kalmıştık.

Daha piyasaya yeni yeni girerken, iyi bir ödeme alacağı 3 etkinlikli bir işi "Tatildeyim şekerim çalışamam" diye reddetmemesi için biletleri değiştirmeyi ben teklif etmiştim.

Ona kalsa yarın otobüse atlayıp Edirne'ye, ordan Yunanistan'a sonra ne verdiyse koşa koşa Berlin'e giderdik.

Ali çalıştıkça çalışıyor, para kazandıkça kutlama olarak kebap ısmarlayıp duruyordu. Kimi kadın bir çift Louboutin ayakkabıya, kimisi Chanel bir çantaya hayır diyemez, benim zaafım da et ve et yemekleriydi işte. Hele bu yemek kebap formunda ve sevgilimin kollarında bana geliyorsa, asla ama asla hayır diyemiyordum.

Kebap yemekten Konya ovasına dönen götümle, Ali'nin DJ'lik yaptığı partilerde yer almaktan bi süre sonra sıkılmış, onu işlere yalnız gönderir olmuştum. Beni aldatmayı bırak, herhangi bir canlı ile iletişim kurabilmesi mümkün olmadığından içim rahattı...

Asosyal ve iletişim problemli, andaval sevgilinin böyle faydaları oluyor işte. Mekânın sahibinden parasını alırken bile gözlerine bakamayan sorunlu bir tip işte. Karı kızla ne işi olabilir ki?

Tabii ki bu kezbanlığımın da acısı sonradan çıktı. Hepsini anlatacağım...

Benim "bakkaldan ekmek bile isteyemez" diye düşündüğüm semt bıçkını Ali'nin içinde, Playboy malikânesinin sahibi Hugh Hefner yatıyormuş meğerse...

Mart ayının sonları, Nisan'ın başı yaklaşırken İstanbul hayatımda görmediğim kadar soğuktu... Hani ısınıyordu bu lanet küre? Buzullardaki penguenlere biraz fazla üzülmüş olacağım ki, her şey tersine döndü ve bahar esintileri yaşamamız gereken günlerde kar fırtınası ile karşı karşıyaydık.

İstanbul'un en zorlu yokuşlarından birinin hemen ortasında yer alan evim, pardon evimizden havaalanına gitmek gerçek bir işkenceydi...

Ali'nin benim bavulumun üç katı ağırlığındaki bavulu, ıvır vızırlarımız, kayan yokuş, bizi almayan taksiler, uçağı kaçırma paniği... Elbette bütün aksilikler o sabah bir bir yaşanıyordu.

Atatürk Havalimanı'ndan o sabah gerçekleşecek 170 uçuşun 133'ünün iptal olduğu yazıyordu haberlerde. Bizim uçuşumuzun o iptal olmayan 37 uçuş arasında olup olmadığını uçak saati yaklaşmadan öğrenemediğimizden Allah ne verdiyse toparlanıp bir umut alana gitmeye karar verdik...

Ben sabah son anda saçlarımı düzleştirdiğim için bavula koyamadığımdan, henüz soğumamış olan düzleştirici bir elimde, eldivenimin tekini cebimden çıkarmaya çalışıp, aynı zamanda kapıyı kitleyip, sigortaları kapatıp, pasaportlarımızı kontrol etmeye çalışırken Ali ise bavullarımızı yokuşun başına çıkarmakla meşguldü.

Ben her zamanki gibi en büyük bavuluma az eşya koymuş, oradan getireceğim ucuz içkilerin, alma ihtimalim olan vintage botların hayali ile yanıp tutuşuyordum.

Ali ise Bayrampaşa'ya gidip annesinin evinden aldığı bavulu hınca hınç doldurmuştu. Hiç görmediğim ayakkabılar, montlar, pantolonlar ile doluydu bavulu. İlk kez yurtdışına çıkıyor olmanın verdiği heyecanla yaptığı bir davranıştı bu belki de... En güzel giysilerini, bir daha hiç görmeyeceği insanlar görsün istiyordu. Ve bunun için karda kıyamette devasa bavulları cep Herkül'ü gibi kucaklayıp taksiye yerleştirmişti bile.

Taksicinin yol boyu bitmeyen şikâyetleri, bir kere bile arabayı kaydırmaması ve karın yağmasını bile mevcut hükümete ve muhalefete bağlayabilme yeteneği ile havaalanına vardık. Arabadan indiğimizde kar fırtınasından göz gözü görmüyordu. O kadar çok eşyamız vardı ki, bavul ticareti yapan kaçakçılardan farkımız yoktu. Dondurucu soğuğa aldırmadan alanın giriş kapısında birer sigara yaktık.

Birlikte tatile çıkmak gibi son derece keyif verici bir eylem işkence gibi devam ediyordu...

Donumuza kadar çıkarıp güvenlik kontrollerinden geçtikten sonra uçuşumuzun iptal olup olmadığını devasa ışıklı panodan görmek üzere ilerledik. Bizim uçuş ne iptal, ne de kalkıyor görünüyordu. Ana baba gibi olan havaalanında ne adam akıllı bilgi verebilecek bir görevli, ne bir sorumlu yoktu elbette.

En son iki saat önce bir New York uçağının kalktığı kulaktan kulağa dolaşıyordu. Onun dışında hiçbir uçuş gerçekleşmemesine rağmen şakır şakır bavul teslimi yapılıp, biniş kapılarına yönlendiriliyordu insanlar.

Biz mi ne yaptık? Koyun gibi verdik bavullarımızı, pasaport kontrolünden geçip, kalkmayacak uçağımızı beklemeye başladık.

Başlarda merak dolu bekleyiş keyifliydi. Şakalar yapıyor, yemek yiyor, kahveler içiyor, yaklaşan uçuş saatimizin hızla yaklaşmasından sevinç duyuyorduk.

Saatlerdir alanda bekleyen insanlar, aktarma yaparken havaalanında mahsur kalan turistler, ağlayan çocuklar, saatlerdir koltukta oturmaktan can vermek üzere olan huysuz yaşlılar, ne yapacağını bilmeyen havayolu personelleri...

Ortalık tam bir cehennemdi. Ama biz gençtik, âşıktık, heyecanlıydık...

Ananın amı gençtin, âşıktın!

O "cancelled" yazısının kan kırmızısı gibi parlayışı dün gibi aklımda...

Ve sonrasında tepetaklak olan dünyamız...

Uçağımızın kalkması gereken saatte ortalıkta ne bir uçak, ne bir insan vardı. Soru soracak bir Allah'ın kulunu bulmak mümkün değil, bulsan bile seni Mekke'ye gönderebilecekleri bir karışıklıkta ortalık.

Tabii ki benim atarlı Bayrampaşalım bu karışıklığı şiddet yolu ile çözeceğini düşündü. Gidemeyişimiz ve bu karışıklığın sorumlusu olarak çak binişlerindeki büfeciyi tartaklamaya kalktığı an "Bu adamın üzerinde bomba var" diye bağırıp, Berlin'i, bavulları, her şeyi siktir edip koşarak uzaklaşmak istedim ondan ve yaşadıklarımdan.

Hevesinin kursağında kalmasının acısını benden çıkardı. Ben istediğim için ertelemişiz, ben Berlin diye tuttumuşum!

"Ulan denyo, sayemde paranın amına koydun, ünlü olmana ramak kaldı, vizeni bile babam halletti, cillop gibi tatil yapacağız" diyip erkeklik gurunu kırmak istemediğim için ne yaptım: Sustum!

Benim ve tüm Türk kızlarının en büyük hatası. Susarak kavga etmek! Bunlara ağzının payını vermeyince, muhatap olmayınca

kendilerini haklıyım sanıyorlar ve o küçük beyinlerinde gerçekten haklı olduklarına inanıyorlar.

Öfkeli kalabalığı son derece kaba bir şekilde yararak kendimizi dışarı attık. Dışarısı içerisinden beterdi. Alana gelenler, dönmeye çalışanlar, müşteri kapma yarışındaki taksiciler, vıcık vıcık bir çamura dönmüş olan kar... Bir tatil ne kadar kötü başlayabilirse her şey o kadar kötü idi.

Bavullarımızı alanda bırakıp, eve dönmeyi isteyecek kadar bezmiştik canımızdan. 5,5 saat süren bir uğraş sonucu bizi Aksaray metro istasyonuna kadar bırakmayı kabul eden bir taksi bulmuştuk.

Berlin'de köhne bir Alman barında, dev gibi bir sarışın barmenin getirdiği biramı yudumlamayacağım saatlerde Aksaray metro istasyonunda Taksim'e gitmeye çalışıyordum...

Tatile gidememiş olmaktan çok, göt olmak koymuştu.

Kırk yılın başı sevgili bulmuşum, biraz öküz olsa da birlikte Berlin'e tatile gidecek kadar iyi anlaşıyoruz, tutkunun akışkan kremasıyız hissiyatı içinde instagram hesabımı reklam panosuna çevirmiş, birlikte tatile çıktığımızı daha biletleri aldığımız günden itibaren yazmaya başlamıştım.

Dost düşman görsün, ilişkimin ne kadar harika gittiğine herkes tanıklık etsin istediğim için neredeyse biniş saatimize kadar yazmıştım. Şimdi gidemediğimizi belli etmemek için sosyal medyada ölü taklidi yapıyordum. Hiçbi şeyi layklamıyor, yanlışlıkla favorilere eklememek için twitter'a girmiyordum bile.

El âleme hava atacağım diye nazara getirdim güzelim tatili. Götün götün eve dönmek, bavulların ne olduğunu bilememek, gittikçe artan kar yağışı ile evin kapısından içeri girdiğimiz an başladım ağlamaya...

Ama ne ağlamak...

Bu tatile gidemeyişimizin, etrafıma rezil olduğumu düşünmenin gözyaşları değil, bizim birlikte hiçbir şeyi mutlu bir şekilde gerçekleştiremeyeceğimizi anlamamın göz yaşlarıydı. Lanet, nazar, uyumsuzluk... Adı her ne ise işte, 9 aydır birlikteydik ve bir işimiz bile sorunsuz hallolmamıştı.

Bazı anlarda Ali'nin içinden ondan hiç beklenmeyecek insaniyette duygular belirir. Günlük hayatında eşeyli üreyen bir hücre kadar beynini kullandığı için, biriktiriyor, biriktiriyor tüm duygusallığını ve insaniyetini bir anda belli ediyor sanırım.

"Peloşum ağladığına değer mi ya, bir iki güne geçer bu kar zımbırtısı, gideriz sen üzülme."

"Nereye gidiyoruz ya, yandı biletler. Bavullar nerede kim bilir. Evi de tutmuştuk ufff, bilgisayarımı versene adamı arayıp gelemiyoruz yazayım."

"Ne adamı?"

Dünyadan o kadar bir haberdi ki, Airbnb'den ev tuttuğumdan haberi bile yoktu. Hilton'da falan mı kalacağımızı düşünüyordu? Ev sahibiyle iletişimde olduğumu görünce ufak bir kıskançlık krizi patladı.

Ulan adamın evinde yatacaksın, "Hi David" yazmam mı sorun??

Ona göre onun dışında herhangi bir erkek canlı ile iletişim kurmam sorundu. Hele de o bu iletişimi istese de kuramazken...

Ben ağlamaya devam edince ve kurallarına bir Nazi subayı kadar bağlı David ne parayı vermeyi, ne rezervasyonu iptal etmeyi kabul edince başladım yine ağlamaya.

Herife "gelemiyoruz, evde kalabilirsin" diyoruz, "Beni ilgilendirmez, ben planımı yaptım ister gelin ister gelmeyin" demez mi. Gözünü sevdiğim Almanları o kadar da gözü sevilesi değil mi ne?

Merkel babanneme şikâyet edeceğim bunları!

Evin tarihlerini değiştiremeyince hem bavullarımızın akıbetini öğrenmek, hem de uçak biletlerini değiştirmek için uçuş firmasının telefon hattını aradığımda sürekli çalan bir meşgul sesi ile karşılaştım.

Hava durumunun bu geceden başlayıp, yarın sabaha kadar tamamen düzeleceği yazıyordu internette.

Ulan adamın cenabetliğine bakar mısınız, uçuşların gerçekleşmediği tek bir öğlen oldu ve bizim uçağımız o saatteydi. Hayatımda bu kadar uğursuz tek bir insan daha tanımamıştım.

Ayakkabısına karga tüyü mü koysam, kapılara domuz yağı mı sürsem bu büyüyü bozmak için. Hâlâ neden bu adamlayım, neden neden neden?

Bunları düşünürken uyuyakalmışım.

Rüyamda ise bindiğimiz uçak düşüyor ve o uçaktan bir tek ben iki bacağım kopmuş olarak kurtuluyorum. Hem sevgilim ölmüş, hem uçaktan kurtulan tek kişi olarak dünyaca ünlü olmuşum ama bacaklarım yok!

Yere batsın böyle şöhret!

Rüyamda bile kendimle cebelleşirken sabah ezanının insana kimi zaman huzur, kimi zaman korku veren sesiyle uyandım...

-43-

Berlin'e gidememenin verdiği hayal kırıklığı ile duygusallaşıp, romantik bir sevişme seansı geçirdikten sonra gerçek dünyaya dönmek oldukça acı verici idi her ikimiz için de.

Yanımda sevgilim var diye şükredip, kar manzarasının tadını çıkaracağıma, bavulun içinde kalan en sevdiğim kazağıma üzülüyordum.

Ali yorgunluktan uyuyakaldığında aklıma THY'de host olarak çalışan eski bir kırığım olan Mustafa'yı aramak geldi. Yok yok, Metin miydi, ay ne alaka Cenkti Cenk...

Allahtan insanları telefonuma tanıştığım yer, çalıştıkları yer vs... gibi ayırt edici özelliklerle kaydediyordum:

Onur Suma Beach
Oktay Klein (açma)

Oytun Cihangir Manav'ın üstü gibi isim ve tanımlamalarla dolu idi telefonum.

Hemen THY diye aratıp üç farklı isme ulaştım:

Enis THY (uçmuyor)
Merve THY
Orkan THY

Enis kimdi ve neden uçmuyor diye kayıtlı idi telefonumda, ne gibi bir "uçamama" sorunu vardı bilmiyorum ama öyle kaydettiysem vardır bir bildiğim.

Merve'yi ise iş için kaydettiğimi çok net hatırlıyorum zira adının yanına bir yılan emojisi koymuşum. Denize düşsem bile bu yılana sarılmamam gerektiğini belirten bir uyarı bu da kendime.

Ali'nin kamyon gibi horultusu şansımı deneyip Orkan'ı aramam için bir işaret fişeği oldu. Eski aşna fişnemi arıyor da olsam, Ali'nin en sevdiği kazağının derdine düştüğüm için bu aldatmak sayılmazdı.

İkinci çalışta açtı telefon.

"Pelin?"

"Naber Orkan?"

"Sen beni arar mıydın ya? Uçağın mı kalkmadı yoksa ahuhaha."

"Aşkolsun niye aramayayım telefonumu falan çaldırdım onu halledene kadar ulaşamadım bi süre numaralara. Ne var ne yok?"

"Napalım, Miami'de mahsur kaldık, TR'de inişe izin yokmuş, takılıyoruz öyle."

Geçirdiğimiz gecenin sonrasında çocuğu evden kovmaktan beter etmeseydim şu an Ali'nin horlaması duyulmasın diye neredeyse yatağın altına gizlenmek zorunda değil de, Miami'de mahsur kalırdım.

Ama Orkan'ın kötü mizahı çekilecek gibi değildi. Komik olmadığı gibi, komik olduğunu düşünüp daha da kötü espriler yapıyordu. Uçuş görevlisi olması, dünyayı gezmesi ve beni de yanında gezdirebilecek olma ihtimalini bir çırpıda siktir edebilecek kadar kötü esprilerden bahsediyorum...

Kötü sevişen bir erkeğe bile bir yere kadar tahammül edilebilir ama kendi kötü esprilerine ağız dolusu kahkahalarla gülen bu gebeşi hayatımda bir saniye bile tutmak istemediğim için evi annemin basmak üzere olduğunu söyleyip def etmiştim...

Tabii "belki bi gün işim düşer" çakallığı ile numarasını da almayı ihmal etmemiştim.

Bu kadar çıkarcı ve bundan zerre rahatsızlık duymayan bir insan iken Ali ile olmanın beni iyi bir insan yaptığını düşündüğüm için hâlâ devam ediyordu ilişkim işte. O eski halimden eser yoktu şimdi...

Tabii bavullarımız için o şirret kıza dönmemde bi sakınca yoktu.

Hiç lafı eveleyip gevelemeden, yardımını istedim Orkan yılanının.

Adam benden de şerefsiz çıkmasın mı? Ben şok, ben vefat.

"Pelincim yardımcı olurum tabi, ama bir şartım var."

Kesin benimle buluşmak isteyecek, bunun da tek derdi laga luga... Adam dünyanın bir ucunda da olsa, İstanbul'da olduğu iki günde yatılacak kızı garantilemeye çalışıyor...

"Senin instagram'ında sürekli yanında olan bir hatun var."

"İrem mi?"

"Adını unuttum şimdi, küt kısa saçlı."

"Ben de küt, kısa saçlıyım."

"Sen değil kızım, yanındaki hatun, daha kısa senden, büyük dudaklı, hoş bi hatun."

"İrem'i mi diyorsun? Eee nolmuş ona?"

"Onu ayarla bana."

"Yuhhh, sana kankimi mi ayarlamamı istiyorsun?"

"Aa kankin demek, kesin yaparsın o zaman."

"Sen kafayı mı yedin, insan takıldığı hatundan ona başkasını ayarlamasını ister mi? Denyo musun?"

"E sen sevgilinle gideceğin tatilin biletlerini bana değiştirmeye çalışıyorsun ama?"

Haklıydı. Hem de sonuna kadar.

Bi tatil uğruna pezevenklik yapmadığım kalmıştı, o da oldu.

Orkan'a İrem'i kendisine ayarlayacağıma dair en pahalı güneş gözlüğüm üzerine yemin ettirdikten sonra telefonu kapattık.

10 dakika sonra yeni uçuşumuzun sms bilgilendirmesi telefonumdaydı.

Demek Orkan işinde, espri yapmakta olduğundan çok daha iyiymiş.

Benimle değil de arkadaşımla yatmak istemesine sinir olsam da, koskoca tatili çöp olmaktan kurtarmıştı.

Lakin tek sorun yeni uçağın üç saat sonra kalkacak olmasıydı...

-44-

Ali'yi hızla uyandırdıktan sonra yüzünü yıkamasına bile fırsat vermeden evden çıkardım. Zaten öyle "aman sabah uyanayım da dişlerimi fırçalayayım, bi güzel soğuk su çarpayım yüzüme" tarzı bir adam olmadığı için leş gibi bir şekilde havaalanına gidiyor olması onu bozmadı.

Ben de uykusuzluk, heyecan, uçağı kaçırma gerilimi derken biricik sevgilimden yükselen leş kokuları umursamıyordum.

Alana geldiğimizde Ali'yi uyandırdım. Sabah trafiği başlamıştı ve biz havaalanına varana kadar uçuşa binişler sona ermek üzereydi. Apar topar taksiden inip içeri girdik.

Sanki bütün memleket hacca gitmek için toplanmış gibi bir kuyruk, bir kalabalık daha girişte... Ve havaalanında yapılması gereken son şey olan aceleci ve tedirgin davrandığımız, bavulsuz olduğumuz için güvenlik görevlilerinin dikkatini çektik.

Tombul ve hayattan bezmiş güvenlik görevlisi bize doğru yaklaşırken üzerimizdeki bu ultra mega cenabetliği kabul edip olduğum yere yığılmak istedim. Adam şimdi gelecek, bi ton soru soracak, cevaplarımızı inandırıcı bulmayacak, kafa sikecek ve biz birkaç dakika içinde içeri girmezsek kaçırmış olduğumuz uçağı

kaçıracağız ve bu tatil asla gerçekleşmeyecek. Ali ile hiçbir sorunsuz gitmeyecek, hiçbir zaman mutlu olamayacağız, birbirimiz için olmadığımızı bi noktada kabul edip yollarımıza devam edeceğiz...

Buz gibi soğukta bile terlemeyi başaran güvenlik görevlisi bize yaklaştığında ifadesiz suratında bir anda şaşkınlıkla karışık sevinç ifadesi belirdi.

Bombacıları uçağa binmeden yakalamış olmanın sevinciydi herhalde şişkodaki.

"Alican??"

"Memet abi?"

Alican mı, Memet mi?

"Koçum, ne işin var senin burada. Vay ne kadar büyümüşsün."

"Berlin'e gidicem abi Allah kısmet ederse."

Allah kısmet ederse mi? On aydır ağzından ilk kez Allah, kitap çıktı. Adam imana geliverdi bi anda.

"O dövmeler ne koçum öyle. Baban nası izin verdi sana. Vay Alican'ıma bak be, daha dün altın bezliydi."

"Abi yapma, kaç sene oldu. Bizi bi öne alıversen, uçak kaçtı kaçıyor."

"Ondan mı acele ediyordun, gel abisinin bi tanesi, geç şöyle..."

Adamın Ali'ye Alican demesi yetmiyormuş gibi, yedi yaşında çocuk gibi ensesinden kavrayıp, elli kollu şakalar yapıyordu.

Kuyruktaki diğer insanların nefret dolu bakışları arasında, en öne geçip güvenlik kontrolünden geçerek içeri girdik. Bu kucaklaşmaya daha fazla maruz kalmak istemediğim için birkaç adım ötede Ali'nin şişkonun yanından ayrılıp yanıma gelmesini bekliyordum. Heriften zaten soğudum, bi de bezli hallerini düşünüp iyice bıçaklama isteğiyle dolup taşmayayım.

"Kimdi o adam?"

"Bizim mahalleden Memet abi."

"Memet mi haushuhs."

"Memet kızım, ne gülüyorsun. Ben küçükken adam vurup içeri girmişti, bak nerelere gelmiş helal olsun."

"Nası yani, bi de havaalanına güvenlik görevlisi mi yapmışlar?"

"Tanıdık bakan vardı bizim, o ayarlamış. Bana gelmiş sana da bi iş ayarlayalım burda diyo demin haha."

"E bi hapse gir çık, işin hazır demek ki... Niye Alican diyo sana."

"Siktir et uzun hikâye, hadi koş, son on dakika..."

-45-

Ve uçağın yerden havalaandığı an her şeye değerdi... Keşke o an Ali de yanımda olsaydı, elini tutabilseydim...

Ama olmadı...

Son anda geldiğimiz için ben kuyruk kısmında, Ali ise ortalarda oturmak zorunda kalmıştı. Dünkü yaşanan karmaşa yüzünden uçak zaten tıklım tıkıştı ve "Biz yan yana oturmak istiyoruğğğğzzz" şımarıklığı yapamayacak bir durumdaydık.

Bütün yol onu canından bezdirene kadar konuşmayı, Ali'yi bir saniye bile uyutmamayı hayal etmiştim oysaki...

Kafa sikemeyeceksem, dırdır edemeyeceksem neden sevgilim var?

Neyse ki benim yanımda mutaassıp görünümlü bir çift, Ali'nin yanında ise iki tane adam oturuyordu. 3.5 saat sürmesi planlanan yolculuk yalnız ama sorunsuz geçecek gibiydi...

Naahhhhh sorunsuz.

Ben "Uçakta bebek olmasın, aman zırlamasın" diye dualar ederken yanımdaki çift herkesin yerine oturması ve uçağın havalanmasıyla bir yiyişemeye başladı ama ne yiyişmek... Oracıkta narkozsuz bademcik ameliyatı gerçekleştiriyorlar...

Sabahın köründe nereden geldiğini anlamadığım bu azmanlığı görmemek için çeşitli şekillere girsem de olaya elleri kolları da dahil edince ne yapacağımı bilemez bir halde koltuğumda kıvranmaya başladım...

Hostese de gidip "yanımda yiyiş var, rahatsız oluyorum" diyemezsin ki...

İkram servisi başlasa da biraz mola verseler...

Kemer ikaz ışıkları sönünce hemen tuvalete gitme bahanesiyle, Ali'yi kolaçan etmeye kalktım... Ağzı hafif aralanmış uyuyordu kuzucum.

Kazağını çıkarmış, beyaz tişörtü ve boynundaki zinciriyle o kadar cool görünüyordu ki, sapık gibi dudaklarına yapışmak istedim.

Büyük ihtimal uyku sersemliğiyle suratıma bi tane yumruk atardı.

Yanımdakilerden fazla etkilendim sanırım, uyuyan sevgilime halleniyorum uçak koridorunda...

Servis aracını hazırlamakta olan hostese usulca sokulup, uçakta başka boş yer olup olmadığını sordum. Samimiyetsiz bir ifade ile "ne yazık ki efendim" dediğinde kös kös yerime dönmek zorunda kaldım.

Tek tesellim birazdan verilecek olan yiyecek içecek ikramıydı. Üç tane kıçı kırık köftenin hayaliyle yanımdakilere sabretmeye kalktım ama ne fayda... Eller, kollar, diller, utanmasalar birbirlerinin ayaklarını yalayacaklar ıyyyyy.

"Ne kadar da medeni olmayan bir kız" demesinler diye uyarmamayı tercih ettiğim için klasik Türk kızı taktiğimi uygulamaya karar verdim. Onları sessizliğimle öldürecektim. Hiçbir şey söylemeden dik dik bakmaya başladım.

Ama ne bakmak, gözlerimi bi saniye bile kırpmıyorum. Başta oğlan bi tedirginleşti, bi kaç kere dönüp bana baktı, sonra ha-

tun da kıllandı, bi yavaşladılar, bi durulduular. Baktım bademcik operasyonu bitti, sadece birbirlerinin elleriyle oynaşıyorlar, zafer kazanmış edasıyla sinsice gülümsedim ikisine de.

Kız anlamadığım bir dilde hararetli hararetli bir şeyler söylemeye başladı oğlana. Bunun sinirlendiğini gördükçe zevke geldim, dönüp bir daha gülümsedim *Yılan Hikâyesi*'ndeki yılan gibi...

Ohh kim bilir hangi kıçı kırık ülkeden memleketimize geldiler, kebapları lokumları yediler ucuz ucuz, şimdi defolup gidiyorlar, bi de giderken benim gibi bir pilemsesi rahatsız ediyorlar... Yedirir miyim lan ben size kendimi de bu memleketi de??

Kız artık oğlana ne dediyse, çocuk özür dileyip kalktı ve arka tarafa, hostese doğru ilerledi.

Bi kaç dakika sonra hostes ile birlikte döndüklerinde, çocuk yerine otururken yüzüme bakmıyordu. Saçlarını sımsıkı topuz yapmış, 90'lardan kalma mavi farını ve yüzüne fazla uyguladığı allığını silme isteğiyle yarıp tutuştuğum hostes yüzünde ise aynı samimiyetsiz ifade ile bana doğru eğilip "Hanımefendi sizi arka tarafta misafir edebilir miyiz?" diyip yerimden kalkmamı rica etti.

Ne olduğunu anlayamadan arka tarafa doğru kafamı çevirdim, bir tane bile boş koltuk yoktu. Ay beni uçaktan mı atıyorlar, öldürülecek miyim neler oluyor??

Tam "Oh sonunda kalktık, gerçekleşiyor bu yolculuk, daha da aksilik çıkmaz" derken uçaktan kovuluyorum resmen!

Zaten herkes saatlerdir, hatta günlerdir havaalanında beklemekten gergin, bi de ben sorun çıkarmayayım diyerek yerimden kalktım. Hostese neden yerimi değiştirdiğini sorduğumda beyefendinin bakışlarımdan rahatsız olup beni şikâyet ettiğini öğrendim...

Ayhyhhhh paççççooozaaaa bak hele. Sana mı kaldım lan ben vampir gibi sevgilim horul horul uyurken sizin salyalı öpüşmenizi, sekizinci sınıf porno gibi görüntünüzü ne yapayım ben??

Resmen uçakta hostese şikâyet edildim ve ceza aldım. Gerçi onların yanından kalkmak ceza değil, ödül oldu benim için. Servis yaptığı sürece kendi koltuğunda oturabileceğimi söyledi samimiyetsiz hostes.

Ezelden beri merak ettiğim hostes koltuğunda otururken, kendi kendime pilotla konuştuğumu, pilotun bana çok âşık olduğunu ve bunu mikrofonla bütün uçağa ilan ettiğini, tarafımdaki bütün kolları çekip, düğmelere basıp, uçağı düşürme hayalleri kurarak uyuyakalmışım...

-46-

Uyandığımda Berlin'e inmemize 15 dakika kalmıştı ve soğuktan donuyor, yemek servisini kaçırmış ve de leş gibi görünüyordum. Toplum içinde uyumaktan bu yüzden nefret ederim. Acaba Ali ve diğer yolcular tuvalete kalktıklarında beni hostes koltuğunda ağzım bi karış açık, dudağımın kenarından salyam akarken görmüşler miydi??

Uçaktaki 344 diğer yolcu neyse de Ali beni umarım öyle görmemiştir. Kim bilir evde ne hallerimi gördü ama bu bir "sevgili ile tatil" deneyimi ve salyalı bir başlangıç yapmış olmak istemem.

Neyse o da tahminlerime göre en son 3,5 gün önce diş fırçalamıştı...

Uçak iniş için alçalmaya başladığında önümüzdeki günlerin güzel geçeceğinden o kadar umudum yoktu ki, hep havada kalmak istiyordum. Bu cenabetlikle kesin girişte uyuşturucu kaçakçısı biriyle aynı isme sahip olduğum için tutuklanır, geri postalanırım memlekete.

Ben komplo teorileri ile cebelleşirken Ali'nin dünyadan haberi yoktu. Ulan ilk kez uçağa biniyorsun bi etrafı merak et, bi kork, bi gözünü aç. Yoook, biner binmez daldığı uykudan hostesin

"beyefendi güneşlikleri kaldırır mısınız?" uyarısı ile uyandı. Hostes koltuğunda otururken atmaca gibi onu izledim... Ondan 5 metre uzakta olmak bile beni çıldırtmaya yetmişti.

Uyku sersemi hostesin söylediğini anlamayınca, hostes aynı cümleyi İngilizce söylemiş, onu da hiç anlamayınca kadıncağız eğilip kendi açmıştı güneşliği.

Benimkinden başka iki çift meme ona bu kadar yaklaşınca öfkeden deliye dönmüş, Gargamel'in kedisi Azman gibi yerimden fırlamama ramak kalmıştı.

Ah şimdi o sarı Almanlar içinde nasıl da kaybolacak, nasıl da onlardan biri gibi görünecek. Esmerliğime lanet ede ede uçaktaki son dakikaların geçmesini bekledim...

-47-

İnanması güç ama hiçbir sorun yaşamadan pasaport kontrolünden geçip, bavullarımızı alarak taksiye bindik.

Tabi pasaportunda tek bir giriş çıkış damgası olmayan Ali bey sorunsuz geçerken, ben potansiyel canlı bomba gibi göründüğümden bi kaç soruya maruz kaldım ama büyük bir sıkıntı çıkmadan hallettik.

Bavullarımızın Küba'dan falan çıkmasını beklerken şak şak düştü önümüze.

Kendimi lokal hissetmek için kalacağımız eve metroyla gitmeyi teklif etsem de Ali paşam taksiye binmek istedi. Berlin'deki bütün taksiciler Türk olduğundan, iki muhabbet ederiz, bize de ekşın olur diye diretmeden kabul ettim önerisini.

Tegel Havaalanı'ndan dışarı çıkıp ilk bulduğumuz taksiye atladık. Şoför elbette Türk'tü. Telefonumdan gideceğimiz adresi gösterdim, göz ucuyla baktıktan sonra muhabbete başladı. 38 yıldır Berlin'de yaşıyormuş, İstanbul'u havaalanı dışında hiç görmemiş, yıllık izninde hep Bandırma'ya gidermiş. Emekliliği gelmiş ama Türkiye'de yaşam çok zormuş...

"Neyine zor yaraaam, senelerdir yurocukları cukkalamışsın, madem özlüyorsun bas git" diyemediğimden sustum, sustum, sustum...

Yol boyunca kırık Türkçesiyle kafa siktikten sonra "Ahanda geldikhh" diyerek ani bir frenle arabayı durdurdu. Telefonun haritasından yolu zaten takip ediyordum. Bizim taksiciler gibi yolu uzatmamış, kısa sürede bizi istediğimiz yere getirmişti. Ali ile birlikte bavullarımızı indirdiler. Ücretin ne kadar olduğunu sorduğumda taksimetreyi açmayı unuttuğunu söyledi. Yalan söylediği o kadar belliydi ki, zaten herife karşı dolmuşum, bi de gelir ayak bu denyoyla kavga edip karakolluk olmak istemedim.

Alman hapislerinde çürümeye hiç niyetim yok.

"Apla sen 45 öyro versen yeter, bu yol 50-60 tutuyor normalde."

Ali ile ikimiz birden: "Neeee 45 yuro mu?"

"Hee 45, size indirim de yaptım bak."

Eğer biraz matematik biliyorsam, eğer biraz Avrupa'da taksiye bindiysem 45 yuroya taksiyle bütün şehri turlamamız gerekiyordu. Memleketli diye diye sikti bizi herif gözümüzün önünde.

Zaten yorgunluktan öldüğümüz için uzatmayıp 50 Euro uzattık adama. Yüzünü ekşiterek bozukluğu olmadığını söyleyip bi de utanmadan helallik isteyerek arabasına binip uzaklaştı...

Elimizde bavullarla gelir gelmez, bir Türk tarafından kazıklanmanın şaşkınlığıyla arkasından bakakaldık.

Ev sahibi biz geldiğimizde evde olmayacağını, anahtarları bizim için evin aşağısındaki bara bırakacağını söylemişti. Barın bomboş olmasına şaşırarak üzerinde ismim yazılı olan zarfı alıp Ali'nin yanına çıktım.

Ev gerçekten de fotoğraflardaki gibiydi. Hatta daha da güzeldi. Yüksek tavanlar, bembeyaz duvarlar, camın hemen kenarında devasa bir bitki, antika bir plak çalar... Bembeyaz çarşaflar serili alçak bir yatak...

Masanın üzerinde el yazısı bir not ile bir şişe şarap... Ev sahibimizin bize hoş geldin hediyesi. Notta ise civardaki bar ve restoran önerileri...

Kurnaz Türk taksiciden yediğimiz kazığı Alman ev sahibimizin nezaketi unutturdu. Tam bir aç köpek olarak canım o an hiç çekmemesine rağmen hemen şarabı açıp içmeye başladım.

Kırmızı şaraptan nefret ettiğim halde bedava ve hediye olduğu için hemen içme ihtiyacı hissettim.

Ali iki yudum aldıktan sonra yolculuk yaptığı kıyafetlerle tertemiz yatağa daldı...

9 ay olmasına rağmen hâlâ ayaklarını görmemiştim. Çoraplarını Berlin'de de çıkarmadı...

Binlerce km yol yapmış kıyafetleriyle kar beyazı yatağın içine girdiğinde üzüntüden gözlerim kanayacaktı... "Tatilde sorunsallaşan kız arkadaş" olmamak için sesimi çıkarmadım...

Buruşmasını istemediğim paltomu çıkarıp askıya asarken car car car konuşmama rağmen Ali'den tepki alamıyordum.

Hadi evde bilgisayar başında Gollum'a bağladığı için beni dinlemiyor da burada boş duvarlarda resmen sesim yankılanıyor, eşşek olan bi ha hu der, hiç olmadı "Sus be kadın kafa siktin" der.

Eşyalarımı asıp, evdeki bi kaç çekmece ve dolabı iz bırakmadan kurcaladıktan sonra yanına gittim. Uyku ve uyanıklık hali arasında gidip geliyordu.

"Yaa uyudun mu? Gel şarap iç enayi şarabı hauhsuhsa."

"Pelo ben çok kötüyüm."

"Nooldu kuzum?"

"Gözümü açamıyorum."

Anne edasıyla elimin tersini alnına koydum, yanıyordu...

İshal ilacından, ülser hapına her şeyi koymuşum çantama ama bi ağrı kesici, ateş düşürücü almamışım.

Evde bir takım ilaçların olduğu bir kutu buldum ama üzerindeki bütün yazılar Almanca olduğundan Ali'ye vermeye cesaret edemedim. Ay kırk yılın başı manita bulmuşum, bin bir zahmet Berlin'e gelmişiz, geldiğimiz ilk gece herifi zehirleyip öldürmeyeyim...

Sirkeli su yapıp alnına, bileklerine koyayım desem daha köylüce bir şey olamaz herhalde. Adam zaten yıkanmıyor, bi de üstüne sirke kokacak... Sıtma geçirsin ateşten daha iyi.

Gidip ilaç almak dışında bir çarem kalmıyordu. Hem bir önceki geldiğimde bir Alman ağrı kesicisi içmiştim de daha hap mideme inmeden başımın ağrısı geçmişti. Almanlara olan güvenim sonsuz olduğundan aldığım tek ilaçla Ali'nin bir anda düzeleceğine emindim.

Tatili sikip atmasının imkânı yoktu!

Telefonun haritası sağ olsun evin 500-600 metre uzağında bir eczane olduğunu gösteriyordu. Hemen üzerimi değiştirip (ilaç almaya gidiyor olsam bile Berlin'de olmak her an, her köşe başında hayatımın aşkı Hansım, Gunther'imle karşılaşabileceğim ihtimali demekti)

"Kuzu hemen bi arka sokakta eczane varmış. Bunlar şimdi saat 5 oldu mu kapatırlar her yeri, ben bi koşu gidip alayım."

"Ben de geliyorum, bekle."

"Ya nereye kalkıyosun sen bu halde, dinlen ben gelene kadar. Yiyecek bi şeyler de alırım meyve falan."

"İşte bu yüzden gelmek istemiyordum seninle Berlin'e. Kiminle buluşacaksın?"

"Öehhh, ateş başına vurdu herhalde. Nerden çıktı o şimdi?"

"Bak açık açık söylüyorum, sana hiç güvenmiyorum. Bi saniye gözümün önünden ayrılmak yok. Hele gece mece çıkınca ne boklar yiyeceğini biliyorum senin."

"Seni burda ateş içinde bırakıp siktir olup gitmek vardı ama insanlık bende kalsın."

"Bok gidersin."

"Bunu bildiğin için sıç zaten ağzıma."

"İstemiyorum ilaç milaç."

"Ya sus be, kan çanağı olmuş gözlerin. Geliyorum yarım saate."

"Aradığım an açıcaksın."

Sevgilime ilaç almaya giderken hayatımın aşkıyla tanışmayı hayal ede ede indim merdivenleri.

Üzüntüden mi, soğuktan mı olduğunu anlamadığım birkaç damla yaş döküldü gözlerimden...

-48-

Yurtdışında 3G kullanmak gibi bir çılgınlık yaparak haritadan adım adım takiple eczaneyi elimle koymuş gibi bulmuştum bulmasına da, eczane kapalıydı.

Hafta içi, öğlen 4 sularında bir eczanenin kapalı olmasına anlam veremeyerek haritadan yakınlardaki bir başka eczane buldum. Yürüyerek 1.5 km yol görünüyordu...

"Aylar sonra Berlin'e gelmişim, tadını çıkarayım" diyerekten uykusuzluğuma ve yorgunluğuma aldırmadan yürümeye karar verdim. Sokaklar bir Cuma günü için fazla ıssızdı. Hatta bi kaç 80 yaş üzeri Alman haminne ve benim dışımda kimse yoktu... Açık bir büfe bulup bi bira aldım. Kulaklıklarımı son ses açıp, çok sevdiğim şarkıyı dinleyerek, çok sevdiğim şehirde, çok sevdiğim adama ilaç almak üzere başladım yürümeye...

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm...

Aç köpek olduğumdan biramın yarısını ilk dikişte bitirdim ve çişim geldi! Ama ne gelmek, karnım patlayacak, ağzımdan işeyeceğim adeta...

Yol üzerinde tuvaletimi yapabileceğim herhangi bir kafe, bar, olmadı çukur araya araya ilerledim. Yok, yok, yok. Merkezi bi

yerde olmama rağmen her yer kapalı... Yol, iz sorabileceğim bir Allah'ın kulu yok...

Mavi mavi tabelasıyla bir benzinlik çarptı gözüme. Eczanenin olduğu yolun tam aksi istikamette kalmasına rağmen yolumu değiştirip benzinliğe çişe girdim.

Ve ta taaam regl olmuşum!

Daha kanamama 10 gün olmasına rağmen maşallah Niagara şelalesi gibi coşuyorum.

Tabii ki hazırlıksızım. Elveda çılgın seks hayalleri...

İlişkimi bir takım cilveler ile kurtarma hayallerimi bir kenara bırakıp bi rulo tuvalet kağıdını donuma sardıktan sonra çıktım tuvaletten. Beni önce eczaneye, sonra da eve kadar idare etmesi için dua ede ede çıkıp eczaneye doğru koşmaya başladım.

Soğuk yüzüme vurdukça daha hızlı koşmaya başladım. Tamam seks yapamayacağım ama pantolonumda koca bi lekeyle Berlin sokaklarında gezmek zorunda kalmayayım tanrım lütfen!

Soğuktan gözlerim yaşlarla dolup, sümüklerim ağzıma doğru aktığında bir köşede durup doğru yolup olmadığımı kontrol ettim. Tabii ki de değildim. Haritada eczanenin olduğu nokta o kadar uzakta görünüyordu ki, sevdiği Berlin duvarının diğer tarafında kalmış Sovyet ajanı gibi ağlamaklı oldum.

3G'me kıyıp, faturamın trilyonlar gelmesini göz alarak haritadan gittiğim noktaları adım adım takip ederek eczaneye vardım.

O da kapalı!

Koca ülkede devrim falan oldu da benim haberim mi yok? Yönetim mi devrildi, üçüncü dünya savaşı mı çıktı? Alt tarafı ateş düşürücü ve ped alacağım.

Türk bir taksici arıyor gözlerim yaşlı yaşlı. Kazıklasın, memleketi ne kadar özlediğini anlatsın vizyonsuz vizyonsuz, yeter ki beni kurtarsın şu durumdan.

Elimde telefon, eczanenin önünde parmak uçlarım dona dona internetten bir diğer eczaneyi bulmaya çalışırken yaklaşık 180 yaşlarında bir Alman kadın gelip, bana ezikleyici bir bakış attıktan sonra kepenklerin yanındaki zile bastı. Birkaç dakika sonra ufak bir pencere aralandı ve içeriden bir adam kafasını uzattı.

Gördüklerime inanmakta zorlanırken fosil teyze cebinden reçecesini çıkarıp, ufak pencereden eczacıya uzattı. Adam pencereyi kapatıp, birkaç dakika sonra moruğun ilaçlarını aynı pencereden uzattı.

Ankara Garı'nda bilet almaya çalışırken kafamı ses için açılan ufak deliğe sokmaya çalıştığımdan beri bu kadar saçma bir durumla karşılaşmıyordum. Teyze çekildiği gibi kafamı o deliğe sokmaya çalışıp derdimi anlattım.

Prensipli Alman eczacı tarafından önce o kadar yaklaştığım için uyarıldım ve sakin olmam söylendi. Kendimi biraz toparlayıp ilacı ve pedi istedim.

Yine ufak pencereyi kapatıp gitti. Döndüğünde elinde sadece grip ilacı vardı.

"Hygene pedss?" (hayciiin pedss diye bağırıyorum) ve adam yüzüme sanki beni uzaya çıkar demiş gibi bakıyor. Adama pedi anlatabilmek için bildiğim her şeyi söylüyorum. "Womens problems, the red thing, yess yesss bloodddd everywheree" gibi cümleler kursam da Nuh diyor peygamber demiyor.

Anlamamakta ya da anlamazdan gelmekte ısrarcı. Alman hayranlığı da bi yere kadar. Bizim memlekette olsak gir bi bakkala, sarsın siyah poşede pedini, çık git evine.

Ali'nin ilacını aldıktan sonra kıçımdaki peçetenin beni bir müddet daha idare edeceğini umarak adama dert anlatmaya çalışmayı bırakıp neden bütün her yerin kapalı olduğunu sordum.

Easter Friday dedikleri şey varmış, yani paskalya tatili.

"Tavşanınızı da, paskalyanızı da sikeyim" diye diye yürümeye devam ettim.

Tatil dedin mi bizde her yer normalde olduğundan daha geç saatlere kadar açık olur, sokaklar her zamankinden dolu olur, bunlar evlere kapanıp aileleriyle vakit geçiriyorlar.

Batının ahlaksızlığı diye geldik, herifler bayramlaşmak için hayatı durdurmuşlar.

O zaman tek bir çare kalıyor: Türk mahallesi!

Küçük İstanbul denecek kadar yoğunlukta Türklerin yaşadığı, artık Berlin'in en hipster ve gözde kafeleriyle dolu Kreuzberg'e doğru yola çıktım. Neyse ki metroları kapamamışlar.

Artık avcumun içi gibi bildiğim Kreuzberg'e geldiğimde ortalık gerçekten bayram yeri gibiydi. Dönerciler, marketin önündeki punklar, uyuşturucu için para dilenen evsizler, "Acun abi bis alamanyadan geliyos, rap musik yapacağz" tipleri gerçekten de sokaklarda üçerli, beşerli gruplar halinde geziyordu.

Meydandaki büyük Türk marketi kapalıydı. Lahmacuncuya da ped soramayacağıma göre ara sokaklara daldım. Bizim bakkal ayarında, tekel büfe gibi görünen birkaç yer vardı ama onların da kapalı gibi görünüyordu. Hepsinin ortak noktası kapının önünde aranarak etrafına bakınan bir tip olmasıydı.

Berlin'e indiğim anda bir Türk taksici tarafından kazıklanmak yetmedi bir de Türk mahallesinde cinayete kurban gideceğim. En kıçımın açıkta kaldığı kâbusumda bile hayal edemezdim bunu.

"Ben regl olduuuum" diye bağıran bir görüntüye mahal verip tüm Berlin'e rezil olmaktansa, öldürülmeyi göze alıp adama yaklaştım.

"Abi açık mı bu büfe?"

"Sen İstanbul'dan mı geliyon?"

"Evet. Nerden anladın. Açık mı?"

"Pek garip konuşuyon, açık ama ben içeri girecem, sonra sen girecen taam mı?"

"Tamam."

Etrafına bakınıp içeri girdi, kapıyı kapattı. Kapı kapandıktan sonra ben de etrafıma bakınıp -ne göreceksem- içeri girip kapıyı kapattım. Bildiğin büfe içerisi. Yalnız ışıklar yanmıyor o kadar. Karanlıkta birbirimize bakıyoruz.

Binlerce çeşit bira, gazlı içecekler, sigaralar, sodalar, cipsler...

Normal bi zamanda gelsem bildiğin cennet ama iki tane izbandut kılıklı Almancı herifle kapalı kapılar ardındayım.

Bunlara değil ped, açıp göstersem anlamazlar ne istediğimi. Baktım derdimi anlatamayacağım, hafiften de tırsıyorum, bi su isteyip çıktım.

"Avrupa'da su içkiden daha pahalı" geyiği gerçekten de gerçek. Şişelenmiş su aldığınızda TL'ye çevirince insanda "Ulan suya bu kadar para verilir mi?" hüznü çökmüyor değil ama ama bu Türk bakkal öyle bi su verdi ki, kendimi Çorum'un bir köyünde gibi hissettim.

İsmini bizim memlekette bile duymadığım Türk bir su markası. Dandanakan mı, Damdandakan mı nedir. Üzerinde mavi garip grafikler, kapağı çevirince şişe yamuluyor.

"Başıma daha kötü ne gelebilir?" dedikçe içtiğim suyun bile siyanür olabilme ihtimali beliriyor. Bileklerimi mi kessem, kendimi nehre mi atsam, oturup bi köşeye dilenmeye mi başlasam gibi fikirler arasında gezinirken daha fazla kadere lanet etmenin hiçbir anlamı olmadığını fark ettim bi noktada.

Ulan İrem, Frankfurt'taki 150 yıldır görmediğin akrabalarını ziyarete gidecek zamanı buldun. Belki bu da onun beni cezalandırma yöntemiydi. En yakın arkadaşın hayatını gözünün önünde bir salak uğruna mahvederken durup öylece izleyemiyordun demek ki...

Berlin'de benimle, hatta Ali ve benimle olmayı istememişti. Ben burda canımla boğuşurken o kuzenleriyle şokolado gömmekteydi...

Ve geriye tek bir çare kalıyordu: Thomas'ı aramak...

Thomas'ın T'sinin cümle içinde bile geçmesi Ali'yi kıskançlık krizlerine sokuyorken onu aramaktan başka çarem kalmamıştı. Ya Müjde Ar'ın Arabesk filmindeki gibi taciz, tecavüz, gasp başıma ne varsa gelecekti, ya da bir arkadaşımdan yardım isteyecektim.

Yine bir çılgınlık yapıp Türkiye hattımla Almanya'dayken bir Alman numarasını aradım... Rahatlığa bak...

Telefon bir iki kere çaldıktan sonra Thomas her zamanki neşeli sesiyle açtı... Bu çocuğun sesinde bile insanı güvenli ve huzurlu bir ormana götüren büyülü bir şey var. Bırak hayatında sorun yaratmayı, tüm sorunları çözmek veya çözebilmek için her şeyi yapan bir kurtarıcı...

Derdimi anlattıktan sonra yarım saat içinde bulunduğum yere gelebileceğini söyledi. Hatta yakınlarca çok sevdiği, tatillerde bile açık olan, liseden beri gittiği ufak bir bar bile önerdi.

Lokalliğine kurban olduğum!

Gerçekten de tam 27 dakika sonra, burnu soğuktan kıpkırmızı olmuş bir şekilde bisikleti ile belirdi sokağın başında. Oturmamı söylediği bara girmiş, onu beklerken bir tuvalet kağıdı operasyonu daha yapıp, iki cin tonik yuvarlamıştım bile.

Onu görünce hafif çakırkeyifliğin de verdiği etkiyle başladım ağlamaya! Ama ne ağlamak... Sanırsın askerden Mehmetçik sevdiğim gelmiş...

Elin Alman'ına da yumuşak yüzümü pek göstermek istemediğimden çabuk toparlandım,

Anlayışlı ve medeniler medenisi Thomas'cığım da kendisine bir cin tonik söylerken ben de tatlı tatlı gülümseyerek bana uzattığı kutuyu alıp, tuvalete gittim.

Peki kendisine açık açık regl olduğumu söyleyip, ped istediğim Thomas bana ne getirmiş? Bir kutu tampon!!

Peki ben hayatımda bu yaşıma kadar kaç kez tampon kullandım? Bir!!

Hatta yarım sefer. Bir kere deneyip, "Bu iş bana göre değil" diyerek ultra pamuksu bir takım kanatlı yüzeylerle yakın ilişkiler kurdum senelerce...

Ulan Thomas herkes sizin Helga'lar, Francis'ler gibi mi? Nereme sokayım ben bunu, nerelere gideyim, hangi arabanın altına atayım kendimi???

Adama gidip de "Ben beceriksiz kezonun tekiyim, bunu beceremedim" diye gereksiz detaylar da veremeyeceğime göre tek çare kalıyordu. Bir tuvalet kâğıdı operasyonu ve arkama kanlar geçse bile bunu umursamayacak kadar sarhoş olmam!

Tuvaletten çıkarken telefonuma baktığımda Ali'den ne bir mesaj, ne bir arama vardı... O halde bir süre daha Thomas'la oturmamda hiçbir sıkıntı yoktu.

-49-

Thomas'a attığım tokadın acısı hâlâ avcumun içini yakıyordu.

Neden öyle bir şey yaptığımı ne o an, üzerinden seneler geçtikten sonra anlayamadım.

Cin toniklerin ve birbirimizi aylar sonra görmenin verdiği keyifle laf lafı açmış, açarken de bizi oldukça yakınlaştırmıştı. Koluma dokunarak şaka yapmalar, edepsiz espriler, "Oh Almanlık ne de güzel" derken bir anda birbirimizi öpüşürken bulduk ve o an karşılık vermeme rağmen uzun süren öpüşme bittiğinde Thomas'a tokat atma ihtiyacı hissettim tüm Türk kızlığımla...

Haklı olarak çocuk neye uğradığını şaşırdı. Hem bütün gün flört et, hem öpüşmeye karşılık ver, hem de herife tokat at! *Kezban Paris'te* filminin modern versiyonunu bir Berlin'de çekiyorum.

Ama bi boklar yedikten sonra bu tip olağan dışı bir tepki verince sanki o olay hiç yaşanmamış, sanki ben hiç istememişim gibi hissedebiliyorum.

Okul zamanı sınava hiç çalışmayıp, düşük not alınca da gidip ağlamak gibi... Çalışsaydın pezevenk, ne zırlıyorsun...

Gerçi tokadı attıktan bir milisalise sonra özürler diledim ama yine de çocuğun yıllardır geldiği mekânda tokadı patlattım.

Neyse ki herif medeni de, arıza çıkarmadı. Hatta bu duygu karşamamı regl olmama bağlayıp, sorun olmadığını defalarca söyledi. Nerdeyse o özür dileyecek benden!

O bu kadar anlayışlı olunca yine birtakım yakınlaşmalar yaşandı ve iş regl olmasam ilk bulduğumuz kuytuda oynaşıp, en yakındaki kilisede evlenmeye kadar varacaktı...

Aylar sonra kalbim yeniden atmış, iç organlarım yer değiştirmiş, daha da garibi kendimi aylar sonra değerli hissetmiştim. Benimle beni özlediği için, benimle o yaşadığı andan keyif aldığı için, birkaç saat içinde beni prenses gibi hissettire bulutların üzerine çıkardığı için ruhumun her geçen dakika ona daha da teslim olduğu Thomas, bedenimi de ele geçirmek üzereydi.

Allah biliyo da beni günler, haftalar öncesinden regl yapıyo! Aşağıda kurtuluş savaşı varken ben seninle nası fikfikleyeyim a Thomas!

Ellerim soğuktan ve attığım tokatın acısından donmak üzereyken, metro durağına gelmiştik bile. Bisikleti elinde, sohbet ede ede durağa kadar yürüdük.

Başta tampon olmak üzere öpücük ve içkiler için teşekkür edip metroya doğru indim yürüyen merdivenlerin üzerinde.

Ben gözden kaybolana kadar birbirimize baktık...

Eve geldiğimde ortalık zifiri karanlıktı. Alışkanlıktan ayakkabılarımı dışarıda çıkarıp, içeri girdiğimde Ali'yi göremedim. Işıkları açtığımda onu bıraktığım yerde, bıraktığım pozisyonda uyuyordu.

Höh be kardeşim, insan bi su içer, bi çişe kalkar.

Gel de bu salağı aldatma!

Zorla uyandırıp ilacını içirdim.

Ne olur ne olmaz diyerekten bir tane de ben içtim...

Ali uykusuna devam ederken, sıkıntıdan evi kurcalıyordum ve banyo dolaplarından birinde 1990'lardan kalma bir ped buldum.

Ama bildiğin tarihi eser. O kadar kalın o kadar devasa ki, daha ultra mega emici süper yüzey teknolojisi Almanya'ya bile uğramamış... Sanırsın ped Berlin duvarı daha yıkılmamışken üretilmiş...

O kadar kalın, o kadar devasa ki, altıma sıçmışım da, pantlonumu değiştirmeye zahmet bile etmemişim gibi bir kabarıklık oldu arkamda.

Ali nasılsa uyuyor, beni bu halde görüp soğumasına imkân yok. Yarın sabah büyük ihtimal ben yine o uyanmadan uyanıp kendimi sokaklara atacağım için bu nahoş görüntüyü görmeyecek. Resmen birlikte tatile geldik ama bütün ekşını tek başıma yaşadım...

Hiç ihtiyacım olmamasına rağmen içtiğim Nazi ilacı öyle bi uyku yaptı ki, taytımı tişörtümü giydiğim gibi Ali'nin yanına kıvrılıp, gürül gürül horlayarak uyuyakalmışım...

-50-

Ali'nin umarsız umarsız omzumdan tutup beni sallamasıyla, minik çaplı bir şok yaşayarak uyandım.

"Pelooo, Pelooo, hadi uyan açlıktan midem sırtıma yapıştı. Bu şerefsizin dolabı bomboş."

"Ne, ha, sabah mı oldu?"

"Leş gibi uyumuşuz, sen kaçta geldin? İlaç dehşetmiş yalnız bomba gibiyim."

"İyi geldi mi? Ben de içtim bi tane, uyuttu galiba."

"Cin gibiyim cin, Berlin korksun benden."

"Aman iyi ol da."

"Hadi kalk bi şeyler yiyelim, saatlerdir uyanmanı bekliyorum."

"Çıkıp bi şeyler yeseydin ya, gelirken gördüğümüz bütün yerler açıkmış bugün."

"Nasıl çıkayım kızım tek başıma, bilmediğim etmediğim yerler."

"Ay Ali iki kruvasan bi kahve alcan, kaçırmazlar seni."

"Tantana yapma, hadi çıkalım."

"Dur bi ayılayım."

"Ben ayıltırım seni..."

Sırnaşıp, oynaşarak ayıltacağını düşünürken telefonundan İdo Tatlıses şarkısı açıp bunun beni eğlendireceğini düşündü...

-51-

Hızlıca duş alıp, ikimize de birer kahve yaptıktan sonra tam 45 dakika Ali'nin hazırlanmasını bekledim. Evdeki plak çalara bi plak taktım, o bitti, bir başka plak taktım, bilgisayarımdan birkaç işimi hallettim... Ali dakikalar süren kıyafet seçme işleminden sonra banyoda saçlarını yapıyordu.

"Bir insanı tatilde tanırsın" dedikleri gerçekten doğruymuş. Evde sifonu çekmeyen, günlerce yıkanmayan herif burda metroseksüel bir Kuşum Aydın'a dönüştü. Yeni çoraplar giymeler, saçlarıyla uğraşmalar, dişini katır kutur uzun uzun fırçalamalar...

İlk kez yurtdışına çıkmanın verdiği heyecanla yaptığını düşünüp sesimi çıkarmadım. Ben Thomas'la sapsarı bebelerimizi hayal ederken belki o da yollu bi Alman hatuna kapağı atmak istiyordu kim bilir??

Ali kombinini bitirip dışarı çıktığımızda öğlen olmak üzereydi. Paskalya tatilinin her yerin kapalı olduğu kısmı bitmiş, dükkânlar açılmış olmasına rağmen şehir yine de boş sayılırdı.

Bulduğumuz ilk açık yere oturup portakal sulu, bol peynirli, omletli bir kahvaltı söyledik.

Karnımızı doyurup, nehir kenarında keyif sigalarımızı nehir kenarında içtikten sonra Ali'nin gerçek yüzü ortaya çıktı!

Adamın içinden "Bi de beni tek çek" canavarı çıktı. Ağacın yanında, bir kapının önünde, graffitilerin ortasında, otururken, kahvesini içerken, yürürken, arkadan, önden... Sürekli poz verip "Bi de beni burda çek, bi de şöyle çek, dur çantana şapka koymuştum onu takayım bi de öyle çek" diyen korkunç bir insana dönüştü.

Her pozdan sonra makineyi eline alıp "Bakayım, bakayım" diye çektirdiği fotoğraflara bakıyor, beğendiklerini telefona atıp instagram'a koymaya çalışıyordu. Tabii ki benim internetimi kullanarak...

Ulan ben dün sokaklarda donma pahasına o interneti gıdım gıdım açmışım, herif karıya kıza, akrabasına hava yapacak diye çatır çatır foto yüklüyor...

Alisiz geldiğimde yaptığım hiçbir şeyi onunlayken yapamadığım için (içmek, sızmak, kaslı alman oğlanlarla kırıştırmak) fotoğraflarını çekip, onu mutlu etmekte bir sorun görmedim.

Artık kendisi de soğuktan kapı önünde durup fashion blogger pozları veremeyecek kadar donduğunda bir yere oturup yemek yemeye karar verdik.

Aylar önce internette dolanırken "Berlin'in en iyi hamburgercisi" haberini görüp, adresi hemen kaydetmiştim aç gözlü gibi. Şehir zaten göt kadar olduğundan biraz uzak olsa da, malum hamburgerciye ulaşıp, ufak bir sıra bekledikten sonra ahşap masalardan birine oturduk.

İçeride gürbüz Alman etlerinin alevde pişirilmesiyle oluşan enfes bir koku vardı.

Mantarlı, soğanlı ve peynirli olmak üzere sadece üç çeşit hamburger vardı bu aşırı ünlü yerde. Ebru Gündeş'in de dediği gibi "sade sadelikten gelir" ekolünü benimsemişler sanırım.

Yiyeceğimiz en nihayetinde hamburger olsa da kokusundan bile efso bir şey yiyeceğimiz belli.

Etleri pişirmekten yanakları Amasya elmasına dönmüş, iki buçuk üç metre boyunda olduğunu düşündüğüm adama siparişimi verdim. Adam Ali'ye döndüğünde Ali ilkokulun ilk gününde annesinden ayrılmak zorunda kalmış 7 yaşındaki bir çocuk gibi bana bakıyordu.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Seçemedin mi, zaten üç tane var."

"Hayır, adama nasıl söyliycem onu bilmiyorum."

"Ali hamburger diyceksin işte."

"Nasıl söyleniyo, sen söylesene."

Ulan dünyanın neresinde olursan ol, "hamburger" dediğinde hamburger getirirler önüne. Çin'e de gitsen, Bahreyn'e de gitsen hamburger söylediğinde ayakkabı getirmeyecekler herhalde...

Adam bunu demekten bile aciz.

Benim onun için bir şeyler yapmama o kadar alışmış ki, hembörgır deme zahmetine bile girmiyor!

Resmen yıllarca eleştirdiğim Türk anasına döndürdü bu ilişki beni. Hem de daha çocuğum olmadan, 46 beden, varisli gün teyzesine dönüverdim, parti kızlığından!

"Koca koca heriflerin donlarını bile analarını topluyor, yataklarını bile toplamaktan aciz bu salaklar, paşam prensim diye sevip sevip salıyorlar üstümüze egosu gereğinden fazla şişik oğullarını" diye verip veriştirirdim yurdum annesine.

Al, aynısını ben yaptım! Adam hamburger demiyor, demek istemiyor.

Yüzümü etlerin kızardığı ızgaraya bastırıp, sonsuza kadar orada kalma isteğiyle yanıp tutuşurken Ali efendinin ekstra turşulu hamburgerini sipariş ederken arkadan cılız bir çığlık duydum:

"Peliiinnnn??"

"Alara?"

"Aaa kuşum napıyorsun, inanmıyorum seni burada gördüğüme."

"Ben de seni valla. Sen Paris'i bırakıp gelir miydin buralara?"

"Çok övdüler meraktan geldim. Ama bi numarası yok sanırım. Sıkıldım baya."

Berlin'de sıkılan kezban Alara... Dünyanın en rahat ve akışına bırakılmış şehrinde et kokusunu bile bastıracak kadar parfüm sıkıp, pür makyaj gezen Alara...

"Sen doğru yerlere gidememişsindir, gel bizle takıl ahushuha."

Ya neden böyle bir şey söylüyorsun geri zekâlı! Kızın tiz sesini 30 saniyeden fazla duymaya tahammülün yok, memleketlini gördün diye kanka modu...

"Aaa süper olur, herkese Berlin'i sen aşıladın zaten. Kim kimsiniz?"

"Ali'yle geldik."

"Aaa siz ayrılmadınız mı daha?"

Yuhhhh, denyoooo!

Hadi bunu düşünürsün, "Bu embesiller hâlâ ayrılmadı mı?" diye tanıdığım hemen hemen her çift için geçiriyorum içimden ama yüzlerine söylemiyorum. Bunu düşünecek kadar kibar bir yılanım en nihayetinde.

"Ayrılmadık şekerim, Avrupa turuna çıktık hatta."

Ohh sana hava atabilecek bi konu bulmuşum balerin, tasarımcı, pilates eğitmeni ve matematik mezunu Alara, tabii ki tadını çıkaracağım. Keşke Avrupa değil, dünya turu deseydim, hatta Mars'a yolculuk yapacak ilk 10 kişilik ekipteniz deseydim. Seni küçük sinsirella seni.

"Uff ne güzel ya, biz Cenko'yla ayrıldık. Yani biraz ara verdik. Ben de kafa dağıtmak için kızlarla Berlin'e geldim. Ama pek benlik değil buralar."

Ohhh bunun ağzından hayatıyla ilgili olumsuz iki cümle duy-

dum ya, dünyalar benim oldu. O kusursuz hayata sahip Alara o kadar da kusursuz değilmiş. Hatta öyle bi durumdaki benden medet umuyor, benim boktan ilişkime imreniyor.

Dışarıdan bakınca her şey ne farklı görünüyor demek ki...

Camdan fanusun içinde bir porselen bebek gibi yaşadığını düşündüğüm Alara, hamburgerini kendi sipariş edemeyen sevgilime iç geçiriyor...

İstanbul'dayken gece dışarı çıktığımızda ben üçüncü içkiyi mi içsem, eve taksiyle mi dönsem diye son paramla ne yapacağımı düşünürken Alara mekânı, mekânın olduğu binayı, binanın önündeki kaldırımı bile alabilecek zenginlikte bir kızken, benimle gezmek, benimle vakit geçirmek istiyor şu an.

Hamburgerlerimizin hazır olduğunu görünce akşam yemeği için buluşmak üzere sözleşip, ayrıldık.

Alara hamburgerleri fazla "etli" bulduğu için yemek istemeyip, dışarıda bekleyen arkadaşlarının yanına döndü ve ayrıldılar...

Ali'nin suratı ben ülkenin en güzel kızıyla da iletişim kursam bok gibiydi, Kıvanç Tatlıtuğ ile de, bakkal ile de... Adamın kendisi dışında hiç kimse ile bırak arkadaş olup vakit geçirmek, göz kontağı dahi kurmama tahammülü yok.

"Ne diye sardın bunları başımıza şimdi?"

"Ya ben de sevmiyorum ama baksana bunalmış kezban beceremmemiş gezmeyi. Bi hava atayım ona Berlin nasıl yaşanırmış görsün."

"Sana mı kaldı? Car car car konuşuyo hiç sevmiyorum o kızı."

"Sen nereden tanıyorsun ki?"

"Ben çalarken geldi bi kaç kere, saçma sapan hatunun teki."

"Yemek yer, bi iki bi şey içer uzarız sonra. Hem onlarla kulübe almazlar bizi. Amk balyajlısı ya, git Etiler'de latteni iç sen, ne işin var burada?"

"Hem böyle diyip hem canım cicim çekiyorsun."

"İki yüzlü olduğum için benden soğudun mu?"

"Yooo, seviyorum seni kuzucuk."

Aylar sonra ağzından çıkan ilk güzel şeydi Ali'nin. Karaktersizce sevmediğim hatunun yüzüne gülüp arkasından ağzımdan tükürükler saça saça konuşurken "seni seviyorum" demek gelmişti Ali'nin içinden.

Bu kadar boktan iki insan yeryüzünde istese de bulamazdı birbirini...

-52-

Berlin'in buz gibi soğuğunda şehrin altını üstüne getirdikten sonra önce yemek sonra da günler sürecek partileme için eve uğrayıp hazırlanmaya başladık.

Daha doğrusu ben regl ağrılarımı görmezden gelmek için köpek gibi sigara ve içkiye abanırken Ali kombin yapmakla meşguldü. Berlin'de rahat olması gerektiğini, burdaki insanların ne kendilerinin ne de onun dış görünüşünü önemsemediklerini anlatmaya çalışsam da anlamadı. Döpiyes takımıyla aynı renk far süren düğün görümcesi gibi çorabı ve donunu uyumlu seçmeye çalışıyordu.

Evde dişini fırçalatamadığımız adam nerdeyse yüzüne peeling yapıp, ozon maskesi falan peşinde koşacak hale gelmişti.

Alara ve arkadaşı ile buluşacağımız için hem sinirli, hem de gergindi Ali.

Ali hazırlanırken bir bölüm *Grey's Anatomy* dizisi indirip, onu izlemeye koyuldum. Maşallah Alman interneti turbo mega jet olduğundan 3 salisede indi dizi, izlemeye başlamamın onuncu dakikasında Ali hazır olduğunu söyleyince yemek için sözleştiğimiz mekâna gittik.

Evet eğlence olsun diye Berlin'de dört Türk, Türk mahallesinde buluşup, rakı, kebap gecesi yapacaktık.

Aman ne ilginç! Fikir hangimizden çıktı, diğerleri neden kabul etti bilmiyorum ama daha iki gün önce İstanbul'dan gelmiş, ilişkileri bitmek üzere mi, doruklarında mı belli olmayan bir çift, bir balerin/tasarımcı/yoga hocası Alara ve onun en az kendisi kadar ciks kankisi...

Neyse ki rakının birleştirici gücü sağ olsun, ikinci dublelerde ne Ali'nin sinirinden, ne Alara'nın gıcıklığından eser vardı. Eski sevgilisi ile olan mevzuları anlatırken ağlamaklı olduğu için bir nebze üzülmüştüm bile ona.

Alakasız bir şekilde Alara ve Ali'nin o kadar çok ortak tanıdığı, o kadar çok ortak arkadaşları çıkmıştı ki, ben masada yokmuşum gibi koyu bir sohbete dalmışlardı.

"Görmezden gel Pelin, Ali bu ve bunun gibi kızlardan nefret ediyor, bırak konuşsun" diye kendimi sakinleştirmeye çalışırken duyduklarım karşısında şoktan şoka koşuyordum.

Dokuz aydır bir arkadaşıyla bile görüşmeyen, sosyal hayatı sıfır olan Ali meğer zamanında nerede sabah orada akşam, o daldan bu dala bir fırlamaymış.

Ay görüyor musun, herifin dalgalanıp da durulma evresi bana denk geldi... Evde oturup küfür ede ede maç izleyen dönemini ne yapayım eller havaya döneminde neredeydin mübarek???

Bunların sohbeti koyulaştıkça hasetten ortadan çatlamak üzereydim. İlgi çekmek için sutyenimi kafama takıp Kreuzberg sokaklarında koşmayı bile düşündüm...

Bahsettikleri isimler hep erkek isimleri olsa da, bi şekilde Ali'nin eski hızlı hayatını hayal etmek bile cinlerimi tepeme çıkardı. Ben kapı kolunu bile hasetleyip, nazar değdirerek kırılmasını sağlayan bir insanım Alara, seni sağ bırakır mıyım kızım??

Berlin'in göbeğinde haydariler, patlıcan ezmeler, beyaz peynirler derken rakıdan çok meze yediğim için midem patlamak üzereydi...

Sarhoşluğun ve nasıl o kadar taze olduğuna inanamadığım yaprak sarmaların etkisiyle bir mayışma, bir durgunluk çöktü üzerime. Üç tane Xanax'ı ezip burnumdan çekmişim gibi bir dinginlik, bir huşu içinde geceye artık üzerime iki beden dar gelen ve patlamak üzere pantolonla devam edemeyeceğimi ve onların devam etmesini, planları bozmamalarını söyleyip, ilerleyen saatlerde hep birlikte gitmeyi planladığımız mekânda buluşabileceğimizi ekledim.

Ali, içindeki Bayrampaşalıyı orada tekrar çıkardı. Esip gürlemeler, seni bırakmamlar, sensiz eğlenememler, tek başıma bu saatte nereye gidermişimler...

Resmen İstanbul'un en gözde hatunu ile yatması için orta açıyorum, herif gol atmıyor.

Gerçi bi bok yiyemeyeceğini içten içe de biliyordum. En nihayetinde oyununun başından kalkıp 31 çekmeye üşenen bir insan...

Biraz uğraştıktan sonra üçünü birlikte bırakıp, eve kaçabilmeyi başardım.

Belki gerçekten bensiz bir saniye bile geçirmek istemiyordu, belki susayınca su bile isteyemeyeceğinin farkındaydı, belki de amaaan ne bileyim, Ali'yi ve davranışlarını analiz etmeye çalışmaktan hayatımı nasıl yaşayacağımı unutmuş durumdaydım.

İlacını aldı mı, gidecekleri mekânın kapısında ne diyecek, Alara ile yatmayı becerebilecek mi, ben onu yakalayıp sonunda ayrılmak için bir bahane daha bulabilecek miyim, Thomas'ın attığı mesajlara dönmenin tam vakti mi...

-53-

Ve bir mucize oldu ve reglim yok oldu! Evet bildiğin sahte regl olmuşum. Berlin'in altını üstüne getirip, bi ton tehlike atlatmamı sağlayan regl paniği meğer gelip geçiciymiş. Dış gebelik gibi bi şey galiba... Ya da yumurtalıklarımda bi tümör var, yavaş yavaş kanayarak ölücem...

Dizi ağrıyınca diz kanseri olduğunu düşünen, kolu morarsa kangren olduğunu sanan biri olarak bu pek de sağlıklı olmayan durumu kafaya takıp bütün tatili kendime zehir etmem gerekirken ben ne yaptım? Yarı kaşar, yarı kezban olarak hemen Thomas'a yamandım...

Ali'nin yurtdışında çekmeyen varoş hattı ile beni arayamayacağından emin olduğum için, eve gidip kıyafetlerimi değiştirmek üzereyken son anda çark edip, cıvır cıvır sarışınlarla dolu ev partisinin ortasında buldum kendimi...

Defalarca kontrol ettikten sonra reglimin gerçekten yok olduğuna emin olduktan sonra en yakın kiliseye gidip üç beş mum yakmak istesem de, aklımda sadece Thomas'ı boş bi odada kıstırıp, halvete girmek vardı...

Gerçi Thomas olmasa da olur, rakının üzerine mayalı mayalı Alman biralarını içinde ortamdaki bütün sarışın ve uzun boyluları aynı kişi olarak görmeye başladım. Bütün çekik gözlüleri "Japon" sanan mahalle bakkalına döndüm bir anda...

İnsan bi kere yoldan çıkmaya meyledince, yolu kaybedene kadar çabalıyor...

-54-

Günün ilk ışıkları şehri aydınlatmaktayken, kafam bir dünya, Thomas'ın bisikletinin arkasına oturmuş, kollarım yettiğince ona sarılmış, aklımda trilyon düşünce ile yüzümü devasa sırtına dayamış bir şekilde ilerliyorduk...

Aylardır olmasa da, onu ilk gördüğüm andan itibaren aklımda olan seks ihtimali birkaç saat önce pek de ahım şahım olmayan bir şekilde gerçekleşmişti.

Neyse adam en azından çoraplarını çıkardı...

İçimde zerre pişmanlık, üzüntü, bir kuşku yoktu. Zaten Ali'nin Alara ile yattığından o kadar emindim ki, çıkaracağım kavga cümlesi cümlesine hazırdı.

O küçük koyun gözleriyle bana bakamayacak, suçluluğunu kabul edip susmak zorunda kalınca ben bir yıldır içimde tuttuğum her şeyi dökeceğim, bu kangren dava da böylece kapanıp gidecek...

Göt kadar şehirde yol bitmek bilmedi... Bir bisikletin arkasında kıçına tellerin izi çıka çıka, -5 derecede dolanırken düşünmeye epey fırsatı oluyor insanın...

Acaba Alara'yı memnun edebildi mi? Zaten çoraplarını çıkarmamıştır yine, ya erken boşaldıysa? Görüyor musun "Pelin'in sev-

gilisi bok gibi sevişiyordu" diye konuşup benim mağdur olduğum olayda bile rezil olacağım bunun yüzünden.

Peki ya korunmadılarsa? Ya Alara'nın bütün mirasına ortak olucak bi çocuk peydahlarsa bu Bayrampaşalı?? İşte o zaman kendimi asla affetmem. Neyse Alara bunun bozuk genlerinden asla bir çocuk doğurmaz... Yılan mılan değil ama malın iyisinden de anlar kaşar. Benim melek yüzlü şeytan Ali'm onun için mükemmel bir tek gecelik eğlence. Bi tek ben aylarca katlanırım buna zaten...

Thomas'la kapının önünde uzun uzun öpüştükten sonra (yuh cesarete bak), çantamdan anahtarı çıkarıp labirent gibi olan, devasa tavanlı apartmanımıza girdim...

Kuracağım cümleleri, yüzümün alacağı şekli, kalbimin atış hızını bile ayarlamıştım. Zor olsa da bitmeliydi bu saçma ilişki artık. Kendi kuyumu kendim kazıp, olayları bu duruma kendim getirsem de biraz hüzünlü hissetmiyor değildim.

Karaktersiz maraktersiz, insan sevince unutuyor hepsini. Ama bir yere kadar! Dananın kuyruğu güneşin doğmasıyla ya da Ali artık ne zaman eve gelirse o zaman kopacaktı...

Anahtarı kilide soktum, çevirmeme gerek kalmadan açıldı. Demek ki evdeydi.

İçeri girdiğimde onu İstanbul'daki evimizde binlerce kere gördüğüm pozisyonda karşımda duruyordu.

Karanlık evin içerisinde, karşısında bilgisayar, kendinden geçmiş ve insanlıktan çıkmış bir şekilde oyun oynuyordu!

Benim güzeller güzeli incecik ekranlı, stalk yapmak ve online alışveriş yapmak dışında kullanılmamış bebeksi macbook'umu o garip canavarlı oyunları ile zapt etmiş!

Ulan ayı, tatile gelmişsin, önüne yat diye arkadaşımı atıyorum, adam hâlâ sabahlara kadar oyun oynamış!

"Evde miydin sen?"

"Evet seni aramaya çalıştım açılmadı bu siktiminin telefonu. Sen nerdeydin?"

"Uyuyamadım karnımın ağrısından, yürüdüm biraz."

"Ben de enayiyim ya, yedim. Saatlerdir evdeyim ben Pelin."

"Alara ile çok koyuydu sohbetiniz, ne oldu?"

"Ya bırak şu orospuyu. Senin arkadaşın diye surat asmayayım dedim, karıyla beni bırakıp gittin."

"Eğleniyodunuz bence gayet."

"Bunun sevgilisi mi ne gelmiş peşinden, herif arayınca uzadı gitti. Ben de taksiye binip eve geldim."

"E neydi yanındaki kız onla çıksaydınız, Solomun çalıyodu bu gece."

"Elin karısıyla kulübe gidip ne yapayım Pelo, salak sulak konuşma. Sen nerdeydin?"

"Ya dolaşmaya çıktım dedim. Hadi gel dışarı çıkalım."

"Bu saatte?"

"Evet, partiler yeni başlıyo daha."

Berlin'deydik. Biz boklu hayatlarımızın boklu kavgalarını ederken Alman ırıkı günleri, saatleri unutana kadar dans ediyordu. Ben Alara'nın ilişkisi bozulmadı, yeniden bozuldular diye içimi hasetle doldurup taşırırken, Ali sadakatini kanıtlamıştı.

Ondan sadık olmasını mı isteyen vardı?

Her şeyi yaptı ama bi de gözümün önünde aldatsa bitirebilecektim işte. Yapmadı.

Bütün hatalarının üzerine, bir de "Nasılsa o beni aldatmıştır" diye düşünüp adamı aldatmayaydım iyiydi...

-55-

Çarşamba sabahı İstanbul'a +10 kilo fazladan bagaj parası ödeyerek döndüğümüzde ne maddi, ne manevi ayakta durabilecek gücümüz kalmamıştı. Bütün hafta sonu partiledikten sonra kendimize geldiğimizde, Ali cebindeki bütün parayı kıyafet, ayakkabı almaya harcamış, nakdi bitince benim kredi kartıma dadanmış, onun da limitini son kuruşuna kadar sömürdükten sonra karnımızı doyuracak bile paramız kalmadığına ikna olana kadar alışveriş yapmıştı.

Ulan sanki herif stil ikonu... O aldığı güzelim kıyafetleri evin içinde mi giyecek, sokağa bile çıkmıyor. Her banyodan sonra yeni bir kıyafet giyse (10 ayda 10 yeni kıyafet falan eder) 70 yaşına kadar yetecek kıyafeti oldu adamın.

Annesinin aldığı donda yazan "Berrak Collection" markasını gördüğümde nası soğumadıysam bundan hayret ediyorum. Şimdi Calvin Klein'larla geziyor herif. Nereden nereye...

Tatilimizin geri kalanında neredeyse hiç kavga etmemiştik. Hatta ilk günlerimizdeki o dünyadan soyutlanmış aptal halimize dönmüş bile sayılırdık.

İnsan birisini en iyi tatilde tanır derler. Günlüğümü okuyan, işlerimi baltalayan, arkadaşlarımla aramı bozan, paramı çalan, bana kötü davranan, yer yer fiziksel, yer yer psikolojik şiddet uygulayan bu geri zekâlıya tatilde yeniden âşık olmak ancak benim gibi bir geri zekâlının yapabileceği bir şeydi.

Adamı orda çöp gibi bırakıp dönme planlarıyla giderken, el ele kumrular gibi dönüyorduk. Ya onda büyülü bir şey vardı, ya da ben -3 iq'lu bir geri zekâlıydım.

Onu aldatmış olmanın vicdan azabıyla yapamadım işte. Bırak tek başına ülkeye dönmek, kaldığımız evin kapısının kilidini açamadığı için ben uyanana kadar köşedeki markete bile gidememişti. Nasıl havaalanına gidip, uçaklara binsin...

Karşındakini hafife almanın, onu sevmekten çok acımanın cezasını Berlin'den döndükten 27 gün sonra beni hayatından tek bir saniye bile kuşku etmeden attığında anladım.

Çok acı oldu, ama anladım.

-56-

Uçaktan indiğimiz an döndüğümüz sıkıcı hayatlarımızda bir şeylerin değişmek üzere olduğu belliydi. Ben "Artık Avrupa'yı da gördü, birlikte ne kadar uyumlu tatil yaptığımızı gördü, hayatının bir vazgeçilmezi olduğumu görüp bana daha insancıl davranacak, bu ilişki için daha çok çabalayacak" diye düşünürken kıçıma tekmeyi yedim.

Bütün kışı "Yok hava soğuk, param yok, kimseyi görmek istemiyorum" diye diye evde geçiren, evden adım attığımız her anı ağzımdan burnumdan getiren Ali'nin baharın gelişiyle değişmeye başladığını fark ettim. Berlin'den aldığı kıyafetler moralini düzeltmişe benziyordu. Günlerce bavulun içinden çıkarmadı ama ortalığın dağınıklığı ikimize de dert olmadığından, evde temiz bardak kalmayana kadar bulaşık yıkamadığımızdan bi sıkıntı yoktu ortada.

Son anda aldığım projenin sunumunu yetiştirmeye çalıştığım bir gece yarısı 75 saattir başını kaldırmadığı oyunu durdurup bana seslendi.

"Pelo, Serhat bana bir stüdyo bulmuş, eşyaları yarın oraya bırakıyorum ben."

"Ne diyosun be? Ne stüdyosu?"

"Ya şu turntable'ları, ses sistemini falan kurucam. Olmuyo böyle burda. Orda rahat rahat çalışırım."

"Nerden çıktı şimdi bu? Nerdeymiş? Kirayı kim veriyor?"

"Bi süredir aklımdaydı zaten. Burda iki alt sokakta."

"Demek bi süredir aklındaydı benden ayrılmak."

"Ya ne ayrılması, ofis gibi olacak orası. Böyle aynı evin içinde birbirimizi yiyoruz bütün gün. Canavara dönüştük. Sana da iyi gelecek."

"Bana neyin iyi gelip gelmeyeceğine sen karar veremezsin. Sanki senin işin yüzünden bu hale geldik."

"Tamam işte mekân değişikliği kurtaracak bizi."

"Serhat'a noluyomuş hem? Siz görüşüyo musunuz ki? Ona mı kalmış sana stüdyo bulmak?"

Herif resmen 1 yıl önce onunla flörtleşip, arkadaşıyla sevgili oldum diye benden intikam alıyor. Kankasını çalmamı, sevgilimi çalarak ödetiyor bana!

Ben Bayrampaşa'nın bağrından kopup gelen kankalıkla nasıl yarışabilirim ki? Ben buzlu blush diyorum, bunlar bilardo...

-57-

Çoraplarını değiştirmeyen, duş almayan adam resmen bir hafta içinde bütün eşyalarını tamamladı, hazırlıklarını yaptı ve gözümün önünde benden ayrıldı.

Ayrıldığını kabullenmeyecek kadar yüzsüz olduğu için bunun bir süreç olduğunu iddia etti elbette.

Aslında ayrılıyor gibi değildik de. Yeni evinin ölçülerini ben aldım, birlikte IKEA'ya gittik, eşya kurmaya bayılan bir arkadaşım gelip, kendisi benim evimde uyurken, birlikte aldığımız koltuğunu kurdu. Gittim aynalar seçtim, korkunç bir sarı olan duvarlar için boya aldım. Koltukları kuran arkadaşım duvarları boyadı, apartmanın ortak kullanımında olan terastaki ıvır zıvırları kız başıma aşağıya indirdim.

Tabii ki eşyaları atmadan önce apartmandaki herkesin tek tek kapısını çalıp oradaki eşyaları kullanmanıp kullanmadıklarını kim öğrendi? Ben?

Yaşlı apartman teyzeleriyle muhatap olmam yetmiyormuş gibi, "Evladım siz ne iş yapacaksınız burda, sen burada mı oturacaksın, nesi oluyorsun burayı tutan oğlanların?" sorusuna "O benim arkadaşım teyzem, yardıma geldi bize." yanıtını alınca bana ufak ufak yol verildiğini anlamam uzun sürmedi.

Tüm bunlar olurken bir yıldır göstermediği ilgi, alaka ve mutluluk içindeydik ama. Bendeki tüm eşyalarını yavaş yavaş toplarken aylardır üzerinde çalıştığım proje onaylandı ve birkaç yıl içinde kazanacağım parayı yaz başında alacağımı öğrenince sevinçten tüm iç organlarımı kusacakmışım gibi hissettim.

İki gün önce tüm temizliği biten, yerleşmesi yapılan Ali artık vaktinin çoğunu stüdyosunda geçiriyordu. Kendime vakit ayırmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğum için özgürlüğün tadını çıkarıyormuşum gibi hissettiğim bu harika iki günün sonunda işle ilgili bu müjdeyi alınca hemen Ali'yi aradım.

"Ali sana harika haberlerim var. Yemek yemediysen buluşalım mı bi şeyler anlatıcam sana."

"Tamam benim de anlatacaklarım var kuzu, şu iskenderini sevdiğimiz yere gidelim mi?"

"Tamam saat yedide orda buluşalım."

"Yaaa yedi çok geç, işin yoksa sen buraya gel, duvarlara bi şeyler astım onları gör, öyle çıkalım."

"Tamam bi iki mail atıp geliyorum."

İşlerimi halletim, duş aldım, saçlarımı yaptım, en sevdiği ayakkabılarımı giydim.

Stüdyosuna gittiğimde gözlerime inanamadım. Benimleyken bir yıldır çoraplarını değiştirmeyen adam kendi alanı olunca köpek gibi çalışmış, her eksiği halletmişti.

Beni görünce bütün gün biriktirdiği soruları sordu. Klimayı nereye takacağını, koltuğu çevirip çevirmeyeceğini, terasa nasıl bir masa sandalye alacağını, günde kaç saat stüdyoda çalışıp, bende ne kadar kalacağını konuştuk.

Onda bi kaç ıvır zıvırı da hallettikten sonra favori iskendercimize gittik.

"Ali benim uzun süredir üzerinde çalıştığım proje onaylandı. Ödemeyi de öncesinde yapacaklar."

Hiç olmadığı kadar içten bir öpücük kondurdu yanağıma.

"Aferin kuzuma, o bilgisayarın başında beni aldatmayıp çalıştığını biliyordum zaten."

"Ya seni neden aldatayım manyak mısın?"

"İlk günden beri aklımda bu vardı, artık eminim yapmazsın öyle bi şey."

"Yapmam tabi deli misin?"

"Çok güzel olacak bundan sonra her şey."

"Evet biliyorum. Hatırlıyo musun sana Arjantin'i görmek istiyorum demiştim."

"Evet, ne zaman sarhoş olsan Arjantin planlarından bahsediyorsun."

"İçimde tutamıyorum demek ki. İşte bu gelecek parayla bu yaz ya da ne zaman istersek gidebiliriz Arjantin'e."

"Dur bi Peloşum sakin ol, dursun paran. Elbet gideriz."

"Ya niye dursun, varken gidelim işte. Birbirimize sahipken."

"Ben bu stüdyoda biraz işleri ilerleteyim, bi kaç mekân bağlayayım zaten gideriz."

"Ohooo, onlar olana kadar yaşlanırız."

"Yaşlanalım ne var, ben seni buruş buruşken de severim."

"Şimdi kırışıklıklar yokken Arjantin'de papaya soysak fena mı olur?"

"Olmaz da, ben de ayarlayayım işleri."

"Onu da yaparsın vakti gelir elbet."

"Ya zaten çala çırpa çalıyorum, millet uyanmadan köşeyi dönücem sen merak etme."

Bir süre daha gelecek planlarımızdan, stüdyosuna alınması gerekenlerden, yazın neler yapacağımızdan bahsettik.

Böyle durumlarda en yapılır?

Polis ve hastaneler mi aranır?

Hastaneye kaldırılsa, ölse, polisin cebinden çıkaracağı bir kimliği bile yok! Aylardır annesinin evinde nüfus cüzdanı. Ehliyet zaten yok. Pasaport da benim evimde çekmeçede...

Bi dakika, o da yok. Almış.

O anki histeri krizimi atlatmak için ona bile baktım, yok.

Her şeyini ama her şeyini toplamış bendeki.

Eşyaları, aletleri, kıyafetleri, ayakkabıları, pasaportu.

Anahtarlar da masanın üzerinde...

-59-

Yavaş yavaş gözlerimi açarken İrem elimi tutmuş, öfke dolu bir şekilde bana bakıyordu. Minicik boyuna göre fazla geniş kalçalı ve über suratsız bir hemşire gelip kolumdaki serumu kontrol etti.

Hemşirenin kıçına takılacağıma hastanede ne aradığımı sorgulamam üç saniyemi falan aldı. Ali'nin telefonunu sabaha kadar kapayıp, sabah açtığında gerçekleşen telefon konuşmamız sonrası minik çaplı bir panik atak, sinir krizi geçirmişim. Nefesim düzeldikçe, titrememem yavaş yavaş geçtikçe bütün detayları tüm korkunçluğuyla hatırladım.

3.944.329.090 kere aramama rağmen telefon hâlâ açılmamıştı. Sabah 8 sularında kendisi aramıştı. Zaten uyanıktım. Telefonunu yüzüme kapamasını değil, ölmüş olmasını dilediğimden aradığını görünce minik bir hayal kırıklığı yaşadım.

Ayrılacağımıza ölseydi.

"Pelin seninle uzun süredir konuşmak istediğim bir şey vardı. Anladın artık sanırım..."

"Neyi anladım, ne konuşacakmışız, neler oluyor Ali?"

"Şey yaa, söylemeye gerek kalmaz anlarsın sanmıştım."

"Neyi?"

"Ayrıldık işte Pelin anlamıyor musun?"

"Yoo..."

"İyi işte şimdi anla o zaman."

"Ne demek bu ya, çocuk oyuncağı mı sanıyorsun sen bu durumu. Eve gel konuşacağız."

"Ben konuşmak istemiyorum."

"Öyle kaçamazsın, geleceksin adam gibi konuşacağız."

"Eehhh yeter ulan, annemden de senden de nefret ediyorum."

Haydaaaaa... Aylardır yüzünü bile görmediği anası nereden çıktı? Ben nefret edilecek ne yaptım, kadıncağız ne yaptı.

Tek ortak noktamız sanırım bu yarım akıllı kıroyu fazla önemsemek oldu, bilemiyorum. Hiçbir zaman da öğrenemedim.

Aramızda geçen konuşmayı hastanede hatırlayınca bir atak daha geçirmişim. Aklını kaybedecek kadar sevmek bu oluyor sanırım, ben de kendime geldiğimde öğrendim.

-60-

3 ay sonra...

Korkunç bir yazdı.

Ağlama krizleri, alkol komaları, hastanelik olmalar, İstanbul'un her köşesinde ağlamak, her mekânında olay çıkarmak, her köşe başında onunla karşılaşmayı ummak.

Dibin de dibine batmak.

Birimizin yanlışlıkla ünlü olması,

Bir tutuklanma,

Bir düğün ve sayısız macera ile geçen üç ayda yaşananlar Ali ile geçen bir yılı öyle bir geride bıraktı ki.

İkimizin başta olmak üzere, hayatımızdaki herkesin hayatını değiştiren öyle şeyler oldu ki o yaz, anlatsam gerçekten roman olur.

Ki oluyor da...

Neyse, en azından hayatındaki sekizinci kitabı okumasına vesile olmuşumdur, kim bilir...

SON

ya da sonun başlangıcı...

"Benim gibi bencil, çıkarcı, hatta çoğu zaman yalancı, yüzeysel ilişkiler uzmanı birini ancak Ali gibi biri sever diye düşündüm. Benim kadar kusurlu birini ancak onun kadar kusurlusu severdi. İyi bir insanın beni sevemeyeceğini, sevmeyeceğini düşündüğümden Ali'yi tüm hataları ve kötülüğüyle kabul ediyordum. Hak ettiğim şeyin, bu olduğuna inandırmıştım kendimi.
Ona olan aşkım bir şekilde kendimi cezalandırma yöntemimdi."

Birbirine taban tabana zıt iki karakter Pelin ve Ali'nin olmayanı oldurmaya çalışmasını Pinkfreud'un eğlenceli kaleminden okuyacağız.

₺ 19.00
www.destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
DESTEK yayınları

www.destekdukkan.com
%40 indirimli kitap satış sitesi

ISBN: 978-605-111-1832